

ZAPISNIK

glavne skupštine hrv. arheološkog društva u Zagrebu obdržavane dne 6. travnja 1896. u dvorani vladina odjela za bogoštovje i nastavu.

Predsjednik: Dr. Isidor Kršnjavi.

Perovoda: Prof. J. Purić.

Prisutni: Ivan Tkalčić, potpredsjednik, dr. Josip Brunšmid, blagajnik i urednik „Viestnika“, dr. Ivan pl. Bojničić, E. pl. Laszovsky, dr. Fr. pl. Maixner, Ferdo Miler, dr. August Musić, odbornici, Gjuro Crnadak i Gjuro Deželić, revizori društvenih računa, Spiro Brusina, dr. Ivan Hoić, Pavle Karić, Ivan Kostrenčić, Oto Kučera, Petar Marković, dr. A. Miler, dr. Ivan Novak, C. F. Nuber, dr. V. Ruvarac i J. Sarkotić članovi.

Predsjednik pozdravlja gg. članove, konstatuje, da je za držanje glavne skupštine prisutan pravilima propisani broj članova i proglašuje glavnu skupštinu otvorenom.

Tajnik prof. J. Purić, čita slijedeći izvještaj: Velepoštovana gospodo! Obnovljeno hrvatsko arheološko društvo proživjelo je evo prvu svoju godinu, od kada se iz sna probudilo, pa na izmaku te godine dozvolite mi, da se u prvom redu sjetim onih zaslužnih muževa, kojima društvo ima da zahvali svoj opstanak. Na prvom mjestu spomenuti mi je vrijednog mnogogodišnjeg društvenog potpredsjednika Ivana Tkalčića, koji je kroz pune dvije godine našem društvu bio sve i njemu je zahvaliti, da društvo nije zaspalo za uvijek. Gosp. Tkalčić se je odlučno opro predlogu nekih uplivnih ličnosti, koje su išle za tim, da se društvo naše razide, a društvena imovina preda kojem srodnom društvu. Nu nije to jedina zasluga gosp. Ivana Tkalčića. Videći on, da društvo samo svojim sredstvima ne može nastaviti niti izdavanje Viestnika a kamo li poduzeti koje važnije poduzete, obrati se kr. zemaljskoj vladi s molbom, da društvu priskoči u pomoć. Visoka kr. zemaljska vlada se je toj molbi i odazvala doznačiv za god. 1895. za izdavanje Viestnika 600 for. Kada se je u prošlogodišnjoj glavnoj skupštini, koju je g. I. Tkalčić kao potpredsjednik sazvao, sakupio lijep broj odličnih ličnosti, predloži baš on, da se za društvenoga predsjednika izabere poznati prijatelj arheologije presvijetli gospodin dr. Isidor

Kršnjavi, uvjeren, da će se pod njegovom upravom društvo opet osoviti na vlastite noge. Glavna skupština je ne samo taj predlog jednoglasno prihvatila nego odmah i g. I. Tkalčića ponovno izabrala svojim potpredsjednikom. Zatim su u glavnoj skupštini izabrani u upravni odbor gg. dr. I. pl. Bojničić, dr. J. Brunšmid, E. pl. Laszovsky, dr. Fr. Maixner, dr. Aug. Musić, prof. F. Miler i prof. J. Purić, a u revizionalni odbor gg. Gjuro Crnadak i Gjuro Deželić. Po zaključku glavne skupštine sazvao je potpredsjednik g. I. Tkalčić odmah novoizabrani odbor, da se konstituiše, te je za tajnika i knjižničara izabran prof. Jos. Purić, za blagajnika i urednika društvenoga Viestnika dr. Jos. Brunšmid.

U toj odborskoj sjednici bude izabrana deputacija, koja će predvođena g. potpredsjednikom umoliti presv. g. dr. I. Kršnjavoga, da primi predsjedništvo društva. Na pozdrav g. I. Tkalčića izjavio je presv. gospodin, da rado prima predsjedničku čast hrv. arh. društva, da će nastojati, da u svakom pogledu promiče društvene interese. To svoje obećanje je izabrani g. predsjednik u punoj mjeri i ispunio. Odbor hrv. arheološkog društva nije tečajem ove upravne godine držao onoliko odborskih sjednica, kako to pravila propisuju, jer za to nije bilo potrebe. U ono nekoliko sjednica učinjeni su ovi važniji zaključci: Da se što više probudi mar za povijest i domaće starine u našem općinstvu, snizio je odbor ovlašten prošlogodišnjom glavnom skupštinom cijenu svima društvenima publikacijama, a uz to se je obratio i na visoku kr. zemaljsku vladu, odjel za bogoštovje i nastavu sa molbom, da društvene publikacije preporuču u svom „Službenom glasniku“ našim srednjim zavodima, da jih nabave za svoje knjižnice. Visoka kr. zemaljska vlada je to odmah najvećom pripravnosću i učinila, na čemu joj budi i ovdje izrečena najtoplija zahvalnost. Odbor je pomišljao i na istraživanje zemlje, pa je zaključio, da se imadu najprije pretražiti prehistorijske naseobine na Zagajcima i Sama-

tovcima na zemljištu vlastelinstva valpovačkog i bizovačkog, vlastništvu grofova Gustava i Rudolfa Normanna Ehrenfelskih i stara slovjenska naseobina u Bijelom brdu kod Osijeka, gdje je sa uspjehom već kopao g. C. F. Nuber iz Osijeka. Da se uzmogne taj zaključak odborov izvesti, obratila se je društvena uprava na visoku kr. zemaljsku vladu, odjel za bogoštovje i nastavu, da u to ime doznači društvu potporu i na vlasnike dotičnih zemljišta, da dozvole, da se ta zemljišta prekopaju. Visoka kr. zemaljska vlada, odjel za bogoštovje i nastavu, doznačila je za ta iskapanja potporu od 600 for. a ravnatelj valpovačkog vlastelinstva dr. Dragutin Neumann javio je društvenoj upravi, da je grof Rudolf Normann Ehrenfelski dozvolio, da društveni izaslanik može na njegovom zemljištu kopati. Čim nastane pogodnije vrijeme, započeti će se sa istraživanjem dotičnih mjesta.

Jednoj odborskoj sjednici prisustvovao je kao gost član društva g. C. F. Nuber iz Osijeka, te je zagovarao osnutak arheološkog društva i arheol. muzeja za Slavoniju, u koji bi imale doći sve starine nađene u Slavoniji. Odbor je taj predlog g. C. F. Nubera jednoglasno zabacio, premda su odbornici izim dvojice svi iz Slavonije. Odbor se je izjavio spremnim podupirati razvoj osječkog gradskog muzeja i ako se ustroji osječko lokalno arheološko društvo.

Nadalje je odbor zaključio, da se društvena strukovna knjižnica pripoji knjižnici arheološkog muzeja i da se u buduće sve publikacije, koje društvo dobiva u zamjenu za društveni Viestnik, predadu muzejskoj knjižnici uz uvjet, da sve knjige, koje društvo muzejskoj knjižnici daruje uz muzejsku štampilju nosi i društvenu i da se u inventarima muzejske knjižnice u opasci pripiše, koje su knjige dar hrv. arheol. društva i da uporaba knjižnice bude i na dalje društvenim članovima dozvoljena. Odbor se nada, da će taj zaključak usvojiti i ova glavna skupština, tim više što je već prošlogodišnja glavna skupština u principu taj zaključak prihvatila i što se slična misao vidi već u zapisniku glavne skupštine za godinu 1883.

Društvo je naše prvanjih godina dobivalo u zamjenu za Viestnik publikacije od stotinu učenih društava, ali buduć, da je Viestnik prestao izlaziti, prestala su neka društva slati svoje publikacije, te za sada stojimo u svezi samo sa 60 stranih učenih društava. Uprava se punim pravom nada, da će se prekinute sveze sa tim društvima opet obnoviti a sa nekim novim nadovezati, (kao

što je već učinila sa novo osnovanim slovačkim muzejskim društvom u Turč. sv. Martinu), jer je evo ugledao svijetlo društveni Viestnik u ljepšem ruhu i obilnijim sadržajem nego prvanji Viestnici, pa se nadamo, da će pravedna kritika o njemu moći samo pravedno suditi. Prednost ovogodišnjeg Viestnika ne leži samo u ljepšoj opremi i ljepšem formatu nego naročito u tom, što je ovaj godišnjak bogato ilustrovan. Najljepša i najvažnija ilustracija je „Grbovnica kraljevine Slavonije“, koja je izradjena u poznatom zavodu Angerera i Göschla u Beču na trošak kr. zemaljske vlade, te je društvo i na tom koli skupocjenom toli krasnom daru harno kr. zemaljskoj vladi. Da je broj ilustracija premašio daleko pol drugu stotinu, najveća je zasluga samoga redaktora, koji je opisane predmete većinom sam fotografisao i pri tomu mnogo troška prištedio.

Glede broja članova ne mogu na žalost ovoj glavnoj skupštini iznijeti povoljan izvještaj. Broj članova utemeljitelja porasao je za 8, a ti su: g. Fran Bulić u Spljetu, muška učitelj. škola u Zagrebu, dr. Dragutin Neumann u Osijeku, Dragutin Riffer u Osijeku, Petar Stanić u Kalju, dr. Feliks Suk u Zagrebu, dr. Josip Šilović u Zagrebu, dr. Milivoj Šrepel u Zagrebu i čitaonica u Valpovu. Broj prinosnika je spao na 133, možda je broj i veći, ali buduć, da još nisu stigli izvještaji društvenih povjerenika, znamo samo za toliko. Tu žalosnu činjenicu tumačimo si tako, da je u našem općinstvu zavladalo prema društvu nepovjerenje, jer članovi nisu dobivali Viestnik ni za god. 1893. ni za 1894. a ovaj za 1895. nešto zakasnio, ali se nadam, da će se povjerenje u društvu povratiti, čim ovogodišnji društveni dar dopre u narod. Članova prinosnika ima najviše u glavnom gradu Zagrebu, a nadati se je, da će se i druga veća mjesta povesti za Zagrebom, jerbo baš u ovogodišnjem Viestniku ima gradiva, koje se odnosi malo ne na sva važnija mjesta naše domovine.

Žalosna mi je dužnost, da spomenem, da je društvo izgubilo u zadnje doba svoga počasnoga člana glasovitoga I. K. Rossia, utemeljitelja dr. Čeha i članove prinosnike V. Vezića i Herkova u Zagrebu i Vaclava Radimskog u Sarajevu. Slava im!

Moleći ovu slavnu glavnu skupštinu, da izvoli ovo izvješće primiti na znanje, čast mi je zahvaliti se na iskazanom mi dosadanjem povjerenju.

Blagajnik dr. Josip Brunšmid podastire glavnoj skupštini sljedeći

Iskaz

o prihodu, rashodu i imovini hrv. arh. društva tečajem godine 1895.

A. Prihod.	B. Rashod.
I. Prinos jednoga člana za godinu 1892. for. 2.—	I. Papir za Viestnik for. 465.60
II. Gotovina predana po g. Tkalčića „ 42.75	II. Fotografska utenzilija „ 28.35
III. Prinosi godišnjih članova „ 268.—	III. Angereru i Göschlu za klišeje „ 525.06
IV. Prinosi utemeljitelja „ 102.—	IV. Albrechtovoj tiskari za tisak Viestnika „ 100.—
V. Za prodane društ. publikacije „ 5.28	V. Književni honorar „ 30.—
VI. Subvencija kr. zem. vlade za Viestnik „ 600.—	VI. Poštarine „ 14.92
VII. Podignuti kamati društ. glavnice „ 234.78	VII. Manji izdaci „ 24.82
VIII. Vjeresijsko poslovanje „ 967.05	VIII. Vjeresijsko poslovanje „ 967.05
	IX. Gotovina koncem god. 1895. „ 66.06
Ukupno for. 2221.86	Ukupno for. 2221.86

Iskaz

o stanju društvene imovine koncem godine 1895.

	Ukupno.	Kamata.
1. Uložnica I. hrv. štedione . . . br. 5.700 for. 509.49 for. 78.86		
2. „ I. „ „ . . . „ 36.519 „ 654.74 „ 89.94		
3. „ I. „ „ . . . „ 43.224 „ 639.68 „ 32.14		
4. „ I. „ „ . . . „ 48.119 „ 145.44 „ 19.94		
5. „ hrv. eskompt. banke „ 3.815 „ 989.99 „ 37.69		
6. „ „ „ „ „ 3.816 „ 317.24 „ 43.63		
7. „ „ „ „ „ 3.817 „ 1233.63 „ 46.38		
8. „ „ „ „ „ 3.818 „ 1144.77 „ 157.57		
9. „ „ „ „ „ 5.240 „ 106.34 „ 6.34		
10. Gotovina u blagajni koncem godine 1895. „ 66.06 „ —.—		
	Ukupno for. 5807.38	for. 512.49
Prema tomu koncem godine 1895. iznosi društvena glavnica for. 5228.83		
Kapitalizovani kamati „ 512.49		
Gotovina u blagajni „ 66.06		
	Ukupno for. 5807.38	

Poslije pročitano blagajnikovog izvješća pregledaše na poziv predsjednikov revizori gg. Gjuro Crnadak i Gjuro Deželić društvene račune, izjaviše, da su računi u redu i predložilo, da se g. blagajniku dr. Josipu Brunšmidu podijeli absolutorij za račune od 1. siječnja do 31. prosinca 1895. što skupština jednoglasno i primi.

G. dr. Josip Brunšmid, urednik Viestnika izvješćuje, da je društvenom glasilu promijenio oblik, te uzeo format kao što ima berlinski „Jahrbuch“, koji mu se učinio najugledniji i najspretniji. Nastojao je, da knjiga bude što bogatije ilustrovana, čemu je pomogla visoka kr. zemaljska vlada plativši Angereru i Göschlu „grbovnicu Slavonije“ napokon on sam svojim

fotografijama i prof. J. Purić svojima, te su tim troškovi znatno manji, nego da su fotografije plaćane fotografima. O vrijednosti samoga Viestnika neka sudi glavna skupština i pravedna kritika.

Tajnik i knjižničar prof. J. Purić obrazlaže i zagovara predlog odborov, da se društvena knjižnica pripoji knjižnici arheološkog odbora narodnog muzeja. Prima se jednoglasno.

Profesor g. S. Brusina predlaže, da se izvještaj tajnikov tiska u slijedećem Viestniku. Prima se.

Buduć, da drugih predloga nema, moli predsjedatelj glavnu skupštinu, da preduzme izbor novoga upravnoga odbora za god. 1896.

Na predlog prof. S. Brusine bude aklamacijom ponovo izabran dosadanji odbor.

Buduć da je tim dnevni red iscrpljen, zahvaljuje se predsjednik na povjerenju i moli gg. članove, da svaki u svom krugu uznastoji društvu pribaviti što više članova, da se društvo može osoviti na vlastite noge i da uzmogne razviti što

veću djelatnost, zahvali gg. članovima, da su se potrudili u glavnu skupštinu, koju tim zaključuje.

U Zagrebu 6. travnja 1897.

Prof. Josip Purić,
tajnik.

ZAPISNIK

glavne skupštine hrv. arheološkog društva u Zagrebu održavane dne 16. svibnja 1897. u prostorijama arheološkog odjela narodnog muzeja.

Predsjednik: Dr. Isidor Kršnjavi.

Perovodja: Prof. Josip Purić.

Kao gost prisustvuje gosp. fra Luigi Marun, predsjednik hrvatskog starinarskog društva u Kninu.

Predsjednik otvara skupštinu i pozdravlja prisutne članove, raduje se prisutnosti gosp. fra Luigi Maruna, predsjednika hrvatskog starinarskog društva u Kninu i želi, da srodna društva stupe u svezu, da se međusobno podupiru.

Tajnik prof. J. Purić čita slijedeći izvještaj: Velepoštovana gospodo! Dozvolite, da prije nego ovu slavnu glavnu skupštinu izvestim o radu hrvatskog arheološkog društva tečajem prošle upravne godine, vršeci žalosnu dužnost javim, da je naše društvo izgubilo svoga osnivača i člana utemeljitelja profesora Šimu Ljubića, koji je ovaj svijet boljim zamijenio u Starom gradu na Hvaru dne 19. listopada 1896. Buduć da je sve naše novinstvo bez razlike stranaka povodom smrti vrloga pokojnika donijelo njegov životopis i ocijenilo njegov književni rad, neću ja toga u ovoj slavnoj glavnoj skupštini opetovati, nego ću samo u kratkim crtama prikazati, što je on bio našem društvu. Profesor Šime Ljubić je osnivač i utemeljitelj hrv. arheološkog društva u pravom smislu riječi, jer kada je 13. lipnja 1878. u glavnoj skupštini društva za jugoslavensku povjesnicu i starine imalo se to društvo po zaključku odborske sjednice od 13. travnja 1878. razići, ustade prof. Šime Ljubić i predloži, da se društvo ne razilazi, nego da imade i nadalje opstajati, ali sa promijenjenim imenom, programom i pravilima, da stegne svoje djelovanje samo na arheologiju i da se nazove „hrvatskim arheološkim društvom“. Glavna skupština je skoro jednoglasno prihvatila Ljubićev predlog i tako je njegovim nastojanjem od društva za jugoslavensku povjesnicu i starine

postalo „hrvatsko arheološko društvo“. U istoj glavnoj skupštini bude izabran i novi upravni odbor, koji se je odmah poslije glavne skupštine i konstituisao izabrav Ivana pl. Kukuljevića Saccinskoga svojim predsjednikom, Šimu Ljubića potpredsjednikom, a dr. Isidora Kršnjavoga tajnikom. U odborskoj sjednici držanoj 16. lipnja 1878. bude na Ljubićev predlog zaključeno izdavati društveni organ „Viestnik“ a uredništvo bude povjereno samomu Ljubiću. Od toga časa pa sve do 1892. ostao je Ljubić revnim urednikom i marnim radnikom društvenoga „Viestnika“. Za punih 14 godina urednikovanja napisao je Ljubić u „Viestniku“ uz svu silu sitnih vijesti i bilježaka, obznana i kritika do blizu stotinu članaka arheoloških, epigrafskih, numizmatičkih i historijskih. Ostavljamo budućnosti da sudi, da li je „Viestnik“ odgovarao strogim zahtjevima arheološke znanosti, jer u njemu bijaše i previše diletantizma pa i mnoga radnja samoga Ljubića nije bila dotjerana, ali si je Ljubić opet mnogim vrsnim radnjama podigao trajan spomenik u našoj arheološkoj literaturi. Uz to je Ljubić bio upravo duša našega društva do godine 1890. kao potpredsjednik, a kašnje sve do 1892. kao predsjednik promičući u svakom pogledu društvene probitke i šireći na sve strane interes za arheologiju i perom u Viestniku i živom riječi, kamogod bi došao. Polovinom godine 1892. otišao je Šime Ljubić u svoj zavičaj u Stari grad na Hvaru, gdje je još uredio XIV. knjigu Viestnika a onda se odrekao i uredništva i predsjedništva. Koliko je Ljubić vrijedio našem društvu, vidi se najbolje po tomu, da je ono poslije njegovoga odlaska spavalo malo ne tri godine. Kada je zaslužni nam bivši predsjednik i urednik prof. Šime Ljubić ispustio dušu, a njegovi smrtni ostanci predani materi zemlji, koju je ljubio pravom žarkom sinovskom ljubavi, položilo je harno hrv.

arheološko društvo po svojem povjereniku i zastupniku dr. Antunu Biankiniju vijenac na njegov grob, a štujući njegovu uspomenu u današnjoj, iza njegove smrti prvoj glavnoj skupštini, kliknimo: Slava Šimi Ljubiću! Slava! Društvu je nadalje ugrabila neumoljiva smrt člana utemeljitelja Dragutina Riffera, odvjetnika u Osijeku i člana prinosnika preč. g. Konrada Šnapa, kanonika u Zagrebu. Slava im!

Odbor je držao ove upravne godine u svemu pet odborskih sjednica, nije to doduše pravilima propisani broj, ali nije bilo od potrebe držati ih više. Broj društvenih dobrotvora i članova je ove godine znatno ponarasao, ali još nije ni izdaleka onoliki, koliki bi trebao da bude, da društvo može razviti potpuno svoje djelovanje. Kao članovi utemeljitelji pristupiše: Prva hrvatska šteditonica u Zagrebu sa 200 for., presv. g. Rudolf grof Norman-Ehrenfelski, vlastelin u Valpovu sa 100 for., presv. g. Ervin pl. Čeh, veliki župan srijemski, bogoslovija u Zadru, g. Mate Klasić trgovac u Makarskoj i g. Dujam Mikačić, bilježnik u Spljetu sa 50 for. Svega imade društvo 30 utemeljitelja.

Broj članova prinosnika premašio je 500, točan broj za sada nije poznat, jer od mnogih povjerenika još nisu stigli imenici članova. Da je broj članova prinosnika prema broju od prošle godine tako znatno ponarasao, zasluga je revnih povjerenika hrv. arheol. društva, koji su raspacavali društveni Viestnik i pribirali društvu članova, što starih društvenih prijatelja što posve novih, pa mi je ovdje sa zahvalnošću naročito istaknuti gg. Ivana Rabra, ravnatelja kr. gimnazije u Osijeku, Frana Bulića, ravnatelja gimn. i arheol. muzeja u Spljetu, dr. Frana Gundruma grad. fizika u Križevcima, Josipa Zulechnera kr. kot. predstojnika u Našicama, Ljudevita Vukelića kot. predstojnika u Senju, Frana Sabana kr. kot. pristava u Karlovcu, zatim Josipa Benakovića profesora u Vinkovcima, presv. Budu Budisavljevića pl. Prijedorskog, velikog župana ličko-krbavskoga, Luku Čosića vlastelinskoga prihodarnika u Bizovcu, dr. Antuna Biankinija u Starom gradu na Hvaru, Stjepana Djakovića prof. u Vinkovcima, Gustava Fleišera, ravnatelja u Belovaru, Ferdu Hefela učitelja u Sisku, Ignjata Junga učitelja u Mitrovici, Eugena Kamenara, profesora u Vukovaru, Roberta Koprinskoga, profesora na Sušaku, preč. Pavla Milera, opata i župnika u Mitrovici, Mišu Mutavgjića, trgovca u Dubici, dr. Matu Novosela, biskup. tajnika u Djakovu, N. Novotnoga profesora u Varaždinu, Jerka Pavelića učitelja u Lešću, A. Perkovića, župnika u Ogulinu,

Ljudevita Sartorija, župnika u Krapini, Mirka Stucina, trgovca u Kostajnici, dr. Gjuru Turića profesora u Petrinji, Roberta Turmajera župnika u Sotinu, Apolonija Zanellu, natpoča u Visu, Ivana Zatluku u Novoj Gradiški i još mnoge druge, koji su prema mjesnim prilikama učinili, što se je učiniti dalo.

Prošle godine poklonilo se je društvo po posebnom izaslanstvu preuzvišenom g. nadbiskupu Jurju Posiloviću i predalo mu Viestnik. Preuzvišeni gospodin je izaslanstvo primio veoma ljubazno, pohvalio rad društva, zaželio mu božji blagoslov i obećao mu i nadalje svoju blagonaklonost. Nadalje se poklonilo društvu presvjetlomu gospodinu Otonu Krajčeviću-Iločkom, koji je izaslanstvo također lijepo primio i obećao društvu potporu i za izdavanje Viestnika i za iskapanja.

Buduć, da uprava nije htjela taknuti društvenu glavnicu, čekala je sa izdavanjem Viestnika za god- 1896., dok se sabere toliko sredstava, da izdanje Viestnika bude osigurano bez deficita, te će Viestnik ovih dana u štampu sa obilnim arheološkim i historijskim gradivom. Za iskapanje bila je društvenoj upravi na raspolaganje malena svota, kojom su se preduzela iskapanja u Bijelom brdu, Svinjarevcima i Stenjevcu. U Bijelom brdu u ulici Veneciji kopalo se je u tri maha. Prvo iskapanje rukovodio je g. C. F. Nuber, za onda još društveni član. Društvo je ovaj put bilo u nekoj kumpaniji sa g. C. F. Nuberom i to s razloga, što je g. Nuber prvi upozorio društvo na tamošnje starine i što je u odborskoj sjednici priopćio bio, da je on već sa vlasnicima zemljišta sklopio ugovore, tako da će isti samo njemu dozvoliti na svojim zemljištima iskapati. Rezultat toga iskapanja je bio, da je ondje obretno staro hrvatsko groblje i to 139 grobova sa kosturima sa zanimivim priložima: ogrlicama, narukvicama, prstenjem, rindžicama, gjerdanima i t. d., 9 grobova sa paljevinom i 1 sa skvrčenim kosturom. Kada se je odbor uvjerio, da g. Nuber nema sa vlasnicima zemljišta nikakvih ugovora i kada se je kod diobe predmeta iskopanih u Bijelom brdu naišlo i na poteškoće, tako da je čak i obranički sud morao posredovati, odlučio je odbor daljnje iskapanje preduzeti bez g. Nubera. Drugo iskapanje rukovodio je prošle jeseni društveni tajnik, te je obreo 32 groba i to 30 sa kosturima a 2 sa paljevinom. Treće iskapanje rukovodio je dr. Brunšmid i obreo je 37 grobova, među ovima 1 sa paljevinom. Po novcima, nađenima u grobovima, opredijelio je dr. Brunšmid, da ti grobovi spadaju u 11. vijek. Sve predmete iskopane prigodom

drugog i trećeg iskapanja predalo je hrv. arheol. društvo arheološkom odjelu narodnog muzeja; od prvog iskapanja došla je u muzej samo polovica predmeta, dočim je druga pola zapala g. C. F. Nubera, koji je rekao, da će te predmete objelodaniti u Viestniku. Sve u Bijelom brdu iskopane lubanje čuvaju se u našem narodnom muzeju. Iskapanje u Bijelom brdu nije još dovršeno, jer vlasnik još neprekopanoga zemljišta traži preogromnu otštetu, te se mora čekati, dok se on predomisli ili dok oblastima ne pođe za rukom skloniti ga, da popusti. Slično bjelobrdskom groblju je ono u Svinjarevcima, samo što je nešto mlade, naime iz 12. stoljeća, a nedavno je obretno još jedno u Veri.

O iskapanju u Stenjevcu na njivi župnika g. Ivančana imam ovo da izvijestim. Težaci gosp. Ivančana orući njivu zapeše plugom na velik kamen, a kada su ga u prisutnosti g. župnika podigli, našli su pod njim dvije posude lijepo ornamentovane i jednu zdrobljenu bočicu. Gosp. župnik Ivančan je taj nalaz odmah prijavio arheol. društvu, a izorane posude poklonio arheol. odjelu narodnog muzeja. Iskapanje na župnikovoj njivi, koju je on društvu besplatno na istraživanje ustupio, rukovodio je društveni tajnik. Istražiti se je mogao samo jedan mali dio te njive (45 × 22 m) s obzirom na skromna društvena sredstva i na nepovoljno vrijeme prošle jeseni. Na pretraženom prostoru nadenno je tada do 60 grobova sa paljevinom, u tri groba su posude sa pepelom i spaljenim kostima bile među složenim kamenjem, jedan grob je bio zidan iz opeka u obliku lijevka, ali je bio već prije pretražen, jer se na dnu groba našla prazna poklopljena urna a na površini više fragmenata od posuda, u ostalim grobovima su urne i posude bile prosto u zemlju zakopane i to ili na garištu samom ili blizu njega. Po nadenim rimskim carskim novcima potiče to groblje iz konca 1. i početka 2. stoljeća po Isusu. Svakako bi bilo nužno, da se iskapanje tamo nastavi.

Osim toga je u Slavoniji konstatovano nekoliko starih naseobina kod Mirkovaca, Lipovca i Batrovaca; za potonju po nadenom posudu i kremenitom nožu je vjerojatno, da je prethistorijska, a sudeć po slavenskim ornamentima na nekim fragmentima posuda bila je tu kašnje i slavenska naselbina.

Društvena knjižnica je po zaključku prošle glavne skupštine predana arheol. odjelu narodnog muzeja, te je spojena sa muzejskom knjižnicom, ali će u novim inventarima taj dar biti u opasici

označen. Knjižnica se je povećala i ove godine publikacijama, koje dobivamo za Viestnik od kakovih sto društava i novina. Društveni članovi imaju i na dalje pravo rabiti knjige iz knjižnice.

Društvena uprava je nastojala, da u smislu društvenih pravila svoje djelovanje raširi, pa je odlučila u zemlji osnovati više filijalaka u mjestima važnima sa arheologijskoga gledišta. Buduć da grad Osijek imade već svoj gradski muzej, pokušala je društvena uprava, da osnuje filijalku najprije u Osijeku, koja bi filijalka bila od koristi i tamošnjem gradskom muzeju. Osnutku filijalke pokazali su se skloni i tamošnji mjerodavni faktori i samo osječko novinstvo, ali na odborovu predstavku na gradsko zastupstvo osječko stigao je odgovor, da se predstavka glede filijalke ne uvažava, buduć da će se u Osijeku osnovati novo samostalno arheološko društvo.

Radi toga neuspjeha ne treba buduća uprava sustati, nego neka pokuša ostvariti filijalke ne samo u Osijeku nego i na drugim mjestima, gdje je potreba i gdje društvo imade prijatelja, koji će mu ozbiljno ići na ruku. Međutim taj neuspjeh društvenoga nastojanja u Osijeku naknaden je na drugoj strani. Sa kompetentne strane iz posestrime Dalmacije stigla je našoj društvenoj upravi ugodna poruka, da je tamošnje društvo Bihać spremno stupiti u užu svezu sa našim društvom i da će naš Viestnik smatrati svojim organom, u kojem bi se tiskao godišnji društveni izvještaj Bihaća i stručne radnje njegovih radnika. Taj predlog je uprava rado prihvatila. Kako je i velepoštovani gospodin fra Luigi Marun predsjednik kninskog i starinarskog društva izjavio se spremnim stupiti s nama u svezu, nadam se, da će buduća uprava naći na skupu sva tri postojeća hrvatska arheološka društva, da zajedničkim silama rade oko otkrivanja spomenika širom naše mile domovine iz dobe prehistorijske, rimske i hrvatske, a narod hrvatski spreman na sve žrtve za svoju prosvjetu sigurno će rad složenih društava izdašno poduprijeti imajuć na umu „prosvjetom k slobodi“. Zahvaljujući se slavnoj skupštini i velepoštovanom odboru na dosadanjem povjerenju, molim, da izvole ovaj moj izvještaj o radu i nastojanju hrvatskog arheol. društva primiti na znanje.

Blagajnik dr. Josip Brunšmid pročitao je glavnoj skupštini iskaz o prihodu i rashodu hrv. arheol. društva tečajem god. 1896.

A. Prihod.		B. Rashod.	
1. Gotovina koncem g. 1895.	for. 66.06	1. Angereru za klišeje za Viestnik g. 1895.	for. 21.08
2. Uplata članova utemelitelja g. 1896. „	255.—	2. Wittaseku sa štampanje	581.70
3. Prinos redovitih članova prinosnika g. 1896.	752.—	3. Honorari piscima	347.37
4. Za prodane starije publikacije	59.31	4. Fotografiska utensilia	29.57
5. Podignuti kamati od društvene glavnice	512.49	5. Iskapanja u Bijelom brdu, Svinjarevcima i Stenjevcu	480.99
6. Potpora vis. kr. zem. vlade za iskapanja u Bijelom brdu, Svinjarevcima i Stenjevcu	600.—	6. Vjeresijsko poslovanje (uloženo u štedionu)	1000.—
7. Vjeresijsko poslovanje (izvadeno iz štedione)	400.—	7. Poštarine i brzojavi	93.02
		8. Sitniji izdaci	7.85
		9. Gotovina koncem g. 1896.	83.84
	Ukupno for. 2645.42		Ukupno for. 2645.42

I s k a z

o imovini hrv. arheol. društva u Zagrebu koncem godine 1896.

1. Uložnica hrv. eskomptne banke br.	3815	for. 989.17
2. „ „ „ „ „	3816	284.35
3. „ „ „ „ „	3817	1233.23
4. „ „ „ „ „	3818	1025.95
5. „ „ „ „ „	5240	103.87
6. „ I. hrv. štedionice	5700	447.87
7. „ I. „ „	36519	587.27
8. „ I. „ „	43224	631.11
9. „ I. „ „	48119	130.48
10. „ I „ „	92043	613.07
11. Gotovina u blagajni 31. prosinca 1896. ,		83.84

Ukupno . . . for. 6130.21

Kako je koncem g. 1895. iskazana kao društv. glavnica svota od for. 5228.83 te kako su prinosi društvenih utemeljitelja 1896. iznosili 225.— to iznosi društvena glavnica koncem g. 1896. 5483.83 odbije li se od gore iskazane imovine 6130.21 društvena glavnica 5483.83

ostaje koncem g. 1896. raspoloživa svota od for. 646.38 za izdavanje društvenoga časopisa.

Na predlog predsjednika budu za pregledanje društvenih računa izabrana gg. Gjuro Crnadak, Gjuro Deželić i dr. A. Miler.

Tajnik prof. J. Purić predlaže, da hrvatsko arheol. društvo u Zagrebu kao najstarije pozove ostala hrv. arheol. društva, da se sjedine u jedno arheološko društvo sa više filijalaka i jednim društvenim stručnim organom.

Velečasni g. fra Luigi Marun, predsjednik hrv. starinarskog društva u Kninu, zahvaljuje se najprije na pozdravu predsjedniku i glavnoj skupštini, zatim izjavljuje, da je u principu za zajednicu društava sa jednim organom, ali kao uvjet stavlja, da bi se u buduće imalo društvo baviti strogo hrvatskom arheologijom. Iza razlaganja fra Luigi Maruna predložio predsjedatelj, da

se predlog tajnika Purića poslje iscrpljenog dnevnog reda glavne skupštine pretrese u povjerljivoj konferenciji. Glavna skupština taj predlog usvaja, te prelazi na izbor novog upravnog odbora. Gosp. Gjuro Deželić predlaže, da se izabere cio dosadanji odbor. Skupština prima predlog jednoglasno. Buduć da je tim dnevni red iscrpljen, zahvali predsjedatelj članovima na trudu i preporučiv jim društvo zaključiv glavnu skupštinu.

Prof. J. Purić.

Primjedba. U konferenciji, koja je bila poslije glavne skupštine, raspravljalo se je o predlogu prof. J. Purića. U raspravi utjecahu gg. dr. I. Kršnjavi, fra Luigi Marun, dr. Jos. Brunšmid, I. Kostrenčić, i sam predlagač, ali do pozitivna rezultata i konkretnog zaključka nije došlo.

IZVJEŠTAJ

treće glavne skupštine „Bihaća“, hrvatskog društva za istraživanje domaće povjesti, držane u Spljetu, u dvorani općinskog doma, dne 30. prosinca 1896.

Prisutni od strane uprave: Predsjednik Mons. Fr. Bulić, čuvar Dr. Srećko Karaman, blagajnik prof. Ivan Benzon. Članovi: Prof. Dr. Aranza J., bar. Lovro Borčić, Dr. M. Biočić, Fr. Bradić, Dr. Juraj Buić, Ivan Bulić, učitelj, Mijo Bužančić, Dr. Vilko Duboković, don Mijo Dubravčić, Petar Ergovac, Vicko Juras, Dr. Eduard Karaman, don Ivan Lubin, Dr. Herkolan Luger, don Ivo Matešan, Filip Muljačić, prof. Vid Petričević, prof. Ivo Pivčević, Martin Pletikosić, Dr. Dujam Rendić Miočević, Dr. Miho Šimetin, Dr. Leonard Tommaseo.

Predsjednik Mons. Bulić konstantuje da je prema zahtjevima društvenoga pravilnika prisutno preko 10 članova, te otvara skupštinu. U odsutnosti tajnika predsjednik pozivlje Dra. Herkulana Lugera da zauzme mjesto perovode. Predsjednik predlaže, da se odobri bez čitanja zapisnik II. glavne skupštine, jer je bio tiskan i razdijeljen među članove. (Prima se).

I. Izvještaj uprave o dosadanjem društvenom radu.

Predsjednik Mons. Bulić izreče slijedeću besjedu:

Štovana gospodo, slavna skupštino!

U govoru, koji sam dne 14. svibnja godine 1894. izrekao na kaštelanskom polju, na mjestu, kojega ime nosi naše društvo, bijah istaknuo misao, da žalost i bol, pod pritiskom kojih se bijasmo tada u društvo složili, daju radu neki osobiti pečat ne samo patetičnosti i čuvstvenosti, nego uhvano i trajnosti; da je rad pod ovim pritiskom, jer dublje osjećan, i plemenitiji i ozbiljniji i trajniji.

I zbilja taj se pojav opaža u skromnomu radu našega društva.

Niklo u boli, u veoma tihu zanosu, evo već u trećoj godini, tiho se razvija i tiho radi. Radi tiho, ali ozbiljno; uhvano i trajno će raditi, ako mu vi štovana gospodo ne uskratite svoje i materijalne i moralne pripomoći.

Mi svi hoćemo, da naše društvo dade primjera, kako treba u tijesnim granicama i sa veoma

ograničenim sredstvima raditi na polju naše domaće povjesti, kako treba da naš rad zadahnjiva hrvatska ideja, da mu bude vođom, ali ozbiljnim, kako se rad ima naslanjati na tvrdim stupovima povjesne kritične znanosti, na kojim se ova znanost među kulturnim narodima razvija. Naše društvo u svojem znanstvenomu radu ima biti narodu primjerom one ozbiljne umjerenosti, koja mu toliko treba u svim granama njegova kulturnoga razvitka i napretka.

I na ovom polju treba da iz dobe, gotovo bi rekao heroičke, pređemo na historičku, na strogo ozbiljan i sistematičan rad. Treba da svi članovi budemo o toj potrebi uvjereni, i prema ovom uvjerenju da radimo i da širimo granice našega društva; Mi hoćemo da radimo po onoj Horacijevoj non fumum ex fulgore, sed ex fumo lucem dare, t. j. ne dim iz sjaja već iz dima svjetlost dati. Da je društvo prema ovim načelima udesilo svoj rad i kroz tekuću godinu 1896., moći ćete štovana gospodo razabrati iz ovo malo mojih riječi, a još više iz izvještaja strukovnoga odbora o znanstvenomu radu društva.

Prema dvojakomu smijeru društva, i ove se je godine na dvostrukom polju radilo, naime kopalno i književno radilo.

Pošto se nije raspolagalo mnogim sredstvima, kopalno se je ove godine samo na Mirima u kaštelanskom polju. Na Rižinicama u Rupotini i kod Gospe od Otoka na Solinu nije se kopalo sbog nestašice sredstava i jer se htjelo što prije dovesti kraju iskapanje na Mirima, koje je bilo već daleko dospjelo. Pri iskapanju išlo je na ruku i ove godine kao i lanjske općinsko upraviteljstvo u Novomu, a na čelu mu potpredsjednik našega društva gosp. Šimetin. Udesio se je rad tako, da je još lane odgrnuti materijal kod iskapanja pa i onaj od ove godine, prenašan na kolima zemljaka ove općine, koji su dužni stanovit broj dana na godinu za općinu rabotati, uz odštetu od samo 80 nč. na dan. Tako mjesto plaćati kola po for. 3 na dan, plaćalo se nov. 80, a materijalom je bio nasut nasip nove obale, koju općina Novska gradi u svojim selima. Za ovo ide velika hvala

općinskomu upraviteljstvu u Novomu i njegovu gospodinu načelniku.

Sa znanstvenog gledišta, iskapanja su smjerala na to, da pošto je bio lane više manje što otkopan, što nagadanjem udaren pravac perimetralnih zidova ovog dvorca kraljeva, a kasnije samostana, ove godine, a i buduće, otkapaju se ove bar za sada zamršene zgrade. Onaj rad nije još dovršen, ali će valjda tečajem nastajuće godine. I pri ovom se je iskapanju našao važan predmet, za domaći obrt u doba hrvatske narodne dinastije, o čemu će izvijestiti strukovni odbor.

Na književnom polju društvo je radilo tim što je izdalo svoj izvještaj o svomu radu kroz prošlu godinu i dvije druge brošurice.

Poznato je gospodi, da ljetos povodom obijelodanjenja talijanskog prijevoda djela našeg povjesničara Lučića, pojavila se je potreba, da se ovaj iskripljeni prijevod i napadaj na naš narod znanstveno procijeni i dostojanstveno odbije. To je učinio društveni član kand. profesure Don Bare Poparić. Naše je društvo smatralo svojom dužnosti da uzme na se onaj trud, pa i nakladu tiskanja istih brošurica. To je od društva zahtjevala narodna povjest i narodni ponos. Kojim je to uspjehom učinjeno gospoda su članovi, koji su primili ove dvije brošurice, u stanju prosuditi.

Strukovni odbor na temelju fotografskih snimaka i nacрта opisao je i protumačio rezultate ovogodišnjih iskapanja na Mirima, o čemu će po tanje biti govora.

Poznato je gospodi da je društvo nabavilo lijepi broj Lučićevih pisama, koja su pregledala dva člana našega društva, naime savjetnik Alačević i Don B. Poparić. Uz važne podatke ima u ovim pismima i takovih, koji su više privatne naravi. Stoga razloga nije se još odlučilo kako da se obzirom i na osobu povjesničara, i na dosta rijetke epistolarije naših književnika, ova pisma u cjelini obijelodane. Uprava će odlučiti, što da se učini, kako se nebi društvo moralo baciti u preveliki trošak. Najbolje bi bilo, da akademija štampa ta pisma ili u „Starinama“ ili u „Spomenici Račkomu.“

Strukovni je odbor ne samo sabrao gradiva za sredovječne spomenike, na pr. 1) tri fotografije napisa sv. Mate u Kaštelanskomu polju; 2) dvije fotografije sv. Jurja od Žestinja; 3) napisa sv. Nikole u Velikom Varošu; 4) tri fotografije arhitektonskih i napisnih ulomaka na Košljunu, nego se je bavio i sredovječnim spomenicima u spljetskoj stolnoj crkvi. Osim fotografija južnih vrata stolne crkve i dviju posuda za svetu vodu, još je učinjeno pet detaljnih fotografija kora stolne crkve. Ovako

se je pripravilo gradivo za jednu od lane već označenih študija za Račkovu spomenicu, naime „o spomenicima spljetske stolne crkve za srednjeg vijeka.“ Mogu spomenuti i to da je ovo proučavanje već dobro unapređeno, i da se je došlo do važnih rezultata. Po mnijenju glavnoga izvjestitelja strukovnog odbora kor je jedan od najstarijih, što su dosele u Europi poznati, po svoj prilici iz XI. ili najkasnije iz XII. vijeka; a nije djelo Guvinovo, kao što se dosle mislilo. Tek XVII. vijeka je dospjeo u stolnu crkvu. Dosele se je nagadalo, da je prvobitno pripadao benediktinskomu samostanu sv. Eufemije; nu vjerojatnije je, da je pripadao samostanu sv. Stjepana pod Borovima (De Pinis). Dekoracija ovoga kora u velike je zanimiva, ne samo s toga, što među ornamentalnim čestim sadržaje motiva na pleter, koji se najčešće susreću na spomenicima iz doba narodne dinastije, nego i s toga što među mnogobrojnim figuralnim predstavama imamo i četiri sveca pokrovitelja Spljeta, koji se spominju u Trpimirovoj povelji god. 852: Sv. Dujma biskupa, sv. Staša Tangara, te sv. Kuzmu i Damjana. Ova dva zadnja prikazana su sa ljekarskim i ljekarničkim atributima, kao pokrovitelji liječničtva. Ovaj spomenik ne samo da je za našu povjest umjetnosti u n i c u m, nego je baš pravo rezbarsko remekdjelo, a po svoj je prilici iz najkasnijeg doba hrvatske samostalnosti, te usko skopčano sa inim spomenicima, o kojima dosele bijasmo u polutama.

Osobitu brigu je strukovni odbor ove godine posvetio onomu razdoblju spljetske povjesti, koje dosele nebijaše ni najmanje istraženo, naime najstarijoj povjesti do konca III. vijeka, koja je temelj za povjest srednjega vijeka.

Već imamo tri poglavja gotova, u kojima glavni izvjestitelj prof. Jelić na temelju monumentalnih spomenika dokazuje, da je Spljet prije sagrađenja Dioklecijanove palače opstojao, a oko njega kao naseobine Visoka, Dragavoda, Paganismus. Tu se susreću napisi i novci iz prvog vijeka poslije Kr. i stare ceste. Značajno je, da je na Manošu, za koji predaja potpunim pravom hoće, da je najstariji dio Spljeta, nađen grčki napis iz II. vijeka poslije Krsta sa raznim ruševinama čisto grčkih žitelja.

Kad budu ova istraživanja dovršena, imati ćemo gotovu izvjesnu podlogu za sustavno obrađivanje spljetskih spomenika u srednjem vijeku.

Više put se je pojavila sumnja, koja je prava ortografija imena našega društva. Da se riješi i to pitanje, upraviteljstvo je zamolilo člana profesora Dr. Aranzu, da istraži ovo pitanje, a on će nas još u ovoj sjednici izvijestiti sa povjesno-filolo-

gičkog gledišta, da li je ime društva „Bihać“ ili „Bihać.“

Strukovni je odbor učinio popis i izvadak starih isprava, koje su lane nabavljene od pokojnog člana Ivana Danila, i to dosad od 40 ih, dočim će se ostalo popisati nastajuće godine.

Glede Spomenice Račkove, prema zaključku u lanjskoj skupštini, već sam rekao, da se je dobrano sabralo gradiva. Iskapanja na Mirima i Rižinicama nijesu još dovršena, tako da bi se moglo misliti na sustavno objelodanjenje. Čim budu ovdje iskapanja dovršena, neće biti nikakve poteškoće sa strane strukovnog odbora, da bude ova plemenita misao oživotvorena. A i poteškoći financijalne naravi može se reći, da je doskočeno. Prema zaključku lanjske skupštine, uprava se je obratila molbom na jugoslavensku akademiju, da bi se ista pobrinula za objelodanjenje te spomenice. Toj je molbi jugoslavenska akademija djelomice došla u susret, javivši cijenenim odpisom od 26/XI. 1895. broj 179.—1895. da se je ona već odužila uspomeni pok. Račkoga izdaviši „Život i djela dr. Fr. Račkoga“, a da je spremna za ovu spomenicu opredijeljene rasprave štampati u svojim publikacijama, u koliko su iste prikladne za štampu.

Uprava će s toga kasnije staviti predlog, da se izrazi zahvalnost akademiji na susretljivosti, izražujući želju, da se publikaciji po mogućnosti sačuva već označeni naslov Račkova spomenica.

Odnosno na zaključak lanjske skupštine o društvenom pečatu, uprava je držala za shodno, da pošto nije riješeno pitanje, kako da se piše ime Bihać i pošto bi baš iskapanja u Mirima i u Rižinicama mogla koji bolji podatak za kompoziciju pretstave na polju grba pružiti, da se za sada ne ostvari, nego da se počeka na zgodniji čas.

Pošto sam bacio opći pogled na rad našega društva kroz ovu godinu, u dvojakomu smjeru, koji će rad biti sada opširnije razvijen, dužnost mi nalaze, da priopćim; kojim smo sredstvima mogli naš cilj postignuti. Kako proizlazi iz izvještaja blagajnikova, koje će biti kasnije pročitano, ne samo da nemamo pasiva, nego imamo nešto i aktivna. Kako smo se dosad čuvali vratolomnih financijalnih skokova, tako ćemo i unaprijeda raditi. Izim redovitih prinosa članova utemeljitelja i godišnjih, harnošću se moramo sjetiti onih, koji su izvanredno pripomogli naše društvo.

Visoki zemaljski odbor u Zadru povisio je ove godine društvu potporu na for. 200. Isto tako i visoka hrvatska vlada u Zagrebu. Uprava se je

već za te pripomoći zahvalila. Pozivljem skupštinu da i ovdje izrazi svoju zahvalnost. Visoko ministarstvo za bogoštovje i nastavu, koje se bijaše prve godine sjetilo obilato društva podijelivši mu potporu od for. 400., za god. 1896. nije ništa dalo, a to jedino sbog nestašice sredstava, ali izrično je obećalo, da će dotičnu molbu za god. 1897. uvažiti. Središnje povjerenstvo za istraživanje i čuvanje povjesnih i umjetničkih spomenika svojim odpisom od 13/VII. t. g. br. 939. je izjavilo da je interesom uzelo na znanje drugi izvještaj našega društvenoga rada.

Pok. Dr. Ante Starčević sjetio se je našega društva, te i ako obvezno, ostavio for. 200. Pozivljem gosp. da u znak harnosti ustanu i da mu uskliknu Slava. (Skupština ustaje i kliče: Slava.)

I za godinu 1897. upraviteljstvo je podastrla molbe za podporu na vlade i na druge korporacije, kao što i na razne općine. Nekoje su se pohvalno odazvale, a nadati se je, da će i ostale uviditi potrebu da priteku u pomoć našem društvu.

I ove godine naše je društvo pretrpilo gubitaka uslijed smrti. U prvom redu sjetiti nam se je našeg neumornog istražitelja na povjesnom i starinarskom polju don Šime Ljubića, koji je umro u svojem rodnom mjestu dne 21. prošloga listopada. Tko je bio don Šime Ljubić, to je svakomu poznato. Neizmjerne velike su njegove zasluge na polju naše povjesti. Suvišno je, jer je svakomu poznato, da ovdje istaknem njegove zasluge na povjesničkom polju u početku našega kulturnog preporoda. On je bio među prvima, koji su pohrlili u naše društvo, te mu i pravac i rad odobrio. Pri njegovu sprovodu u Starom gradu dne 21. prošlog mjeseca zastupao sam ja naše društvo. U znak počasti pozivljem Vas, gospodo, da se ustanete i da mu Slava uskliknete. (Skupština ustaje i kliče Slava.) Još je smrt ugrabila tri godišnja člana našega društva, naime don Josipa Bercheta, don Špiru Luketina i Antu Čipina. Sjetimo se i njih uskliknuvši im Slava. (Skupština ustaje i kliče Slava.)

Predsjednikov govor bio je primljen živim odobravanjem.

II. Izvještaj strukovnog odbora o znanstvenom društvenom radu.

A. Iskapanje u bihačkom polju u predjelu „Miri.“

Gosp. P. Ergovac čita izvještaj od njega nadziranih iskapanja od 24. kolovoza do 19. rujna 1896. na Mirima, popraćen tlorisom, narisima i fotografijama.

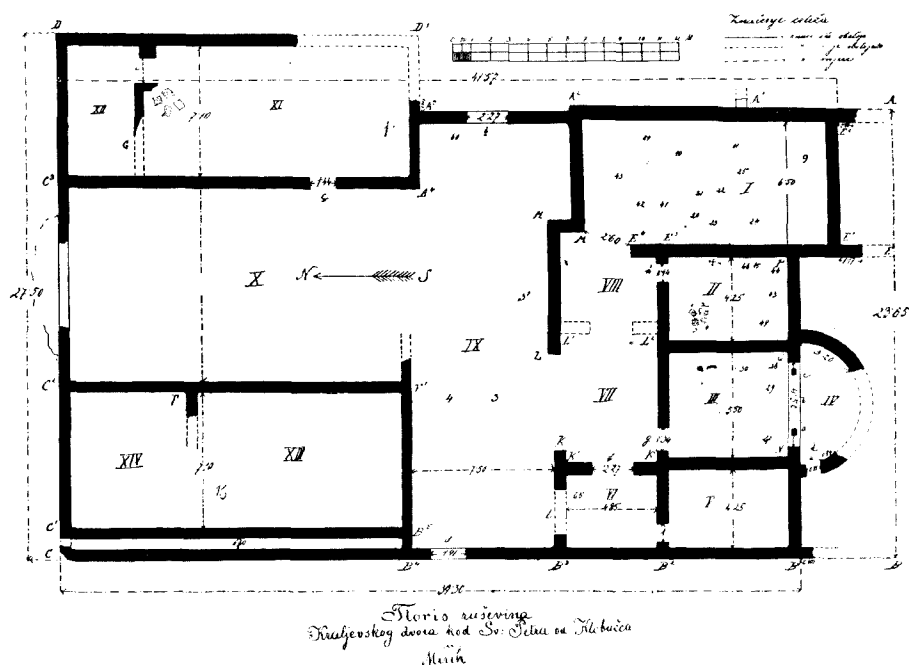
Dnevnik prigodom iskapanja društva „Bihaća“ na Mirima od 24. kolovoza do 19. rujna 1896.

Tamo gdje je prošle godine 24. kolovoza, društvena radnja privremeno obustavljena bila, (sr. sl. 17), tamo se je ove upravo na 24. kolovoza nastavila.

Ljetošnje zakašnjenje pripisati je u jednu ruku vanredno nepovoljnim klimatičnim odnosajima, a u drugu što je pučanstvo borbom protiv peronospore veoma zaokupljeno bilo, tako da nije bilo razpoloživih radnih sila. Nastavilo se je iskapanje sjevernim smijerom unutar opsega zgrade

(polovine) u obliku pravilne pačetvorine, koja je mjereći izvana duga 6·15m a široka 2·50m. Temelj ove prostorije nalazi se 1·41m. pod niveau-om okolnoga tla.

Ova udubina u ostalom nije sasvim jednolična, kako se je u prvi kraj mislilo. Kada se je sva do kraja otkopala, uvidesmo da je tu negda bio mehanizam dvaju gospodarskih strojeva. U gore naznačenoj dubini dva su obzidana razdjela, svaki dug 2·52m, a širok 1·44m.; u svakom se nalaze po dva jednostavna kamenita stupa, četvorinasta oblika, osovno uz pobočne zidove postavljena,

Sl. 17. Iskopine u sv. Petru od Klobuka koncem g. 1895.

sa namjerom, da se posve očiste postojeće gomile e da se dobije potpuni tloris cjelokupne zgrade.

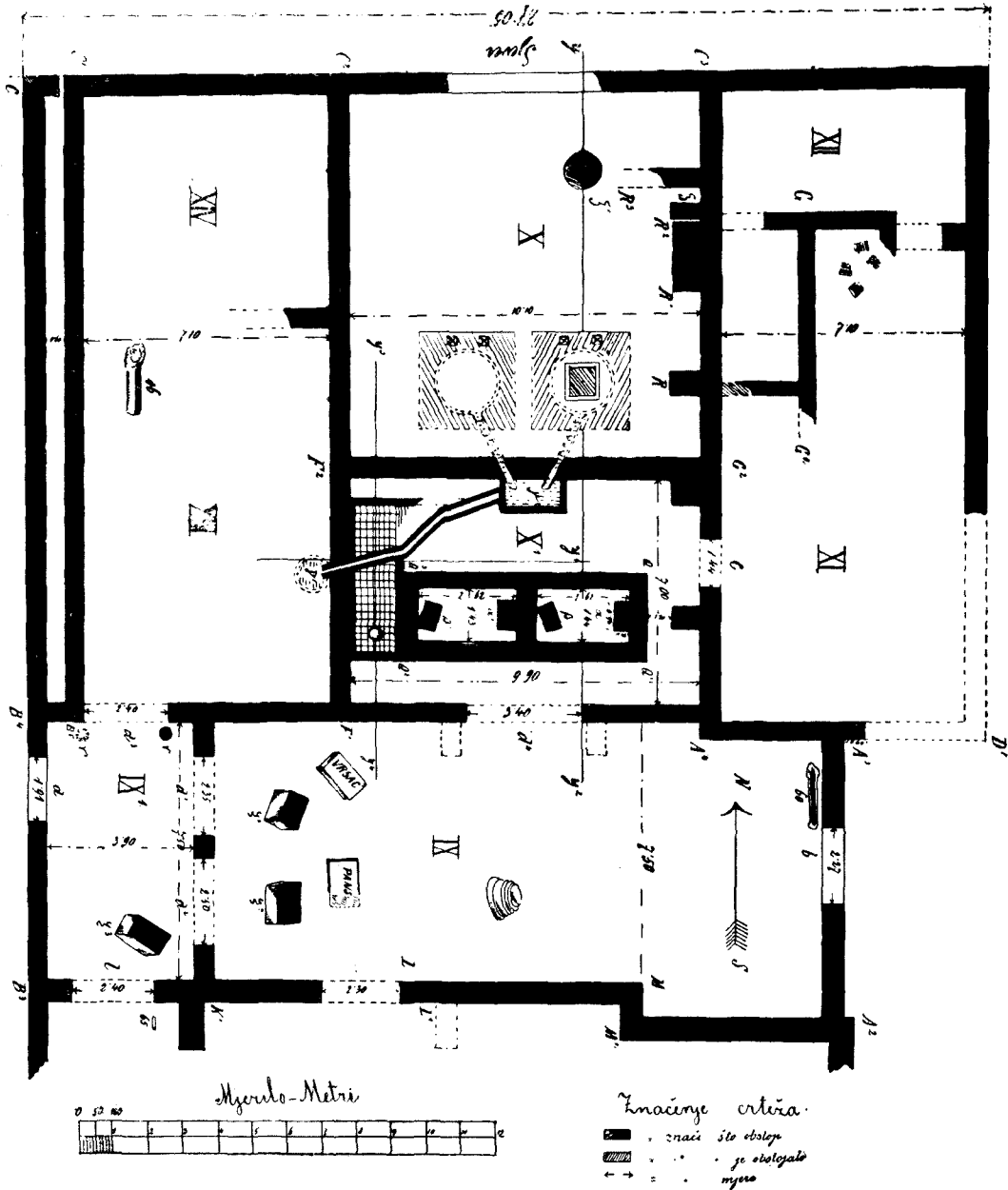
Prvih dana naišlo se na poprječni zid $A^4 F^1$, (sr. sl. 18) koji spaja dva uzdužna istosmjerna zida u XI i XIII (otkrita 1895.) pravcem istočno-zapadnim. Dug je 10m a širok 0·50m. Ovaj novo otkriveni zid teče istosmjerno sa sjevernim izvanjskim DC^1 (otkritim 1896.), od kojega je udaljen 19m. Na unutarnjoj strani njegovoj našlo se je više žlijebova sličnih onima, koji su iskapani g. 1895.; (broj 61, 62 i 63.) pri srijedi su vrata široka u svjetlosti 3·40m., — d^4 — za općenje sa IX. odjelom. Nastavljajući otkapanje u X.¹ odjelu naišlo se posrijed širine njegove na udubljenu prostoriju Q, Q^1 Q^2 i Q^3 (predijeljena zidom, u dvije jednake

pravcem istočno-zapadnim. Ona 2 stupa u istočnom razdjelu $\alpha \beta$, prislonjena su i danas vertikalno, dočim druga 2 u zapadnom: $\alpha^1 \beta^1$, su razmaknuta, te stoje koso naklonjena u obratnom smjeru. Sastoje se iz prostog domaćeg vapnenca, izdijelana veoma prosto bez ikakva ukusa.

Ovi su stupovi visoki 2·30m, široki 0·73m. a debeli od 0·41m. do 0·46m. Na nutrnjim licima, visoko nad tlom 1·50m., posrijed širine nalazi se po jedna luknja oblog oblika, široka 0·15m., jedna spram druge. U ovim je luknjama mogla počivati osovina kola na vreteno, oko koje se obavijalo uže za pritiskavanje uljarske preše, koja se tu u blizini nalazila. Kako je u pomenutu svrhu potrebna prilična otporna snaga, to su ti stupovi

poput balvana nepravilni bridnjaci kojima se vrhovi završuju polukružnicom mjesto pačetvorinom.

Iza ove udubljene prostorije uprav u sredini nalazi se kamenica duga 1·90m., široka 0·90m. duboka u sredini 0·07m. koja je prvobitno bila sar-

Sl. 18. Iskopine u sv. Petru od Klobuka tečajem godine 1896.

U oba razdjela prostorije Q, Q¹, Q², Q³, našlo se je mnogo životinjskih kostiju, ulomaka od opeka, cigala, željeznih čavala, ulomaka posude za svetu vodu itd.

kofag. Ova je kamenica prislomljena uz zid G² F² udaljen 7m. od prvoga, s kojim je istosmjernan; dug je 9·90m, debeo 0·55m, a nad tlom odjela X.¹

1m. je visok. Sa stražnjeg lica je pročišćen cijelom duljinom za 1m. u širinu, te se tu opaža vanredno debeo lijep (do 0.06m.) Ovaj novi zid G² F², dijeli prvobitni odjel X. u dva odsjeka X. i X.¹, od kojih je prvi već potpuno otkopan i potanko opisan, dočim je drugi tek za pokus otpočet, te će se god. 1897. posve pročititi.

Iz gore navedene kamenice γ, teče kameni žlijeb γγ¹ krivuljastim smjerom prema zapadu sve do unutarnjeg zapadnog zida F¹ F², kroz koji ističe u prostoriju XIII. Ovaj žlijeb sastoji iz više komada, uloženi u mozajično tlo, koje se na obje strane spušta prema cijevi, koja je rabila kao odvodni žlijeb.

Uz ovaj žlijeb 0.60m. od zapadnog stupa nalazi se usrijed mozajika uzidana posuda zdjelastog oblika ε od solnog kamena, sa promjerom od 0.42m., koja je po srijedi 0.05m. duboka.

Kako je već prvo istaknuto, odsjek X. uzdiže se prilično nad niveau-om odsjeka X.¹, tako da izgleda kao kazališna pozornica prama prizemlju, kada se promatra iz odsjeka X.¹ Očividno je, da je taj odjel sgrade (odsjeci: X. i X.¹) služio isključivo u gospodarske svrhe marljivih hrvatskih Benediktinaca. Tu tvrduju podkrepljuju i dva kamena kolesa, koja su se našla u novootkritom kutu odsjeka X., 7.95m. od prvo opisanog zida. Jedno koleso ζ ima u promjeru 0.80m., a debelo je 0.41m.; drugo ζ' je istih mjera, ali je prepolumljeno, te leži postrance. Oba imadu u sredini četverouglastu luknju, koja ide skroz (0.20×0.20m.)

Ova su kolesa služila kao žrvnji za mlijevanje maslina; kroz luknje prolazile su drvene grede, a radnici upirući se o nje vrtili bi kolesa po obližnjem podnožju R¹ R², te bi tako samljeli masline; tijesto bi kašnje prenašali u opisanu prešu, te ožimali ulje.

Od pomenutog srednjeg zida G² F², uz nutrjnji istočni na 2.45m. daljine nalazi se potpornjak R, dug 0.70m. a širok 0.65m.; 2.35m. dalje nalazi se temelj maslinskog žrvnja R¹ R² širok 0.65m., a dug 2.50m. Između sjevero-istočnoga kuta ovog kratkog ostanka zida R² (0.60m. dug), 0.91m. od temelja gornjeg žrvnja nadosmo ova dva kolesa.

U XI. odjelu propokasmo nešto, te nadosmo tragove novog zida G G¹ i smrvljene i raskopane ostanke mozajika.

Pošto pravcem istočno-zapadnim presjekosmo gomile i time do tri četvrtine prostora potpuno pročitismo, preselismo se sa radnici u srednje prostorije, poimence u odjel IX., koji god. 1895., nebijaše posvema otkopan.

Otkopajući naslagano kamenje u odjelu IX.¹, između silnog materijala nadosmo nekoliko (ξ¹, ξ², ξ³)

komada krasno isklesanog kamenja: od 0.93m. do 1.00m. duljine i 0.60m. do 0.64m. širine. Tehnička je izradba tog kamenja u očitom protuslovlju sa ostalim, osobito sa zidanim, koje je jednostavno zaugljeno, dočim je u ove komade majstor uložio sav svoj mar i vještinu. U ovom je odjelu nađen i ulomak latinskoga napisa, na mramornoj pločici.

Od lane otkritog vanjskog zapadnog zida B² B⁴ 3.90m. daleko, upravo prema tada otkopanim vratima z, otkrismo temelje dvaju veličanstvenih uporednih vrata d¹ d², koja su po svoj prilici bila na svodove.

Pred ovim vratima nalazi se atrium IX.¹, dug 7.50m. širok 3.90m.

Gornja vrata d¹, koja odgovaraju već spomenutim vanjskim, mjere u temelju 2.35m., a donja d², koja od gornjih samo raztavlja 0.70m. dugo podnožje zajedničkoga pilova, mjere u svjetlosti 2.50m. Opisano kamenje po svojim mjerama odgovara zaleđu, dotično temelju spomenutog pilova, te je s toga bez dvojbe njemu pripadalo, što i rekonstrukcija svjedoči. — Ova su biforna vrata možda bila ukrašena i ornamentima, kako su bili i prozori romanskoga sloga, ali se svemu tomu trag zameo.

Na sjevernoj strani atrijske nalaze se vrata d², koja vode u sjevero-zapadnu prostoriju XIII.; široka su u svjetlosti 2.40m. upravo kao i ona l, suprotna im na južnoj strani, što vode u podnevne odaje VI. Spomenuta sjeverna vrata nijesu na lanjskom tlorisu označena, jer bijahu zatrana.

Pošto se je primicalo doba jematve, kad su svi težaci zaokupljeni berbom, moradosmo za ovu godinu prekinuti radnju na „Mirima“ u kaštelanskom polju, ograničivši se zadnje nedelje na izvažanje materijala na obližnju ledinu i prevažanje na obalu.

Zemlja Vuletinova, koja se prostire istočno od naših iskopina, krije nuzgredne sgrade „Mirá.“ Radnik krčeći po sredini zemlje, našao je 9. rujna 1896. ispod pročišćene gomile, temelje malene nespretne sgrade u sasvim lošem stanju, koja je 40m. od klobučke sgrade. Ovi se temelji protežu od istoka prema zapadu, u duljinu i širinu po 8m.; ulaz je okrenut prama istoku, a nutrjni raspored odaje, da je zgrada bila gospodarska. Ovo je otkriće po nas u toliko zanimivo, što se je tu našao lijep kapitel romanskoga sloga, ukrašen paominim lišćem, poput onih, koji su 1895. u „Mirima“ nađeni, a to je nov dokaz, da je ovdje opstojalo više zdanjana okupu. Godine 1896. pročišćeno je svega oko 150m.² površine, ukupno je radilo u 22 dana do 246 radnika, popriječno na dan 11, 50 je kolá izvažalo materijal na Novsku

obalu, tako da su popriječno na dan bila zaokupljena po dvojka kola. Prevezlo se je na obalu do 300m.³ kamenja, a još ga ima za prijevoz priredena do 100m.³.

Monsgr. B u l i ć čita izvještaj odsutnog glavnog izvjestitelja strukovnog odbora dra. Jelića o mirskimi iskopinama god. 1896. s umjetno-povjesnog gledišta.

Izvještaj glavnoga izvjestitelja prof. Dra. L. Jelića o iskapanju na Mirima s povjesno-umjetničkoga gledišta:

Iz dnevnika P. Ergovca, dovoljno se već razabire, da je ovogodišnje istraživanje na Mirima urodilo osobito važnim otkrićem. Po ispravama iz dobe narodne dinastije znademo, da su glavni domaći gospodarstveni proizvodi uz žito bili vino i ulje.¹ Kako su naši stari ta dva dragocijena soka proizvodili, tek po ovogodišnjem iskapanju „Bihaća“ doznadosmo. Zanimivo to otkriće popunjava jednu od najtamnijih stranica naše kulturne povjesti. Tim se predmetom isprave ne bave, te ni Rački u svojim toli zdušnim i ponasitnim istraživanjima nije mogao, da nam što поближе kaže. Prije nego li ću da istaknem povjesnu zamašnost ovoga otkrića, da vidimo kako su stari Hrvati pravili vino i ulje i kakva je bila njihova turnjačnica.

Ergovac je podrobno opisao prostorije X i X¹, gdje su se ljetos barem djelomice otkrili sačuvani ostanci dviju preša, tako da se česti, koje fale, lako dadu popuniti po prijašnjim nahodajima i po klasičnim uzorcima.

Kako je već lane bilo spomenuto, vlastnik pok. I. Katalinić pred tridesetak godina bijaše izvadio iz prostorije X.—IX. dvije velike okrugle kamene ploče od preše.² Stavimo li na prvobitni položaj takove dvije ploče, te dopunimo li česti što fale na temelju klasičnih uzoraka, poznatih nam po opisima i otkrićima,³ s kojima se novootkriti stroj u glavnom slaže, dobit ćemo prvobitni oblik starohrvatske preše u njezinoj cjelini.

Tu obnovu u tlorisu predstavlja sl. 19. a u prerezu sl. 20. Prostorija X.—X.¹ sadrži svu napravu potrebitu za pravljenje ulja i vina. U prvoj na 1m. odignutom podgratku (podium) stoje usporedno dvije jednako sastavljene preše. Podloga preše okrugla je kamena ploča D D' (area) sa

okruglim žlijebom. Tijesto za prešanje zbijeno u pletene sprte ili nabito trstima te opasano debelim konopom, kao i danas po spljetskoj okolici i drugdje po Dalmaciji, naslagalo bi se na areju do 2^m u visinu, te je izgledalo kao debeli stup. (sl. 20. b.). Na taj tjesteni stup dolazila je čvrsta drvena pogača (orbis olearius, sl. 20. b.), te je slijedilo izažimanje čvrstom polugom. Poluga ta sastoji od četiri glavne česti. Velika greda (p r e l u m C C') na jednom kraju (lingula) pričvršćena među dva debela (arbores, A B) pritezala se konopom na drugom kraju i to kao u našem uzorku kolom na vreteno (s u c u l a α , β), posađenim među dva jaka kamena stupa (stipites). Tako je tjestenina ostajala među otpornom točkom (C) i pritežištem (α , β) te greda (C C') težaše na pogači (b'), koja je tlačila tjesteninu. Postepenim pritezanjem konopa kolom na vreteno, ožimale se iz tjestenine sok, te se slijevala u oblasti žlijeb areje (D), i žljebićem (a) oticala u kamenicu (γ). Sl. 20. Iz kamenice, drugim žljebićem u tlu ($\gamma\gamma^1$) oticala u obližnju zapadnu prostoriju XIII., koja je služila za pohranjivanje vina i ulja, našu pivnicu.

Za pravljenje ulja rabio je još i stroj, kojim su se masline pretvarale u tijesto, a taj susretamo i u našoj turnjačnici. U sjevero-istočnom kutu turnjačnice X ostaci su toča ili mlina za masline. Sastojao se je od zidanog korita među R¹ R², i teškog kamenog kolesa, od kojeg su dva primjerka nađena na mjestu (ζ i ζ'). To kolo, okomito položeno, ljudskom rukom ili upregnutim živinčetom koturalo bi se u duguljastu koritu, ili navadnije u okrugloj zidanoj posudi, te je gnječilo masline (sl. 24.). Ovaj toč još je danas u porabi u Dalmaciji.

U našoj turnjačnici je jedna preša izvjesno rabila za ulje, dočim je druga po svoj prilici bila opredijeljena za prešanje vina. Ne bi se moglo pravo pojmiti čemu dvije preše za ulje.

Pobočna istočna prostorija XI—XII općila je vratima c sa turnjačnicom; ona je služila za privremeno sahranjivanje maslina i mošta prije nego što su se metnuli u turnjačnici na ožimanje.

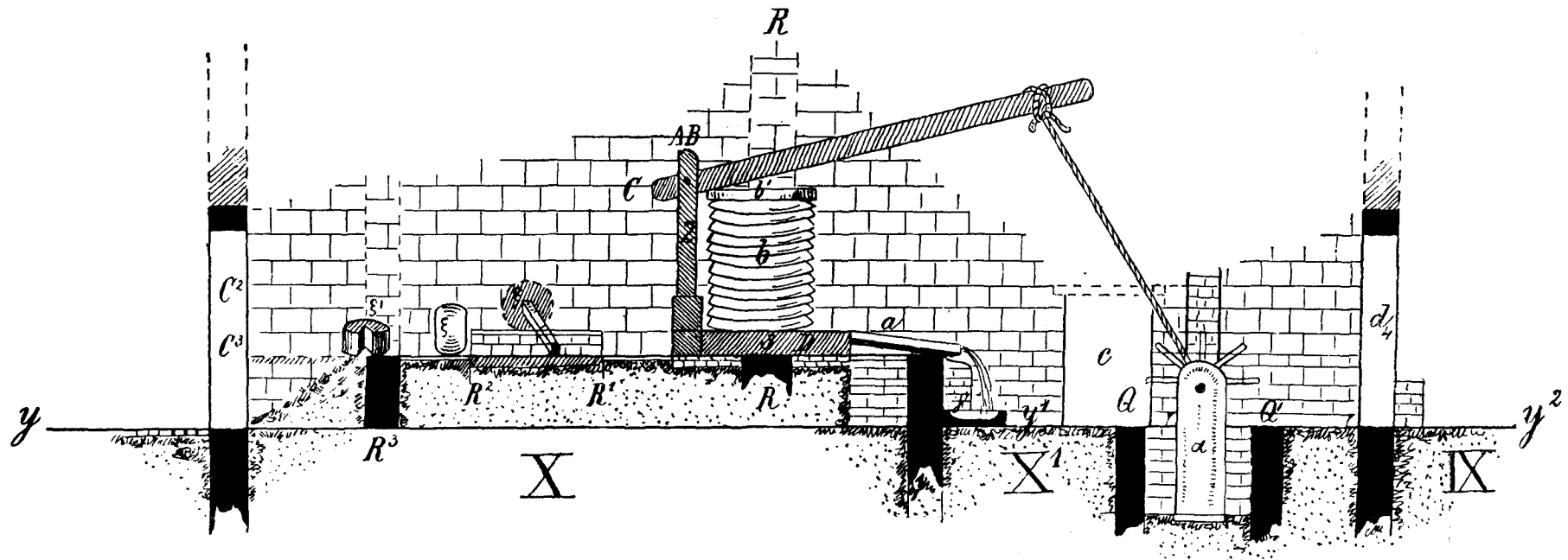
Sravniv našu turnjačnicu sa inim poznatim nam rimskim u Stabiamama i Pompejima, te na starokršćanskom solinskom groblju u Monastirinama,⁴ priznati nam je, da je naš uzorak, što se

¹ Sr. Rački, Nutarnje stanje Hrvatske prije XII. stoljeća, 202 i dalje.

² Sr. Bihać, II. Izvješće 17. Jedna ploča je bila od smrdelja te rasječena u pragove, 1,61×0,20×0,15m, sada je na vratima Viska Grgina u Novome.

³ Rich, Dizionario delle antichità greche et romane, II. 357—362.

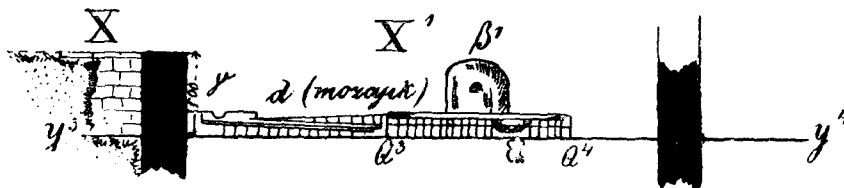
⁴ Rich, u. mj. Overbeck u. Man. Pompeji (1884.), 348. Voda po Spljetu i Solinu, Tabla III. str. 241.

Sl. 20. Uzmet turnjačnice u sv. Petru od Klobuka

oblika tiče izim neznatnih razlika vijerna kopija rimske preše, ali ima i velikih razlika u mjerama i izradbi. Od ciele ogromne zgrade od

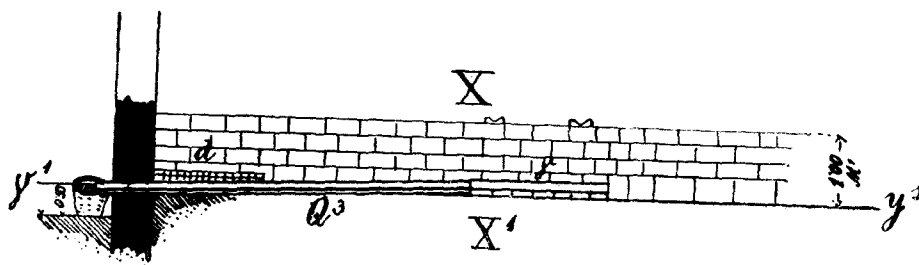
dvojbena je dakle sva zgrada poglavito, ako ne isključivo, bila opredijeljena za gospodarske svrhe. Tako velike gospodarske zgrade ne susretamo ni

Sl. 21. Prerez mozajika.

39·30m.×27·05m. turnjačnica sama zahvata četvrtinu prostora; uračunamo li k tomu još pivnicu

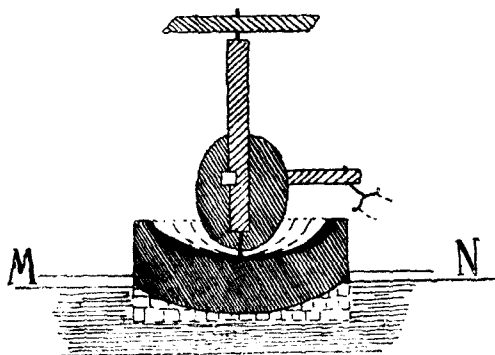
u Stabijama, ni u Solinu. Izradba naše turnjačnice odaje neki sjaj, kojega nemaju ini spome-

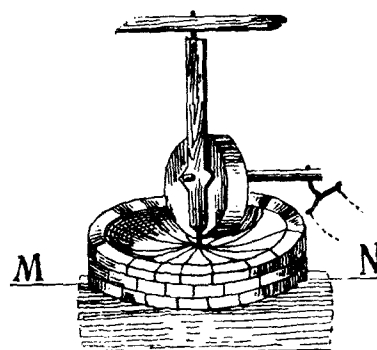
Sl. 22. Prerez kamenice.

(XIII.) i klijet za pohranjivanje maslina i sušca XI. XII.), onda čitava polovina ove ogromne zgrade bijaše opredijeljena za pravljenje i čuvanje

nuti uzorci. Sami strojevi su veći, tlo obloženo mozaikom, a žlijebovi od bijelog su tesanca (Sl. 25.) te na zaglavku dekorovani životinjskom maskom.¹

Sl. 23. Prerez maslinskog mlina.

Sl. 24. Lice maslinskog mlina.

vina i ulja. Ne ćemo pogriješiti pretpostavimo li, da je dobar dio ostalih prostorija morao služiti za ostale poljodjelske proizvode, osobito za žita. Ne-

Taj sjaj nam odaje veliko bogastvo vlasnika dvostruka preša već sluti na velik prihod maslina i ulja, doslijedno na veliku površinu posjeda.

¹ Sr. Bihać, Izvješće II. 18. Gosp. Ergovac je otkrio, da su pragovi od četiri prozora u kući Mihe Grgina u Novomu, izdjelani od žlijebova donesenih iz Mira. Priložena slika 25.

predstavlja nam jedan čitavi komad žlijeba, djelomice klačandom ispunjena, te polovinu drugog komada, pri vrhu urešenog grafranom životinjskom maskom.

Tim smo razjasnili ovo zanimivo otkriće; ali istodobno napipali i nit za povjest ogromne zgrade, što ju „Bihać“ otkapa.

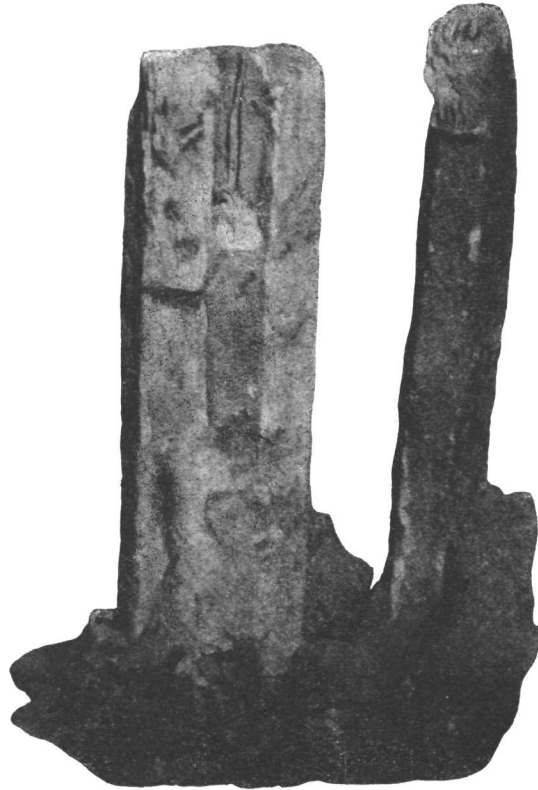
Ovogodišnje iskapanje približuje nas k riješenju pitanja, kojoj je svrhi zgrada u Klobuku prvobitno služila, što je dosele bilo zagonetno. Izvješćujući lane o istom predmetu, na podlozi već tada otkrivenih podataka istaknuo sam mnijenje, da je zgrada bila vladarski dvor posred krunskoga bihačkoga dobra, premda se je dosele po starijoj, donekle osnovanoj predaji, skoro izvjesno onu zgradu smatralo samostanom sv. Petra od Klobučca¹. Sada je stalno, da zgrada po svojem nutarnjem rasporedu ne odgovara samostanu, nego zgradi za tjezanje gospodarstva u veliko. Ona je bila središte velikoga posjeda, curtis ili villa, okruženo inim gospodarstvenim zdanjima, stajama i sušama i stanovima kmetova.² Kako je već Ergovac opazio, do ove zgrade na istok, na Vuletinnojivi vide se tragovi takovih zdanja, a ruševine se opažaju i na zapadnoj strani.³ Perimetralne još visoko stršeće zidine, što pašu četvorinu od 929·44m.², najbolje svjedoče, da je ova curtis bila

utvrđena zgrada. Utvrđen veliki dvor u Klobuku, poglavito opredijeljen za gospodarstvo, bijaše dakle središte velikoga posjeda u bihačkom polju. Eto nas, dakle, do konačnoga pitanja, čiji je taj posjed s dvorom bio? Mi ćemo se obratiti za odgovor pisanim spomenicima, ali prije da prisposodobimo bihački dvor sa drugim jednim, kojemu je svrha izvjesna.

Potpuni analogon za klobučki dvor jest rogovski dvor, kojega su ostaci još bolje sačuvani nego li oni bihačkoga, a i isprave o njemu izvjesnije govore.

Ostaci rogovskoga dvora „Dvorine“ nahode se pri sredini istočnoga obronka kose, što se proteže med biogradskim primorjem i vranskom dolinom među Filip Jakovom i rogovskom crkvom sv. Roka (sv. Mihovila Arhandela), gdje se križaju dva stara kolnika. Na karti generalnog

štopa od g. 1883. ta ruševina nije naznačena, ali ostaje u predjelu Gnojine elevacija 89m. baš u sjevero-zapadnom kutu rečenoga raskrižja, te joj uz dvije stranice teku rečena dva kolnika. *Dvorine* u tlorisu predstavljaju četvornjak od 682m.² površine, i to 28·63m. dug, a 21m. širok, orijentovan pročeljem na istok, baš kao i klobučki dvor. Jugostočni ugao pojačan je četverokutnom kulom utjelovljenom u tijelo zgrade i od nje nejednako odskaćućom; jednake stranice su 5m. šir., perimetralni su zidovi još preko 2m. visoki; nutrina je također posuta zidoderinama i ruševinama, te se razabiru djelomice nutarnje razdiobe. Na njima

Sl. 25. Žlijebovi maslinskoga mlina iz sv. Petra od Klobuka.

se opažaju dva doba: donji su sredovječni i gornji iz XVI. vijeka. Po fundacijonalnoj listini samostana sv. Ivana Evangeliste biogradskoga od g. 1059. izvjesno je, da su *Dvorine* ona „curtis Rogana“, koju je tom samostanu darovao kralj Petar I. Krešimir, u blizini Biograda i to baš „in condensatione collis proximi et imminetis Belgradine civitati positam ab

¹ Bihać, III. izvješće, 19 i dalje.

² Rački N. dj. 227 i dalje.

³ Bihać, Izvješće II. 16.

a *aquilone*“.¹ Donji dio perimetralnoga zida je iz doba prije g. 1059.; gornji je sloj tursko djelo. Mjestopisac zadarskih kotara u polovici XVII. vijeka Ljubavac nam pripovijeda, da su Turci prije kandijskoga rata (1645.) bili pokušali, da na tom dvoru nadgrade kaštel; ali ih providur mletačke konjice zapriječio.² Pod crkvom sv. Roka vide se temelji drugog sličnog dvora, a do njega opet ruševine gospodarskih zdanja.³ Mogao bih navesti još i drugih sličnih dvorova, kao onaj u Tinju, kod Vrane, pak u Rižinicama, kojeg je ruševine „Bihać“ već počeo otkrivati, te djelomično otkrite temelje *curtis* u Biskupiji kod Knina, koja se nekima čini biskupskom crkvom Sv. Marije, vladarski dvor kod sv. Bartula u Jadertovačkom polju, još dobro sačuvane vladarske dvorove u Ninu, te zablatski dvor kod Vrane, koje većinom i po listinama i po vidivim tragovima možemo identifikovati. U glavnom i u detaljima klobučki dvor se slaže s ovima dvorovima, koji su još za doba hrvatskih vladara opstojali, i to posred krunskih teritorija, a osobito s rogovskim Dvorinama, koje su izvjesno ruševine vladarskoga dvora posred rogovskog kraljevskog teritorija, darovana g. 1059. od Petra I. Krešimira opatiji sv. Ivana biogradskoga.

Upitamo li sredovječne isprave, odnoseće se na kaštelansko polje, koji li je veliki posjed za srednjega vijeka ležao u bihaćkom polju, naći ćemo izvjestan odgovor: za dobe hrvatske samovladavine u bihaćkom je polju bio samo jedan veliki posjed, krunsko dobro (*territorium regale, terrae regales*).

Prvi trag tom krunskom posjedu nazire se već u najstarijim hrvatskim poveljama. Hrvatski su vladari, kao i ini suvremeni u srednjoj i zapadnoj Evropi, oblazili državu, da dijele pravdu, te odsjedali u svojim dvorovima na krunskim dobrima, gdje je za nje i za brojnu im pratnju bilo mjesta za konak.⁴ Tako knez Trpimir g. 852. i knez Mutimir g. 892. izdadoše svoje darovnice spljetskoj crkvi u Bihaću.⁵ Već tada u bihaćkom polju opstojale dvor na krunskom posjedu. Nu imamo

izravni dokaz, da se je to krunsko dobro protezalo od Solina do Bihaća. Fundacionalna listina od g. 1080. S. Petra u Selu izrično nam to kaže: *Post hec vero Suinimir rex dederat Stresi, auunculi sui, totas terras, que erant in Masaro et incipiente a Satona usque Biaki*, ut ipse tolleret tributum ab eis. Denique volebat michi per uim tollere memoratam terram, ita dicendo quod esset *regalis*.⁶ Sav predjel od Solina do Bihaća bijaše u XI. vijeku krunsko dobro, te je kralj Zvonimir svomu ujaku Strezi povjerio pobiranje desetine. Strezino nasilje proti Petru Črnomu, o kom govori navedena listina zgodilo se g. 1078.⁷ Hrvatski kraljevi daruju pojedine odlomke toga krunskoga dobra; sam Zvonimir g. 1078., te Stjepan II. g. 1089. darovaše spljetskom samostanu sv. Stjepana kraljevski teritorij u Radunu, 1-308 klm. sjeveroistočno od dvora u Mirima;⁸ koji izvjesno pripadaše području klobučkoga dvora, kojim se baš bavimo. Drugi vladari već prije bijahu podijelili crkvama i samostanima druge odlomke istog krunskog dobra med Radunom i Solinom, kao Pusticu, Lažani i Putalj.⁹

Dočim je po ispravama izvjesno, da se je krunsko dobro protezalo od Bihaća do Solina, te je Klobuk bio na njem i dočim znamo iz istih izvora, da su pojedini odlomci toga krunskoga dobra bili darovani od hrvatskih vladara kao nabožne zadužbine, Klobuk s Bihaćkim poljem ostao je sveder krunskim dobrom, te ga hrvatski vladari ne darovaše nikomu. A razlog tomu je već jasan: tu je bila *curtis* ili *villa regalis*, gdje su sami vladari obilazeć zemlju sa svojim dvorom odsjedali. Po poznijim ispravama, onaj dio krunskog teritorija, koji je ostao takav sve do XIII. vijeka zahvaćale: Bihać, teritorije sv. Vitala, sv. Jurja u Žestinju, Divulje, Mezlinu i Smokvicu.¹⁰

To nam najočividnije potvrđuje boravak kralja Bele g. 1251. u Klobuku. Treba da pocijelo iznesemo suvremenu vijest: *Rex autem Hungariae Bela sui regni reuisendo confinia, de-*

¹ Rački, Doc. 52. 53.

² Storia dissertazione del contado di Zara; rp. kod gosp. kneza Manfreda Borella Vranskoga, po prijepisu gosp. savj. Alačevića, str. 53.

³ Obširniji opis slikama u mojoj *Povijesti Kotara*, pogl. Rogovo, što se nadam doskora objelodaniti, gdje će biti opisani i drugi sredovječni vladarski dvorovi po Dalmaciji.

⁴ Rački, *Nut. stanje*, 144 i dalje.

⁵ Rački, Doc. 5 i dalje; 15.

⁶ Rački, Doc. 132.

⁷ N. mj. 122.

⁸ N. mj. 139, 145; sv. Topogr. karta Bihačke okolice „Radun“, Bihać, II. Izvješće, str. 40.

⁹ Sr. Rački, Doc. Kazalo. s. vv. Nije pouzdano, da je kralj Zvonimir darovao zapadni dio krunskog dobra bihaćkoga Trogiranima, t. j. od Smokvice do sv. Petra od Klobuka; jer dotična povelja je apokrifna kovanica 1333. godine, Sr. Lučić, *Memorie di Traù*, 20, 217.

¹⁰ Lučić, N. dj. 20, 23.

scendit per Chroatiam ad Dalmatic ciuitates; fecitque sibi parari hospitium apud ecclesiam sancti Petri, que est inter Salonam et Tragurium; ibique resedit non paucis diebus cum magno diversarum gentium comitatu.... Demoratus est autem Bela rex apud sanctum Petrum multis diebus.¹

Kad su za srednjeg vijeka vladari obilazili državom, ne odsijedahu u gradovima, nego u dvorcima na krunskim posjedima. Tomina vijest, te činjenica, da si je kralj Bela u Klobuku „kod crkve sv. Petra“ za se i za mnogobrojnu pratnju dao pripraviti stan (*fecit sibi parari hospitium*) i proboravio cijeli mjesec studeni,² da je označio, da se „pred crkvom sv. Petra“ odluči parnica među Trogiranima i knezovima Kačićima radi Knežina,³ izričito svjedoče, da je kraljev *hospitium* bio krunski dvor kod crkve sv. Petra od Klobuka. Doista kralj Bela tom prigodom pridrža sebi crkvu sv. Petra od Klobuka sa svim pripacima, opozvav tako darovštinu kralja Andrije, a Trogiranima valjda za odštetu darova kraljevski posjed Bistricu.⁴ Od tada krunski posjed Klobuk sa sv. Petrom ne pripada ni Trogiru ni Spljetu, nego spada pod kraljevski Klis.⁵ Napokon 1278. kralj Ladislav Kumanac darova Trogiranima za vazda Klobuk s crkvom sv. Petra, te on ostade u njihovoj vlasti sve do porušenja g. 1420.⁶ Klobučki dvor postade „kućom općine trogirске,“ koja ju 1373. godine popravi i unj postavi svoga stražara.⁷

Iz ovoga povjesnoga pregleda jasno je, da je Klobuk u doba narodne dinastije bio krunski posjed, pripadak kraljevskog teritorija što se protežalo od Bihaća do Mosora; te da je na njem pobirao desetinu vladarov povjerenik, za kralja Zvonimira ujak mu Streza.

Velika gospodarstvena zgrada, koju je naše društvo u Klobuku počelo otkopavati, leži posred polja među Bihaćem i Radunom, te je središte kraljevskoga teritorija, o koji su se Trogirani i Spljećani koncem XII. i XIII. vijeka otimali. To je

dakle *curtis* ili *villa regalis* u kojoj si je dao kralj Bela g. 1251. prirediti konak i koja je valjda toliko stara, koliko i sam kraljevski teritorij. Ona nije istovjetna s crkvom ili samostanom sv. Petra, koji se spominju tek u XII. vijeku. Toma Arcidakon izričito razlikuje *Belin hospitium* od same crkve sv. Petra, veleć apud *ecclesiam s. Petri*, a samostana niti ne spominje. Ona je zgrada očevitno bila opredijeljena za sabiranje desetine u naravi, ne samo iz krunskog posjeda u Klobuku, nego i iz krunskih zemalja zapadnog dijela kraljevskog teritorija, što se od Bihaća do Solina protežalo.

Mi dakle moramo razlikovati u Klobuku *curtis* t. j. dvor kao središte krunskoga posjeda, od crkve sv. Petra i od „samostana,“ i to koli obzirom na doba, toli i obzirom na položaj zgrade.

Krunski je posjed u Klobuku stariji od XII. vijeka, kad se prvi put spominje crkva sv. Petra, a po sebi se nameće i misao, da je *curtis* krunskog posjeda također starija od XII. vijeka, stara onoliko koliko i sam krunski posjed. Kojeg je doba *curtis*, što ju otkapamo, izvjesno će nam pokazati iskapanje, kad bude dovršeno. Pošto najstarije povjesne vijesti sizahu tek u XII. vijek, nije bilo uputno na podlozi lane otkrivenih arhitektonskih ulomaka, odlučiti se za još starije doba. Ipak nije bilo moguće, a da se ne opazi, da skulpture, odajući po narisu i izradbi starokršćanske uzorke, nijesu poznije od prvog doba romanskog sloga. Po obliku ove godine otkrite preše, mora se zbilja slutiti na doba starije od XII. vijeka, cijeli sastav te gospodarske sprave posvema je udešen po starom rimskom uzorku. U drugu ruku lane otkriven krasni nadvratnik⁸ u sredini je urešen Isukrstovim monogramom starokršćanskog oblika, koji sjeća na osobiti solinski oblik Konstantinova monograma, što se u IV. i VI. vijeku susreta u starokršćanskom solinskom groblju u Manastirinama. Monogram Konstantinov osim IV. do VII. vijeka, pojavljuje se još i na napisima IX. vijeka, t. j. za karolinškoga preporoda.⁹

¹ Thoma Archid. c. XLVIII. (ed. Rački, p. 206, 207).

² Sv. Poparić u Bihać, II° Izvješće, 15.

³ Ibid.

⁴ Lučić Memorie, 72.

⁵ Ibid. 93. listina 1275. god. *quasdam terras et possessiones in confinijis Tragurii positas, in loco vocato ad S. Petrum de Clobucichy sub Ostrogh, que terre subiecte et subposite fuerant castro Clisie....*

⁶ Sr. Poparić n. mj. 15, 15. Lučić, Memorie, 418.

⁷ Lučić, Memorie, 272: „casa del Comune a S. Pietro de Podemorio.“

⁸ Vidi II° Izvješće, Tab. I, sl. 2, p. 10, 17.

⁹ Carini, koji se je poblize bavio povješću Isukrstova monograma, ovako mu je u kratko ocrtao porabu za srednjega vijeka: „Scorrendo isecoli V, VI ed anche VII abbiamo fra le croci, trovato anche la monogrammatica negli ornati; ancora un poco, adesso scomparirà intieramente. Ne' secoli VIII. e IX., nell' età, cioè, di Carlo Magno, poco o nulla si vede in uso negli stessi manoscritti biblici e liturgici. Piut-

Jeli nadvratnik starokršćansko djelo IV.—VI. vijeka, te samo kao prosto gradivo uzidano u naš dvorac ili je to zbilja izvorni nadvratnik dvorca? Sva tri su komada skupa nađena i barem dva dobro pristaju jedan uz drugi, te bi tako ona prva hipoteza bila isključena. Prisposobimo li kompoziciju i izradbu uresne vajarije našeg nadvratnika sa dalmatinskim kao i sa inostranim vajarijama IX. vijeka, svakako moramo priznati, da se nadvratnik ističe mnogo plemenitijim djelom. Taj isti pojav susretamo i na nadvratniku crkvice sv. Jurja od Žestinja, 2 klm. na sjevero-zapad od klobučkog dvorca.¹ (Sl. 26). Valjda ne ćemo pogriješiti, priznati li naš nadvratnik djelom karlovinškog preporoda u IX. vijeku, izrađenim od škole domaćih umjetnika, koji su vjerno sačuvali tradicije starokršćanske umjetnosti. Ovaj zaključak više se sudara i sa podacima, što nam ih pružaju ini arhitektonski ulomci, koji premda razdrobljeni,

središte Klobuk, koji je prelazio od vladara na vladara. Koloman 1103. godine odcijepi od njega Ostrog, te ga darova spljetskoj crkvi.² U dvanajestom se vijeku spominje u Klobuku kraljevski podžupan, potčinjen kliškomu županu, a poznije je Klobuk pod banovom jurisdikcijom.³ Kralj Andrija nazivlje u listini od g. 1207. bihačko polje „kraljevskim,“⁴ te je sve do g. 1217. bilo med trogirskim i spljetskim teritorijem. Tada je naime kralj Andrija uslijed prevare ili pometnje uključio u trogirski teritorij i crkvu sv. Petra od Klobuka,⁵ ali obranički sud g. 1243. otsudi, da bihačko polje ne pripada ni Spljetu ni Trogiru,⁶ drugim riječima, učini ga opet krunskim dobrom. Ovo naslijestvo po kruni od hrvatskih na ugarsko-hrvatske kraljeve, najbolje svjedoči, da je bihačko polje bilo krunskim posjedom od najstarijeg doba. U njegovom središtu, u dvoru u Klobuku, odsijedaju pri obilaženju po zemlji i ugarsko-hrvatski

Sl. 26. Nadvratnik crkvice sv. Jurja od Žestinja.

ipak nam dovoljna svjetla daju, da ih možemo pripisati najprije dobu karlovinškog preporoda. Po svem ovom čini nam se, da postanak zgrade, koju naše društvo sada otkapa, moramo pripisati dobu starijem od XII. vijeka, te da po svoj prilici spada u IX. vijek.

Za prvih ugarsko-hrvatskih kraljeva još se izrazitije ističe bihački krunski teritorij i njegovo

kraljevi, kao što su već u IX. vijeku knezovi Trpimir i Mutimir.

Crkva sv. Petra od Klobuka i do nje sazidani „samostan“ razlikuje se od klobučkoga dvora i dobom postanka i položajem, te se ona ne smije s dvorom poistovjetiti; ona je bila blizu dvora, koji je od nje počam od dvanajestoga vijeka dobio i ime. „Samostan“ sv. Petra od Klobuka nije bio

tosto vi appaiono tracce e ricordi dell' antico monogramma decussato. Così è il Codex Aureus di Treveri, da Ada (Mater Ada) sorella di Carlo Magno donato al monastero di S. Massimino. In cima al primo canone degli Evangelii è delineato una specie di signum Christi. E notisi il riscontro: la forma costantiniana, verso quest'epoca, tornava pure a figurare nelle iscrizioni de' sepolcri; onde il Comm. de Rossi ha potuto citare al proposito quella di Ansperto, arcivescovo di Milano, morto nell' anno 881., la quale leggesi presso Giulini (Memorie storiche di Milano I, 423.), e l'altra del vescovo Landolfo, morto nell' 889. (loc. cit. II., 74.). Il „Signum Christi“ nei

monumenti del medio evo (1888.), 17. sr. 36.

¹ Stilizacija palmeta živo sjeća na raniju bizantinsku umjetnost, ali ostale česti, te križ po sredini, odaju zaista mnogo pozniju dobu.

² Lučić, Memorie di Traù, 23; sr. top. kartu Solina i okolice.

³ Isprava 1189. godine, Lučić, n. d. 72—3; 496, i dalje. Povelja bana Nikole 1275. godine: „in loco vocato ad S. Petrum de Clobusichy sub Ostrog, que terre subiecte et supposite fuerant castro Clisie.“

⁴ Lučić, n. dj. 23: „il predio reale detto Biach.“

⁵ N. mj. 23.

⁶ N. mj. 46.

samostan u strogom značenju riječi, nego crkvena nadarbina, različita od samostana.

Najstarija izvjesna spomena crkve sv. Petra od Klobuka iz g. je 1185. Tada je pokrajinski sabor, označujući područja biskupa, spljetskomu nadbiskupu dopitao uz crkvu sv. Marte i crkvu sv. Petra od Klobuka.¹ Iz ove isprave slijedi, što se najprije mora uvažiti: Sv. Petar od Klobuka nije bio izuzet od nadbiskupove jurisdikcije, a da je bio samostan bio bi uživao eksempeiju; sam sabor ne nazivlje ga samostanom, nego naprosto crkvom. Crkva sv. Petra od Klobuka za najstarijeg doba bijaše mirska nadarbina, koja je ovisila od nadbiskupa.

Petar monah u fundacionalnoj listini nadarbine sv. Petra od Klobuka od g. 1189., izrično velec: „pošto je proteklo nekoliko vremena, što sam se ja Petar monah primio uprave *samostana* sv. Petra od Klobučca, posavjetovav se *sa svim zakladateljima istog samostana*, i Hrvatima i Latinima... itd., u prisutnosti kraljeva podžupana bihačkog polja Ivarca Stumbrate i samih zakladatelja, obilježio je granice posjeda nadarbine sv. Petra.“² Dakle g. 1189. življahu osnivatelji nadarbine sv. Petra, a monah Petar pred „ne mnogo godina“ bijaše se primio zasnovane zadužbine; on je prvi nadarbenik sv. Petra od Klobuka. Pošto se po crkvenom pravu nemože zasnovati crkva bez nadarbine, izvjesno slijedi, da je oko g. 1185. sagrađena crkva sv. Petra i da je g. 1189. prvi joj nadarbenik monah Petar pismeno sastavio darovnicu klobučkih žitelja, pošto je prije sve bilo samo naustice ustanovljeno.

Za srednjega vijeka *monasterium* ne znači isključivo „redovnički samostan“ kao ni danas, nego još i stan uz mirsku crkvu, gdje je dušobrižnik čuvao crkvu i vršio pastirske dužnosti.³ U tom smislu moramo uzeti i naziv „samostan“,

kojim se sv. Petar od Klobuka nazivlje u fundacionalnoj listini od g. 1189, pak katkada i kašnje. Kako je prvi nadarbenik Petar bio monah, on je taj naziv upotrebio, i tako se uveo u običaj. Kako i danas imamo župa, kojima upravljaju redovnici, tako je bilo i za srednjega vijeka, ali te župe nebijahu samostani, nego mirske župe podložne biskupu. Očevidan nam primjer spominje Toma arcidjakon o solinskim crkvama sv. Stjepana i sv. Marije, koje su bile privremeno povjerene redovnicima, ali vazda podložne spljetskom nadbiskupu.⁴ I crkva sv. Petra od Klobuka je najprije podložna nadbiskupu, kako nam već navedena saborska odluka od g. 1185. svjedoči, zatim povelja kralja Andrije od g. 1207. i g. 1338. podmetnuta povelja Zvonimirova od g. 1078.,⁵ a kad su Trogirani od kralja Andrije g. 1217. izvalili da im daruje bihačko polje, onda su i trogirski biskupi brže bolje protegli svoje duhovno područje na crkvu sv. Petra od Klobuka, te od pape Klementa IV. g. 1266. i od Grgura X. g. 1274. ishodili povelje, u kojima se med ostalim crkvama trogirskog područja uz pravo pobiranja desetine nabraja i crkva sv. Petra od Klobuka.⁶ Odatle su se izlegle dugotrajne parnice, med Trogirom i Spljetom, što nam ih onako naduto opisuju suvremeni spljetski kronista,⁷ ali te na naš predmet sada ne spadaju. Klobučki sv. Petar nije nigda bio samostan, nego mirska župa, koja je katkada privremeno bila povjerena kojemu monahu i podpadala sad pod spljetskog nadbiskupa, sad opet pod trogirskoga biskupa, prema mijenjanju granica medu ovim dvima teritorijima.⁸

Zasnivatelji nadarbine sv. Petra od Klobuka su krunski kmetovi klobučkoga teritorija i obližnjega Špiljana, što no iste godine 1189. zasnovaše i zadužbinu sv. Marije od Špiljana, danas nazvane Stomorija, 1 km. na sjever od klobučkog dvora. U fundacionalnoj listini ove nadarbine

¹ Kukuljević, Codex dipl. II, 131: archiepiscopus Spalatensis habeat . . . has ecclesias: sanctam Martham, sanctum Petrum de Clobuco . . .“

² Sr. Poparić, Bihać II, Izvješće, 13. Lučić, Memorie 497. „Ego itaque Petrus licet indignus monachus dilapsis aliquantis temporibus post *susceptam administrationem monasterii* S. Petri de Clobuces habito consilio *omnium fundatorum* eius monasterii tam Sclavorum quam Latinorum omnes terras itd. Sr. Kraus Geschichte der christl. Kunst, I, 306.

³ Hist. Salomitana, sv. XVI. izd. Rački, 55. Te crkve je kraljica Jelka poklonila spljetskom nadbiskupu, poznije pak „ob reverenti am regalium sepulchrorum concessae fuerant quibusdam regularibus *ad*

tempus.“ Kralj Zvonimir ih je opet povratio nadbiskupu 1077.—87. godine i od tada su uvijek u jurisdikciji nadbiskupovoj. Sr. Kukuljević Codex dipl. II, 8, 22, 31, 35, 131, 162, 188, 199.

⁵ Farlati Illyr. Sacrum, III. 237, 245; Rački Doc. str. 114; Lučić Memorie 217.

⁶ Sr. Farlati IV. 350, 356; Lučić Memorie, 89.

⁷ Thoma Archid. H. S., c. XLIII. izd. Rački 185 i dalje.

⁸ Pisani izvori počam od XIII. vijeka nazivlju S. Petra od Klobuka ili Boišća ili Podmorja, sad naprosto „crkvom“, sad „manastirom“, a spominju do njega i općinsku kuću, t. j. klobučki dvor. Sr. Ljubić Listine, I. 343; VIII, 34; Lučić Memorie, 20, 23, 57, 72—3, 93—4, 102—3, 108—9, 115, 145, 207, 217, 219, 238, 271, 298, 405—7, 418. Thoma arcidjakon n. d. c. XLVIII.

kao i u onoj sv. Petra isti su zakladatelji. Kraljevski podžupan Ivarac Stombrada, Grubina i Dražena.¹ Dakako da krunski kmetovi nijesu smjeli razpolagati klobučkim dvorom, niti ga dopitati nadarbini sv. Petra. Stan za dušobrižnika (monasterium), mora da je bio kuća, sagrađena od zakladatelja uz crkvu sv. Petra a ne sam klobučki krunski dvor.

U Klobuku dakle opstajao je krunski dvor iz doba hrvatskih kraljeva; a do njega nadarbina sv. Petra sa dušobrižničkim stanom iz druge polovine dvanaestog vijeka. U onom je g. 1251. kralj Bela imao svoj hospitium, a u ovom su boravili monah Petar i njegovi nasljednici.

Mi očekujemo konačno riješenje ovih novih i zanimivih pitanja, od posvemašnjeg otkrića dvorca i okolišnih spomenika. Nadamo se, da će to biti već ove godine, ali to zapriječiše množina materijala i ograničena društvena sredstva; nadajmo se, da ćemo do godine biti srećniji.

Tada ćemo biti po svoj prilici u stanju da ustanovimo jeli Klobuk baš onaj grad Kloboka, što ga polovicom X. vijeka Konstantin Porfirogenet nabroja među deset gradova već tada pokrštene primorske Hrvatske.² Pokojni Rački, proti nevjerojatnom mnijenju Šafařikovom, koji je Porfirogenetovo Kloboka htio metnuti kod Glamoča u Hercegovini, istovjetuje Kloboka sa Klobukom u kaštelanskom polju.³ Da je to poistovjetovanje srećno pogodeno, mogao bi tkogod već u djelomičnom uspjehu iskapanja društva „Bihaća“ svim pravom monumentalnu potvrdu tražiti. Tu je bio izvjesno vladarski posjed, territorium regale i na njem utvrđen dvor, što ga sada otkrivamo. Zašto on ne bi smio biti i stariji od polovice X. vijeka? Već smo naveli jedan monumentalni podatak, po kom bi se zaključilo, da dvor pripada karlovinškom preporodu. To bi se slagalo dobro i sa vješću listine od g. 852, da je knez Trpimir u Bihaću, na državnom vijeću od dvanajst velmoža i tri dvorska kapelana, valjda u prisutnosti spljetskoga nadbiskupa Petra ili njegovih poslanika izdao potvrđicu darovnice o Putaliju.⁴

To je tim vjerojatnije, što g. 892. vidimo i kneza, Mutimira u Bihaću, gdje obdržaje državno vijeće sa dvadesetoricom dostojanstvenika.⁵ A vidjeli smo, da se je taj isti događaj opetovao i za kralja Bele g. 1254. i to baš opet u Klobuku.

Rački nam je te događaje već temeljito rastumačio. „Gdje je god vladalac boravio, — veli on — ondje se je nalazila njegova „curia“, ondje bi on oko sebe sakupljao svoje vijeće za upravljanje zemlje. Vladalac je imao doduše na raznim točkama zemlje prebivališta, gdje je duže bavio; imao je ondje svoje dvorove i dvorce, kakovi se između Neretve i Gvozda spominju u Klisu (Doc. 4), Solinu (Ib. 113), Belgradu (51, 87. cfr. C. D. II., 5), Ninu (Doc. 72) i Kninu (481), a po svoj prilici i drugdje po kraljevskim imanjima, rasijanim po državi, koja u ispravama pod imenom „territorium regale“ (539) dolaze. Ondje bi u dvoru, u jednoj od dvorana njegovih, sakupljao redovito vijeće i s njim raspravljao državne poslove (72). Ali uz to putovao je obično po zemlji, sustavljao se u gradovima i mjestima, kao što u Biaču između Solina i Trogira (5, 15), u Omišu u Poljicama (129), u Šibeniku (66, 122, 148) i drugdje, te svuda primao i slušao svoje podanike, rješavao parbe, potvrđivao prava i povlasti i vršio druge poslove vladalačke. — Ovakav način u vršenju vrhovne državne vlasti bijaše u ostalom običan u svim tadanjim suvremenim kršćanskim zemljama. Od zapadnih spominjem Franciju i Njemačku. U karlovinškoj Franačkoj nije imao kralj stalna dvorca, već pntujući po državi odsijedao je sada u ovom, sada u onom dvoru (Pfalz), praćen od časnika, koji su ga podupirali u upravi, imenito od majordoma, od dvorskog grofa, od referendara i drugih velmaža.“⁶

Kad dodamo ovim riječima činjenicu, da je u bihaćkom polju bio krunski posjed, territorium regale, onda je očevidno, da su Trpimir g. 852., Mutimir g. 892. s cijelom pratnjom stanovali i vijećali u dvoru na vladarskom posjedu, kao poznije i kralj Bela g. 1251. kod sv. Petra od Klobučca. Vladarski dvor je dakle izvjesno već polovinom IX. vijeka opstojao u Bihaću, a mislim, da našim pjesnicima prof. Markoviću i dr. Tresiću-Pavićiću moramo priznati uprav divinatorski duh. Dvorovi bana Borne oko g. 819. kod Bihaća na jednom rtu kaštelanskoga zalijeva blizu Staroga Kaštela, gdje se zbiva treći čin „Ljutovida Posavskoga“⁷ samo u tom ne bi odgovarali povjesnoj realnosti, što su od Klobuka za dva kilometra prenešeni k morskoj obali. Vladarski posjed kod Bihaća od doba državnog ustrojenja Hrvata po

¹ Sr. Lučić Memorie, 496 i 497. Krunski kmetovi već se g. 852. spominju na krunskom teritoriju od Solina do Bihaća, (Rački Doc. 3 i dalje) a opstojali su još i u XIII. vijeku. Rački Nut. stanje, 2 i dalje; 16. Stomrata je naznačena na karti bihaćke okolice, Bihać II. Izvješće, 40.

² Rački Doc. 400.

³ N. mj. 413.

⁴ N. mj. 4.

⁵ N. mj. 15.

⁶ Nut. stanje, 144.

⁷ Matičino izdanje 1894. 63, 152.

zapadnom kalupu, na izmaku VIII. ili početku IX. vijeka bio je takov, da je morao imati i svoju curtis ili villa, naime dvor. Nema razloga dvojbi, da je taj dvor najprije bio u Klobuku, i to baš onaj, što ga otkopavamo, dapače zanj vojuje u jednu ruku vjerojatnost, da je on ona Klaboka, što već u X. vijeku slovljaše kao hrvatski grad, a u drugu tradicija ili poznija činjenica, da je Klobuk ostao skoro neprekidno krunskim posjedom, i da je u njem odsjeo kralj Bela g. 1251.

Jesu li ovi zaključci ispravni ili ne, dokazati će istraživanje klobučkoga dvora, kad bude dovršeno, a svakoga Hrvata duša steže, da bude čim prije. S toga je najvruća želja, da društvo upotrijebi sva sredstva i sve sile na ovoj tački.

Prelazi se na treću tačku dnevnoga reda.

III. Izvjestaj blagajnika o ekonomičnom stanju društva.

Blagajnik prof. Benz on čita:

Izvjestaj blagajnika.

I m a t i.

1. Suvišak po računu od 14. rujna 1895. na II. glavnoj skupštini . . . for. 1664-58	
2. Od članova utemeljitelja " 443-00	
3. Od članova godišnjih " 291-00	
4. Pripomoć vis. zemaljskog odbora . . . " 200-00	
5. Pripomoć vis. hrv.-slav. dalm. vlade " 200-00	
6. Kamati " 69-99	
7. Za prodane društvene publikacije " 20-75	
<hr/>	
Ukupno for. 2889-32	

D a t i.

1. Iskapanje i najamnina za zemljišta 1895. i 1896. godine for. 344-49	
2. Risanje i fotografije " 92-65	
3. Nabava starinskih predmeta . . . " 27-70	
4. Tisak društvenih publikacija . . . " 357-48	
5. Kancelarijski troškovi, biljegovina i poštarina " 59-03	
<hr/>	
	for. 881-35
Položeno kod prve pučke banke . . . " 2000-00	
U gotovini " 7-97	
<hr/>	
Ukupno for. 2889-32	

Pregledano i u redu nađeno.

Split 23. prosinca 1896.

Prof. Ivan Benzon,
blagajnik.

Predsjednik pita skupštinu, dali bi se mogao već utjerani novac i onaj, koji će se utjerati od članarine članova utemeljitelja, uložiti u dionice „pučke banke“. Dr. Bulić i Dr. Karaman se protiv tome, Juras pristaje. Rav. Bulić bi rado na to pristao, kad bi glavnica, utjerana od članova utemeljitelja mogla ostati netaknuta, te bi se godišnji troškovi mogli namiriti članarinom godišnjih članova i drugim prinosima. Rav. Borčić najprije ističe, kako je najsigurnije uložiti taj novac u dionice „pučke banke.“ Nada se, da neće biti od potrebe dirati u temeljnu glavnicu, jer da će i zemaljski odbor i visoka vlada, kad vide sve to uspješniji rad društva, rado povisiti svoje potpore. U daljnoj raspravi učestvuju: Dr. S. Karaman, Juras, Dr. Šimetin, a zatim predsjednik stavlja na glasovanje: 1. Da li prinos, koji se utjerava od članova utemeljitelja ima ostati netaknut. (Primljeno većinom glasova); 2. da li se ta svota ima uložiti u dionice „pučke banke.“ (Primljeno većinom glasova.)

Predsjednik moli na ime skupštine rav. Borčića, da podupre u saboru molbu društva za potporu. Rav. Borčić rado obećaje.

Pregledači:

Dr. Paval Kamber,
pop. Ivan Lubin.

Prelazi se na IV. tačku dnevnoga reda.

Predsjednik javlja, da je po društvenom pravilniku istekao zakoniti rok svim članovima uprave. Skupština jednoglasno bira istu upravu, a mjesto odstupajućeg člana strukovnog odbora prof. Matešana, izabran je jednoglasno prof. Dr. Aranza.

Prelazi se na V. tačku dnevnoga reda.

Predsjednik kaže, da zemlja na kojoj društvo kopa nije njegovo vlasništvo, nego da se plaća najam od godišnjih 20 forintih, ali tako radeć društvo će lijepo malo po malo obraditi gospodarima zemlju, pa se za to porodila misao, da društvo kupi to zemljište, koje će se moći kašnje, kad nebude društvu služilo opet prodati. Vlasnici pitaju za nj 400 for., a to će zemljište imati površinu od jednoga nita i po. Otvara raspravu. Rav. Borčić predlaže, da skupština u tom poslu pusti slobodne ruke upravi. (Primljeno jednoglasno.)

Predsjednik pita, dali može moliti na ime društva akademiju, da „Spomenicu Račkomu“ tiska kao „Spomenicu“ pod posebnim naslovom. (Jednoglasno se pristaje.)

Pošto je iscrpljen dnevni red predsjednik Mons. Bulić zatvara skupštinu u 1 sat poslije podne.

IZVJEŠTAJI MUZEJSKIH POVJERENIKA I PRIJATELJA.

1. Mitrovica, 19. srpnja 1896. Istraživanje zidina starog Sirmiuma napreduje mi do sad dobro. Pošto sam u magistratu dobio dozvolu, da kopiram parcele, posao mi ide puno laglje i točnije od ruke. Jučer do podne svršio sam t. z. Jordan na kamenoj čupriji, za koji ja držim, da je utvrđena istočna kapija (Porta Fossiensis).

Tu kod krsta ima i podzemnih prostorija, jer kola prolazeća prouzrokuju veliku tutnjavu. Ova tri zida kod krsta to su oni Marsilijevi pod c. Njegovo e to je kalvarija. Između njih nalazeća se močvara to je Čikas potok, koji je ljeti vrlo plitak.

Ono pako, što je Marsilius zabilježio pod a, nije kako vi mislite u staroj pivari nego mnogo bliže kam. mostu u ulici Kuzmin (sada Krajiška) k. broj novi 82 stari 703, vlasnik Mijo Zec (dotično Agnezka rođ. Drvenkar); ovi imaju u vrtu svom rim. kulu, koju su povadili neke godine.

Što se tiče opće situacije Sirmiuma naišao sam na ovo: Pretražujući južni obkolni zid, koji teče od kamenitog mosta kroz kuzminske vrtove na staru pivaru, vidio sam, da sve ono što je južnije tog zida prema Savi bude poplavljeno (t. zv. Inundationsgebiet) pri velikoj vodi. Tu dakle nije moglo biti solidnih gradnja a i faktično mi nije poznato, da je u tom području tko iskopao bud kakov rimski zid, dočim jih u gradu samom ima sva sila. To je evidentan dokaz. Dapače i u novo vrijeme n. pr. još 1823. (kako vidim na starom nacrtu) sve do tek prije 15—20 godina nije tu nitko gradio jer voda dođe u sobu; istom sad kako nasipaju ulice širi se grad i na tu stranu.

Tražec kanal južno od obkolnog zida čujem, da su tu u t. zv. Jaliji (močvari) naišli na zemljištu Hemlera ciglara praveć ciglu 3 m. duboko na silan šljunak. Isto to i kod nekog Talijana. Ovo je bez dvojben dokaz, da je današnja Jalija staro savsko isušeno korito.

Sad nastaje pitanje je li tuda Sava tekla u prehistorično ili možda još i u rimsko vrijeme. Ja mislim, da je još za vrijeme Avarske navale na Sirmium oko godine 581. dapače i još mnogo kasnije kroz Jaliju Sava tekla. Evo zašto:

Prvo nađeno je u šljunku Jalije posuda: lonaca, lampi i t. d. mislim i rim. novaca nu na žalost nijesam mogao ni jedan komad dobiti, jer je do sad sve već izgubljeno (kopano je preklani). To su mi među ostalima pripovjedili Reinbreh i sam ciglar g. Hemler.

Drugo našao sam u „Ljetopisu matice srpske g. 1862. knj. 106. strana 17. po Menandru Excerpt. leg. 112.—114. onda 154. i 406—407. ed. Bon. da je Sirmium imao okrugao oblik (što se posve slaže sa mojim istraživanjem i nazorom) a Bajani da ga je volio nazivat uvijek: „kazan“, na strani 21. pak stoji: „Sirmium se snabde hranom i rimske trupe, obšančene u dve male adice (otocića) zvane onda Cassia i Carbonarija, smetahu mnogo Avarima a voda da je bio u Sirmiumu neki „Teognis“.

Menand Exc. leg. 132. a Ljetopis strana 23. veli: Varvari dovrše obsadu Sirmiuma i sa strane Dalmacije (dakle Bosne) namestivši i preko drugog kanala sirmijske ade još jedan most.“ — Ovo mi pokazuje da je druga ada bila zapadno od Mitrovice, ali se dugo nijesam mogao dosjetit, gdje bi ona u Savi mogla bit, kad mi na jednom padne na um, da će to po svoj prilici biti današnja Mala ili srpska Mitrovica zašto? Evo:

Iza male (srp.) Mitrovice nalaze se grdne bare koje skoro nikad ne presuše, te priječe da se to mjesto ne može širiti. Pogledav na generalštopsku kartu vidih, da je Sava tekuć ravno mogla vrlo lasno prolaziti iza male Mitrovice. Utjecala je pak preko puta naše agencije Dunav. parob. društva gde i danas utiče voda onih bara u Savu, a početak ade dotično ulaz bio je preko puta tanin tvornice. (Spominjem da je na toj adi nađen nadpis C. I. L. br. 10.219.)

Zadnji dokaz, da su ciglane naše i Mitrovica srp. bile ade, jest ovaj, što su ta dva mjesta i danas jošte ade kad Sava naraste kao n. pr. god. 1894. — Mislim da se je najprije zamuljio ulaz Save kod srp. Mitrovice preko puta tanin tvornice to je bilo uzrokom da je sjeverni rukav Save mogao ravno dalje teći južno od ciglana, a ne kao prije sjeverno, naime kroz

Jaliju (jer ga nije više južni rukav odbijao prema sjeveru, te je tako kod ciglana zamuljen opet sjeverni rukav, a ostao samo južni. Koje je pako Cassia nemogu opredijelit, da li istočna ili zapadna ada?

Ignjat Jung.

2. **Mitrovica**, 10. prosinca 1896. Prošlih praznika sam radio podosta, premda je bila nesnosna žega, te sam svršio južnu stranu krajiške ulice od kamenitog mosta pa skoro do polovice, išav iz jedne kuće i vrta u drugi, te sve točno bilježeć, što vidih i čuh. Posao ću nastavljat i popunjivat, u koliko mi to moj zvanični posao dozvoljavao bude.

Tom sam se prilikom uvjerio, da ima još dosta mjesta, koja zadnjih 80 godina nijesu ni taknuta, jer kopaju samo oni, kojima to slučajno padne na um ili koji trebaju materijala. Našao sam i neke zidine, koje mi do tad bijahu nepoznate. Nadam se, da mi posao, neće bit uzaludan samo sad istom vidim, da je vrlo ogroman.

Ignjat Jung.

3. **Lešće**, 15. rujna 1896. Znajući, da ste mjeseca rujna i kolovoza na dopustu, nisam stoga ni žurio, da Vas izvijestim o uspjehu svoga prekopanja pred „Mithrasovim oltarom“ u Gackoj dolini. U koliko sam želio, da Vas kakovom starovječnom iskopinom obradujem, u toliko mi je sad neugodno, što Vam se na svoju lošu sreću potužiti moram; jer, kako ćete se iz ovoga sandučića uvjeriti, nema baš ništa takova, čim bi Vam se pohvaliti mogao.

U maloj kutijici, koja je odmah odozgor u sandučiću nalazi se nekoliko komada rimskoga novca, koji se već malo i raspoznaje. Posebno je takodjer zamotan žučkasti kremenčić, koji bi po svoj prilici mogao biti iz prethistoričkog doba. Ostale predmete u kutijici kupio sam za nekoliko novčića od prozorskih pastira.

Crijepovi gornjega sloja ispod žute hartije iskopani su također pred reliefom Mithrasovim.

Sva ona parcelica pred „oltarom“ prekopana je 1½ metra duboko. Polag otučaka od reliefa, koji su na dnu nađeni, zaključiti se može, da je isto zemljište već prekopano, a možda i po više puta. U dubljini od 60 cm. nadjeno je ognjište t. j. lužna i ugljevitna zemlja u kojoj je spomenuti novac nađen. Izpod 1½ mtr. dubljine sreća je sbljena ilovača i litica tako, da se dublje nije moglo ni kopati.

Sa ovim prekopanjem bili su težaci već u 3 sata poslije podne istoga dana gotovi, stoga sam imao vremena, da polak Vaše želje zakopam kod t. zv. „kanapea“ u Vitlu i kod „Rajanova Griča“; ali, žalibože, bez ikakova uspjeha. Pred Jupitrovim

oltarom gola litica a pred Rajanovim Gričom isto tako.

Mene je vukla živa želja, da se bar nekoliko dana sa prekopanjem ugodno zabavim, ali, kako vidite, evo odmah prvi dan me razočara tako, da bi svaki daljni rad skroz uzaludan bio. Nezamjerite stoga, što sam lijepe nade o iskopinama kod Mitreja svojim bezuspješnim prekopanjem posvema uništio.

Račun o potrošku ovoga prekopanja evo Vam prilažem — a ostatak gotovine od 21 for. poslati ću natrag, u koliko ih ne bi možda uporabio na pokusno iskapanje u Pećini.

Predmeti srednjega sloja u sandučiću jesu sa brijega Pećine, što ste ih sam sabrao za vrijeme svoga zadnjega boravka u Lešću; a predmeti donjega sloja jesu iz špilje Pećine.

Bio ste mi, veleučeni gospodine, naložio: da odkupim onaj kamen sa nadpisom od seljaka, Markovića u Prozoru. Isti Marković, na moje veliko čudo, nije htjeo pod ni jedan uvjet kamena muzeju prodati; jer da ga i on želi za uspomenu kod svoje kuće držati.

Onaj drugi kamen sa reliefom Mithrasovim nije mi župnik Miletić još ni danas dao, nu obećao mi je neki dan, da će ga naskoro poslati.

Spomenuo sam Vam bio nadpis od ploče, koja je pred nekoliko godina u Vitlu iskopana i na glavnoj cesti u tučenac rastučena. Evo toga nadpisa, kako ga je učitelj Žagrović prepisao:

D M
VITELLFA MMID
ANN L ET
AEIPF PRISCO
ANN III Q OC
TAN QVINILIAN
COMMEN MA
TRI PIENTISSI
MAE ET

U koliko je prepis sa ploče dobro pogoden, to će Vaša veleučenost najbolje znati. Ja sam ga iz bilježke, koju mi je župnik Kocmut iz Prozora pokazao, vijerno prepisao. Prilažem Vam ujedno i svoj izvorni prijepis na ovoj bilježnici.

Veleučeni gospodine! U koliko mi moja služba dozvoljavala bude, nastojati ću i u buduće živom željom i budnim okom pratiti svaki i najmanji pojav starinâ u lijepoj našoj Gackoj dolini, koja je toliko puta u obrani proti Turčinu plemenitom hrvatskom krvlju natopljena bila.

Primite ujedno izraz moga dubokoga štovanja i pozdrava! Vaš ponizni:

Jerko Pavelić

ravn. učitelj i muz. povjerenik.

4. **Lešće**, 31. listopada 1896. Polak Vaše želje nagovarao sam Markovića u Prozoru za onaj žrtvenik sa nadpisom, da ga muzeju odstupi. On je voljan sada ustupiti kamen, al uz otštetu od 5 for. Ako ste dakle sporazuman, da mu se ova svota dade, onda mi izvolite javiti, da glede otpreme kamena budem mogao pobrinuti se.

Župnik Miletić dao je onaj relief Mithrasov iz zida izvaditi, te mi ga je na raspolaganje stavio. Ako pristanete na kupnju od Markovića, onda bi se obadva kamena zajedno mogla do Ogulina otpremiti. Otprema će biti dosti skupa, bude li se morala posebna prilika do Ogulina uzimati. Odavle plati se seljaku do Ogulina oko 10 for. Sluču li se nuzgredna prilika, onda bi se i za nekoliko forinti moglo kamenje otpremiti. Ja svakako želim u tom čuti Vaše mnijenje.

Glede onih predmeta u Pećini nastojati ću također želju Vam ispuniti. Kopanje ove godine, odnosno jeseni, nije se nikako dalo u Pećini izvadati, jer je vječna kiša i vjetar. Pokuse želim još svakako za koji dan preduzeti, u koliko novca od gornjih potrošaka preteče.

Šaljem Vam ujedno ovaj rimski prsten, što sam ga ovdje na oranici našao.

U Lešću, 31. listopada 1896.

Jerko Pavelić,

ravn. učitelj i muzej. povjerenik.

5. **Sot**, 15. prosinca 1896. Slobodan sam izvijestiti, da sam sakupio starina iz kamenite dobe i to su fragmenti predhistorijskih posuda, te ih šaljem na uvid. Iste su sabrane nedaleko mjesta Sota na brežuljku, koji narod „Gradina“ zove. Danas se na tom zemljištu nalaze na pola uništeni vinogradi sa istočne i južne strane, dočim je sa sjeverne i zapadne oranica. Cijeli je brijeg zaokružen dolinom, koja je puna izvora. Na brijegu — gdje se vinogradi nalaze, moći je osobito poslije zagrtanja ili odgrtanja vinograda naći ostataka od posuda ornamentirana i neornamentirana.

Prinašam sada 73 kom. većinom ornamentiranih i 33 kom. različitih držaka. Ređe je naći kremenitih stvari. U sanduku u jednom papiru nalazi se 3 komadića kamena, a u drugom tri zemljane stvari, te su mi nepoznate u koju su svrhu mogle služiti.

Nuber iz Osijeka prošle godine dolazio je na isto mjesto; on od kamenitih stvari posjeduje jedan dio kamenoga noža i dva dljmeta (klina).

Ako li su ovi fragmenti još u većem broju slavnom muzeju potrebiti, to molim, da bi mi se

javilo, a ja ću uvijek biti na usluzi sl. ravnateljstva — pak ću ne samo Gradinu već i druga mjesta pretražiti.

L. Ankenbauer,
učitelj.

6. **Zagreb**, 28. lipnja 1897. Podpisani sjećam se kano dječak, da su u ulici — Trnovec-Gradište sela Virje u Podravini ljudi iskopali ciglu i kamen za gradnju svojih kuća i tom prilikom naišli na ogromne dvorane, a našli su nekoliko komada staroga oruda, te čini mi se i nešto novca. Vrijednost tih predmeta nitko pojmi nije, te su se nađeni predmeti zabacili, a daljnje kopanje se napustilo, pošto nad tim podzemnim gradom sada kuće stoje. Dobro mi je nadalje poznato, da veliki dio rečene ulice neobično tutnji, ako se kola brzo provezu, ili ako se recimo u dvorištih onih kuća drva cijepaju ili što slična. Kad bi se tamo dalje kopalo i istraživalo, nije isključena mogućnost, da bi se naišlo na kakav spomenik važan po našu historiju, imenito onu srednjega vijeka.

Josip Cik,
kr. financ. rač. oficijal.

7. **Sisak**, 30. srpnja 1897. Po želji Vašoj upitao sam glavara postaje južne željeznice u Sisku g. J. Lažanskoga za ona tri komada kamena, što leže u vrtu južne željeznice. Glavar mi reče, da upravim molbu na ravnateljstvo juž. željeznice, što sam odmah učinio, pa se nadam, da će dozvoliti isto, da se dotično kamenje bude smjelo u zagrebački arheol. muzej otpremiti.

Isto tako pitao sam prijatelja iz kojega mjesta je onaj kamen, što ga je kroz g. Cekića muzeju priposlao.

G. Momčilović pokazao mi je mjesto gdje je isti predmet izvađen, a to je upravo iza kolo-dvora, gdje su se prijašnja vremena toliki rimski novci nalazili. Na mjestu gdje je dotični predmet iskopan, danas stoji suša, a po pripovijedanju susjed, koji bivši član „Sisciae“ znade, gdje se je sve kopalo — tvrdi, da se baš u blizini onoga mjesta i to na lijevo Momčilovićevu suše gledeć k sjeveru još nije zadnjih 50 godina ništa prekopalo u veću dubljinu, pa drži, pošto je sada prazna površina, gdje je prije obično duga naslagana bila, da bi se sa uspjehom moglo tamo kopati.

Ja ću se za mjesta i na dalje propitkivati, kao što ću i nastojati, da se što nađe u Kupi dok voda padne; za sada je usljed kiše opet dosta narasla. Kod trgovca, koji staro željezo kupuje, naložio sam, da paze, ako bi što starinskoga bilo, da me upozore, a za sada nije ništa

takova. Ja se nadam, da će mi trgovac Leitner i njegovi pomoćnici rado na ruku biti, jer i oni vele uvažuju arheološki domaći muzej.

Ferdo Hefele.

8. Dubica, 23. lipnja 1897. Jedan seljak iz Bačina donio mi je ovaj priloženi zlatni starinski novac, kojeg je on sa svojom ženom kopajući kukuruze, u bačinski brdi pred 8 danah našao. Siguran sam da će Vas zanimati, da oto znate; molim Vas ujedno, da mi javite, iz kojeg je doba kojeg vladara i prevod napisa. Ja sam nastojao, da od seljaka novac kupim, no njega su drugi seljaci uzbunili pa sam nezna, što da išće, ali traži mnogo.

Zato Vas molim, ako je novac za muzej, da mi obznaniti izvolite, koliko najviše za isti možete dati, da seljaku priopćim, ako mu bude pravo, dobro — ako ne onda ćete mi novac povratiti, pa neka mu bude. Moguće, da budem mogao šnjim nagodbu sklopiti, svakako morao bi znati, dokle smijem, da idem.

Uzred Vam javljam i to, da onaj još jedan u Bačinu ležeći miljokaz (rimski) nisam još dobio, jerbo su seljaci bačinski, onog vlasnika uzpuntali, pa on sada skupo cijeni, misleći, da je bog zna kakova velika vrijednost. U ostalom ja mislim, da glede onog miljokaza imademo još dosta vremena, pa može još malo počekati, neće li se seljak malo umekšati, t. j. odmečati, izim ako ste Vi druge misli, pa ga može biti nužno trebate.

Mišo Mutavgić.

9. Dubica, 19. srpnja 1897. Vaš cijenjeni list od 29. lipnja t. g. jesam primio, te hvaleć Vam na tumačenju onog Vam poslanog zlatnog novca, slobodan sam Vam ovdje priloženo poslati namiru preko 8 for. moleći Vas za isplatu. Ujedno Vam šaljem i nacrt miljokaza, za koji sam Vam već lani pisao (ili početkom ove godine, nesjećam se pravo), gdje je nađen u bačinski brdi. Nađen je u oni „potoci“ kud sam ja s Vama išao, duboko dolje u jarku, zatrpan zemljom, te ga je samo nešto van virilo, da se je opaziti mogao. Po prilici negdje u polovini puta između ovog prvog od Flavija Valerija Severa i onog drugog od Galla i Volusiana, koji su oba tamo nađena i Vama poslana. Kako sam Vam već bio pisao, prednja strana (šira i ravnija) bila je ispisana, te se vide i tragovi slova, kako i nacrt pokazuje, ali je nekim šiljatim oruđem sav napis izgripan, kanda hotomično, da se napis izbriše, da ga nema, pa je u gornjem kraju užje strane prelazeć u prednju stranu nekoliko slova čitljivih, ovako, kako nacrt pokazuje. Ja držim, da će to imati neko

osobito značenje, što su ona slova izbrisana, a ova gore ostavljena. Rado bi znao vaše strukovno mnijenje o tome. Naznačio sam Vam točno mjeru dužine i širine.

Što se tiče onog zemljišta na Čardačićima mogu Vam javiti, da je vlasnik porezna općina Baćin, te nebi bilo s nike strane kakove zapreke, kada bi Vi dali kopati i pretraživati. Baš ove je godine jedan tamošnji seljak u Baćinu, na Čardačićima izkopao jedan komad i posijao kukuruz, pa mi kazuje, da je tom prilikom našao ljudski kosti, pa cigle i crijepovlja, također onakovi koturića, kakovih sam Vam već poslao (Netzenker) pa i krupnijih teških komada, kako on sam veli kao „gewichti“ dakle valjda Webergewichte. To se je kojekud veli razbacalo, ali imade toga još dosta. A niste li zaboravili na „Vladića jamu“ ili „Klokovaču“ gdje je nađen onaj olovni rimski sarkofag, koji je kod Vas u muzeju? Bili ste obećali da ćete tamo dati pretraživati, čim sredstva dopuste.

Mišo Mutavgić.

10. Grob kaludžera u Moslavačkoj gori. Koliko mogu rado Vam se odazivljem na upit glede „Kaludžerova groba“, ali Vas u naprvo lijepo molim, da za sad budete malim zadovoljni. „Kaludžerov grob“, koji je naš neumrli Nijemčić opjevao, nalazi se u glavnoj kosi moslavačke planine na tromedi vlastelinstva moslavačkoga, urbanne općine Jelenska gornja i državnoga šumskoga erara kotara garešničkoga na jednom vrhuncu od 440 m. iznad mora. U cijeloj moslavačkoj planini nadvisuje „Kaludžerov grob“ samo jedina „najviša humka“, koja se od groba četiri kilometra zračnom crtom daleko južno-istočno od Garić grada nalazi; visoka je 489 m.

Kao važnu geometričko-triangularnu tačku od vajkada kaludžerov grob dobro paze maperi i mjernici, te državno-šumski erar na njoj pomno uzdržaje kao vidljiv znak, krst od drveta, koji se po potrebi uvijek obnavlja. Taj je krst po prilici onako velik kao oni, što su ih Jezuiti pred 30 god. po Hrvatskoj i Slavoniji pod imenom „sveto poslanje“ kraj crkava saditi dali. Narod veli da se nitko više nebi ni pripovijedanja sjetio, kad nebi toga krsta na tom mjestu bilo. Nijemčić je indi izvolio prebujno maštati, pjevajuć kiticu: da je grob „bez nadgrobna krsta i ploče“, a ni predjel nije onako strašan ni užasan, kako on veli; lijep je vidik na sve strane krasne nam mile domovine; osobito se videva ubava Moslavina sve do Siska, pak je i mnogi Podgarićanin i Gornjo-Jelenčanin zapjevao iz dna srca, koju svoju tom svom milom i lijepom kraju. Nijemčićeva je pjesma

posve vijerna pučkoj priči o „Kaludžerovom grobu“, samo s' tom razlikom, što po priči nije tijelo nesretnoga kaludžera nađeno razderano, nego da se je izdajica na tom mjestu sam objesio, jer ga je mučila savjest, što je prodao svoju domovinu nepoštenim saveznicima, koji su zavaravali njegovu slavohleplje, pak onda okrenuli težji kraj palice proti njemu i narodu, haraćeći i tlaćeći ga do nemilosrda.

Tri kilometra zapadno od „kaludžerovog groba“ preko četiri vrljetne kose jednoga ogranka „moslavačke gore“ nad slatinskim vrhom, a na niskom jednom obronku nedaleko potoka Jelenske nalazi se u priči i pjesmi spominjani „Jelengrad“,

kula sagrađena u formi elipse. To je bilo sijelo onog zloglasnog Belinbana, a za vlade kralja Radoslava. A tri i pol kilometra sjevero-zapadno od „Jelengrada“ naprama Mustafinoj kladi poviše „Košutice jarka“ i među prvim „Podgradskim jarkom“ diže se na omanjem brijegu „Košutgrad“, koji je u ono vrijeme bio samostan kaludžerá. U taj je poslije katastrofe kod „Jelengrada“ Belinban pobjegao. Tako narod priča, a historija ovih događaja ne bilježi.

Kutina dne 16. srpnja 1897.

Despot Teodorčević,
mjernik i povjerenik muzeja.

SITNE VIJESTI.

Rimske starine u Zagrebu. Prigodom iskanpanja temelja za strojarnicu gradskoga vodovoda pokazala se je 17. srpnja 1896. ispod 5.5m visoka sloja ilovače u sasna žutoj plohi ilovače siva ploha, okruglog oblika, tvari plastične poput gline, koja je ploha bila zaokružena drvenim kolobarom. Kod daljnog istraživanja pokazalo se je, da je to drveni kolobar i to gornji rub lagva, sastojecig iz dužica providenih utorom za dno. U lagvu samom nađen je najprije poklopljeni kotao od bronsa a ispod njega njegov željezni držak, a na dnu lagva ispravno stojeći glineni vrč. Lagvić imao je od prilike veličinu današnjih lagvića za petrolej, a bio je naokolo kao i odozgor obaviti šljunkom. Bronsan kotao sa drškom, vrč i komadi lagva poklonjeni su uslijed zaključka samouprav-noga odbora gradskoga zastupstva arheološkom muzeju.

U svoje vrijeme prigodom gradnje vodovodnoga zdenca, našlo se je kojih 20 mtr. daleko od prije navedenoga mjesta te od prilike u istoj dubljini hrastovo drvo, koje je po izjavi mašinista Datlera bilo četverouglasto optesano, oko 30 cm. u četverokutu jako.

Iz ličko-krbavske županije. Kraljevina Hrvatska i Slavonija spada među one zemlje, u kojima se veoma često nailazi na starine, koje potsjećavaju na narode, što su se tečajem vremena na zemljištu ovih kraljevina izmijenili. U tom pogledu spada među najzanimivije hrvatske krajeve područje ličko-krbavske županije. Imamo podataka, po kojima smijemo ustvrditi, da je tu čovjek stanovao već u ono drevno doba, kada se je ne znajući rabiti kovina služio kremenom i kamenom za pravljenje oruda, što ga je u svag-

danjem životu trebao. Takovih je naselbina tamo doduše još veoma malo konstatovano, što predmeti ove kulture neukomu oku najmanje u oči udaraju; moguće je u ostalom i to, da je Lika u kameno doba bila veoma rijetko naseljena. Čini se, da i u tučano doba nije bilo u Lici mnogo žiteljstva, ali je tim gušće bila naseljena u oba željezna doba (halštatsko i la tènsko). Japodski narod, koji je u to doba ovuda živio i preko međe ličko-krbavske županije, stajao je na prilično visokom stepenu kulture. To jasno dokazuju mnogobrojni i veoma ukusni nakiti, kojih iz mnogo mjesta ličko-krbavske županije ima u narodnom muzeju. Kao najinteresantnija i najdragocjenija muzejska zbirka iz predhistorijskog doba navlastito se ističe kolekcija onih predmeta, koji potiču iz japodske nekropole kod Prozora blizu Otočca. Kada su Rimljani osvojili ilirske zemlje, mnogi su se nastanili u japodskoj zemlji, koja je i pod njihovim gospodarstvom za neko bar vrijeme imala autonomiju pod posebnim princepsom i praepositom Japoda. Velikih gradova u rimsko doba ovdje kao da nije bilo, ali je bilo mnogo manjih naselbina, od kojih se je sačuvalo veoma mnogo pisanih spomenika i proizvoda umjetnog obrta. Da nije Lika bila pusta, od kako ju hrvatski narod nazivlje dijelom svoje domovine dokazuju mnogi razvaljeni gradovi i crkve, kojima se ruševine na mnogim mjestima opažaju. Mnogi su od tih gradova u hrvatskoj povjesti igrali važnu ulogu, ali od mnogih nam se nije ni ime sačuvalo. Uslijed turske invazije prostrani su krajevi posvema opustjeli, mnogi za kulturu prikladni krajevi, u kojima je negda sve odihavalo životom i razmjerno lijepim blagostanjem, podivljaše, te ostadoše do

danas neobrađeni. Uz sve to veći napredak zemljišne kulture radini seljak sada svakim danom nailazi na starinske predmete, koji su ili namjere rice zakopani, u staro doba kao neuporabivi odbačeni ili poizgubljeni. Takovi su predmeti za proučavanje kulturnih prilika naših stranih i krvnih preda od velike važnosti, te ih stoga sahiremo i čuvamo u našem narodnom muzeju u Zagrebu. Seljak ne shvaćajući te idealne vrijednosti, nadene predmete ili uništi ili zabaci. Veoma nam je drago, što možemo ovdje da zabilježimo važan jedan korak na bolje. To je dopis velikoga župana ličko-krbavske županije, presvijetloga gospodina Bude Budisavljevića Prijedorskoga na potčinjene svoje oblasti, koji ne samo da je kadar da tomu zlu doskoči, nego je dapače dosele već urodio prilično lijepim plodom. Presvijetli gospodin, koji se je već kroz decenija istaknuo kao jedan od najboljih i najkorisnijih prijatelja narodnog muzeja i ovim je činom dokazao, da ima srce na pravom mjestu i da umije naći način, kako će duševnoj kulturi posvećene zavode svoga naroda unaprijediti. Dopis glasi: Br. 717 v. ž. — Slučajno je nadeno blizu Metka na nekom brežuljku do 100 komada starinskoga novca, pa je ovaj raznesen po nekoj svjetini. Jedva sam, doznajući za događaj ovaj, spasio neki dio naknadnom potragom za zemaljski narodni muzej. Ovaj slučaj daje mi povoda, da pozovem kr. kotarsku oblast s uputom na moju okružnicu od 22. srpnja 1889. br. 770 v. ž., neka iznovice shodnom odredbom i javnim proglasom svomu podružju u pamet dozove naredbe postojavšega c. kr. glavnoga zapovjedništva kao postojale krajiške zemaljske upravne oblasti od 12. lipnja 1880. br. 1566 odjel za bogoštovje i nastavu, odnosno istoga odjela visoke kr. zemaljske vlade od 25. studena 1880. br. 3302. — Po sve pute želim, da se svaki nalaz numismatičke vrijednosti bezodgodno meni doglasi, te do dalje odluke nadležnoga mjesta nadene starine na kupu drže, te nerazdadu ili ne unište. U Gospiću dne 24. svibnja 1895. Budisavljević. — Povodom važnoga otkrića skupnoga našašća bakrenih italskih i afrikanskih novaca u Mazinu na temelju informacije od strane ravnateljstva arheološkog odjela narodnog muzeja presvijetli je gospodin i tečajem godine 1896 dao shodne upute na neke kotarske oblasti, koje su se hvale vrijednim marom stavljenih im zadaća primile, te ih po narodni muzej veoma povoljno izvršili.

Naselbine iz kamenoga doba u Slavoniji. Od kako se je kod nas počelo paziti na ostanke starinskih naselbina, opazilo se je, da je u najsta-

rije doba čovječje kulture, kada se je čovjek u svagdanjem životu služio spravama od kamena, kosti i roga, bila Slavonija razmjerno veoma dobro napućena. Predhistoričke naselbine kamenoga doba u većem su broju ustanovljene u vukovarskoj, vinkovačkoj, đakovačkoj i osječkoj okolini, te iz njih ima u narodnom muzeju u Zagrebu i u osječkom gradskom muzeju već prilično velikih i veoma instruktivnih zbiraka. Najzanimivija neolitička štacija nalazi se u vinogradu g. Feliksa Streima inženira u Vukovaru. Narodni muzej odanle je tečajem nekoliko godina dobio kupom, a zatim od samoga g. Streima kao dar veoma mnogo predmeta, među kojima se osobito odlikuju geometrijskim ornamentima bogato urešene hrbine zemljenih lonaca i orude od jelenova roga. Ti predmeti posvema su srodni s onima iz zanimive štacije kod Butmira blizu Sarajeva. Dozvolom g. Streima ove je jeseni kopao u njegovu vinogradu muzejski ravnatelj Dr. Brunšmid, te je osim mnogih tragova od koljeba tamošnjih predhistorijskih stanovnika naišao i na njihovo groblje. Mrtvaci — svega je otkriveno 15 — okrenuti licem na istok, bili su sahranjeni skvrčeno sa uvučnim nogama (liegende Hocker). Kako će se i sljedećih godina nastaviti radnja u vinogradu, koji se stoga, što je od filoksere zaražen, postupice regeneriše, te kako je g. Streim i veoma inteligentan i rodoljubiv čovjek, nadati se je još mnogim zanimivim otkrićima, koji će narodnom muzeju veoma dobro doći. — Da je i plodna požeška kotlina u neolitičko doba bila naseljena, moglo se je dosele samo predmnijevati, ali je bilo konstatovano samo u jedinomu selu Drenovcu bučanske župe, gdje je pisac ovih redaka prije jedno šest godina kod groblja našao jedno kameno dljeto, više artefakata od kremenata i ulomaka od zemljanih posuda. Da je u tomu pošlo na bolje zasluga je velemožnoga gospodina Milana Turkovića, vlastelina u Kutjevu, koji se za stvar živo zanima, te je počeo sam tražiti i istraživati, što je u onim krajevima iz davnine ostalo. U tomu ga hvale vrijednim marom podupiru vlastelinski činovnici, među kojima se osobito ističe vlastelinski nadzornik gospodin Beck. Ravnatelj muzeja bio je u mjesecu studenom 1897. u Kutjevu, te je posjetio od g. Turkovića konstatovanu neolitičku naselbinu u vlastelinskom vinogradu, iz koje se je nadati tečajem vremena dosta obilnim nalascima. Više najljepših i najkarakterističnijih stvari od onih, koje su se dosele našle, darovao je g. Turković narodnomu muzeju, te je obećao da će to i nadalje činiti. Ravnatelj muzeja nadalje je posjetio i iskopine na „Kli-

sama“ kod sela Gradišća, gdje su otkopani temelji jedne zgrade, kod koje je upotrijebljeno mnogo materijala rimskog doba; konstatovao je, da je to morala biti crkva iz prošloga vijeka, kraj koje i u kojoj se je zakapalo mrtvace. Ta je crkva valjda bila u porabi prije g. 1772, kada je sagrađena sadanja pravoslavna crkva sela Gradišća. Sjeverno od Gradišća nalazi se na jednomu brjegu jedna „gradina“, od koje su se sačuvali samo temelji, u koliko se nalaze u zemlji. Po svoj prilici bila je to turska kula ili srednjovjekni zamak. Nadati se je da će g. Turković, koji je odmah u prvi kraj bio nagrađen prilično povoljnim uspjehom, kod daljnega pretraživanja kutjevačke okolice biti još sretnije ruke, jer bi to bilo samo u interesu napretka narodnoga muzeja i boljeg upoznavanja arheoloških i historijskih prilika onoga lijepoga kraja naše hrvatske domovine.

Zanimiva našašća u Hrvatskoj i Slavoniji. Zadnjih se je godina na više mjesta Hrvatske i Slavonije prigodom gradnje željeznica i cesta, krčenja šume, rigolanja vinograda, oranja i kopanja naišlo na zanimive arheološke predmete. Mnogo je toga u rukama neiskusna svijeta propalo, ali gdješto je ipak došlo u ruke inteligentnih ljudi, koji su znali cijeniti idealnu vrijednost tih predmeta, te ih spasiše za naš narodni muzej. Među zanimivija našašća iz velike davnine (pred 850. pr. Kr.) spadaju od negdašnjih vlasnika namjerice zakopani veći skupovi bronsanoga oružja i oruda, cijelog i ulomljenog, te same bronsane stvari, iz koje su se takovi predmeti salijevali. Negdašnji su vlasnici to svoje blago — onda nije bilo novaca — zakopali u oči kakove pogibe, da ga za kasnija sigurnija vremena spase, ali ga sa ma kakova razloga nisu više vadili. Najveći ovakav skup iz Hrvatske i Slavonije našao se je pred dvije godine u Bizovcu, te se skoro potpuno nalazi u zbirkama narodnoga muzeja. Prije kratkog vremena dobio je muzej opet jedan takav veći skup, koji je nađen prigodom gradnje ceste između Otoka i Privlake, a darovao ga je g. Viktor Karlovsky, inžinir u Vukovaru. U tom novom skupu ima mnogo toga, čega u muzeju dosele nije bilo. Ima tu koje cijelih, koje u ulomecima bronsanih mačeva, bodiža, noževa, kopalja, sjekira, dljetja, srpova, britava za brijanje, pila, narukvica, minduša, kopča itd. svega skupa do 200 komada. G. Karlovsky je ovim darom znatne zasluge stekao za unapređivanje našega narodnoga muzeja. Nešto manji ovakav skup nađen je prije malo godina blizu sela Londice, kada se je gradila željeznica

Osijek-Batrina. Stari su mjernici većinu predmeta razvukli, samo je jedan dio spasio gosp. Milan Turković, vlastelin u Kutjevu, koji je nedavno tu zbirku nar. muzeju darovao. I iz trećeg ovakovog našašća blizu dolnje Vrbe kod Broda g. inžinir Fink, koji ga je bio spasio i muzeju darovao, opet je nekoliko komada poslao, koje je naknadno dobio. Kako se čini, da se sada na takove starinske predmete uslijed intenzivnijega obrađivanja zemljišta češće nailazi, biti će dobro, da svatko, komu je što stalo do hrvatskoga narodnoga muzeja i njegova napretka, pazi, kako nađeni predmeti ne bi propali ili u neprave ruke došli, dotično, da o takvim našašćima odmah obavijesti ravnateljstvo arheološkog odjela narodnog muzeja.

Grobovi halštatskog doba u Vrepcu kod Gospića.

Tražeci prošle godine u selu Vrepcu, jugoistočno od Gospića, jedan loše prepisani rimski napis, slučajno je muzejski ravnatelj g. dr. Brunšmid doznao, da su prije nekoliko dana pastirice na ravanku do brežuljka Stražbenice našle nekakve „gvozdene“ karike. Kada su mu te predmete donijeli prepoznao je u njima nekoliko bronsanih ogrlica (torques), jednu bronsanu fibulu, smotanu od žice u oblik naočala (Brillenfibel), te još nešto drugih predmeta posvema analognih sa onima, što ih muzej ima iz nekropole u Prozoru kod Otočca. Na licu mjesta se osvjedočio, da su predmeti izvađeni iz jednoga ovećega tumula, tako da se je pravom bilo nadati, da će ih u njemu još i više biti. Daljnje iskapanje poduzeo je muzejski ravnatelj u rujnu 1897. Ustanovio je, da se je naselbina nalazila na Stražbenici, gdje su koljebe od pletera stojale u osam oplitkih terasa, što se jedna niže do druge. U neposrednoj blizini prekopao se najprije onaj veliki tumulus na „Lečiću“, gdje se našlo ostanaka od mnogo mrtvaca, ali su osim nekih, koji nisu imali priloga, svi bili već u staro doba kretani. Veći broj grobova sa prilozima našao se na obronku „Brda“, ali tu je kiša zemlju na mnogim mjestima s grobova već sprala bila, tako da je kostura zajedno sa prilozima tečajem vremena već nestalo bilo. Najzanimiviji je objekat bio tumulus kod „Orlova kamena“ u neposrednoj blizini Stražbenice. Tumulus je na svojem dnu bio opasan velikim kamenjem napravlina oblika, a u jedan ga se par proširilo i onda opasalo novim redom kamena. Grobovi su djelomice sadržavali kosture, a djelomice posude sa paljevinom: jedni i drugi su bili sagrađeni i pokriveni kamenim pločama na način sanduka (Steinkistengräber). Najzanimiviji i najbogatiji je bio jedan grob sa kosturom, u

kojemu je osim drugih predmeta bila jedna velika fibula u obliku konja od jantara. Jedino je šteta, da su svi ovi grobovi u starije i novije doba od ljudih, koji traže blago, nemilice prerovani, te predmeti većim dijelom izlomljeni. Osobito lonci i lubanje tako su na sitne komade zdrobljeni i pokidani, da ni uz najveću pomniju nije bilo moguće iole čitaviji primjerak ili barem sve komade povaditi, tako da bi se iz njih opet sastaviti dali. Svega je kod Vrepača nađeno kakovih 100 grobova, te ih ima naravski još mnogo više. Kako dosele nije nijedan predmet nađen, koji bi poticao iz la tenskog doba, dalo bi se zaključivati, da je naselbina postojala samo u halštatsko doba. Iste terase kao na Stražbenici opazio je muzejski ravnatelj i na Vitlu kod Prozora, te na više mjesta po Lici, tako da se mora držati, da je taj način stanovanja u tomu kraju morao biti tipičan.

Kako se ima pisati ime „Bihać“. Neriješeno je dosele pitanje, kako se ima pisati ime društva za istraživanje hrvatske povjesti u Spljetu, dali Bihać ili Bihać, dali sa h ili bez njega. To bi vrlo lako bilo odrediti, kada bi imali ili koji stari spomenik (glagolski ili ćirilski) gdje se dobro razlikuju glasovi č i ĉ i gdje bi se pravilno upotrebljavao glas h, ili kada bi nam današnji kasteleški govor mogao služiti za podlogu, te bi starinu potvrdio. Nu pored svega istraživanja za naš slučaj nemamo ni jedno ni drugo. Najstariji spomenik gdje dolazi ime „Bihać“ jest Trpimirova listina od g. 852 latinskim jezikom: Actum in loco qui dicitur Byaci. U to doba ni u koga slavenskog naroda nema listine napisane slavenskim jezikom. Po spomenutoj a i po kasnijim latinskim listinama od g. 892., 1078, 1080, i dalje, ne možemo suditi, kako treba pisati naše ime. Tamo dolazi pored Byaci, još Biachi, Biaci i Biaki, za čudo uvijek bez h. U Tome Arcidakona nalazimo: Bichichium „in Oppido, quod Bichichium appellatur“ (Račkovo izdanje 211), a kod Lucia (Memorie di Traù 207,) Biach, a tako i u svim poznijim rukopisnim knjigama, što se čuvaju u biblioteci braće Fanfogna-Garagnini u Trogiru. U toj zbirci Rački je odabrao Bihać, a po njemu do sada i naše društvo, Milinović pako Biać. Ni današnji kaštelanski govor u ovome nam ne može pomoći. U kaštelima, kao što i kod većine našega naroda (osobito štokavaca), izgubio se glas h, a za č i ĉ opet se ne može ništa odrediti, jer su se u njihovom govoru ti glasovi tako promijenili, da se danas ne razlikuje ni jedno ni drugo već se čuje nešto treće, neki srednji ĉ. U ovoj nevolji dolazi nam u pomoć novija filologija i njezina znan-

stvena metoda u istraživanju. Što se ne može direktnim putem dokazati, može se često indirektnim. Što nam ne može potvrditi kaštelanski govor, potvrđuje nam indirektno trogirski; a što ne mogu dokazati hrvatske listine o našem Bihaću, dokazuje nam analogija sa bosanskim Bihaćem. Poznato je, kako u Trogiru čataju t. j. za tvrdo č izgovaraju c n. p. vrc, cuvāt, kljuc, covik itd. mjesto vrč, čuvati, ključ, čovjek itd. Taj je zakon konsekventno proveden kod svih riječi, gdje dolazi tvrdo č. Nu kod toga pojava ostaje meko č netaknuto, te ga svuda pravilno izgovaraju gdje mu je mjesto n. p. kuća, noć, moć itd. Eto nam pomoći za naš Bihać. Kada bi bilo Bihać, Trogirani bi izgovarali „Bihac“. Nu nije tako. Od koliko sam god Trogirana seljaka, koji nijesu govor po knjizi promijenili, čuo, svi izgovaraju Biać, pl. Biaci. To bi za nas bio jedan od takovijeh dokaza, da se ima pisati Bihać. Drugi bi bio evo ovaj:

Svak je mogao opaziti, kako kod nas ima istijeh imena mjesta, rijeka i planina u zagorju i u primorju, istih na istoku i na zapadu, na sjeveru i na jugu. n. pr. Vrbnik kraj Knina i Vrbnik na otoku Krku, Kosovo u Staroj Srbiji i Kosovo u Dalmaciji, Slatine kod nas i Slatine razna sela po narodu i jedna voda u Bjelopavličima u Crnojgori. Sućurac na Kaštelima i Sućurje na otoku Hvaru itd. Da ne nabrajam stotine takovih mjesta, spomenut ću ovdje svima poznat Biograd u Srbiji i naš Biograd kod Zadra. Kako je sa Biogradom, tako je i sa Bihaćem osim našega Bihaća imamo u Bosni, ili bolje u staroj Turskoj Hrvatskoj znameniti grad Bihać. Što ne nalazimo za naš Bihać, eto nam za Bihać u Bosni. Za taj imamo glagolsku listinu iz 15. vijeka (1487., Kukuljević Acta Croatica p. 130.), gdje čisto i jasno stoji Bihać sa h i sa mekim č, i tako u svim poznijim listinama uvijek Bihać i Bihaćki, a tamošnji govor to potpuno potvrđuje. Eto nam i drugog dokaza. I Vuk Karadžić (Riječnik) stavlja naš Bihać i bosanski pod jedno. Kod njega dolazi: Bihać, Bišća: 1. između Trogira i Kaštela na glavici oko 1/2 sahata od mora zidine od staroga grada (za koji se pripovijeda da je bio stolica hrvatskijeh kraljeva), sad je na njima crkva. 2. Festung in Türkisch-Kroatien, nomen urbis. I Daničić (akademski rječnik) stavlja oba imena pod jedno, te piše Bihać (h i meki č).

I tako na temelju jednoga i drugoga razloga držim, da se društveno ime ima pisati Bihać a ne Bihać. Jedina razlika između imena dalmatinskog i bosanskog mjesta sastoji u tomu,

što je kod našega genitiv Bihaća, a ne Bišća, koji je oblik običniji u Bosnoj, premda se i tamo nalazi i gen. Bihaća. *Dr. J. Aranza.*

Kaka je proširena crkva u Novome (u Kaštelima). Na crkvi sv. Petra u Novome (u Kaštelima) nalazi se poviše malih vrata s južne strane latinskim slovima a hrvatskim jezikom uklesan ovaj napis:

OVO NADODANIE
 TĚPLA BI MAIPRI OD BRATIE
 OD BLASENE GO'POIE STAVGLENO
 V VRIME POSTOVANOGO ZVPAHA SIMVI
 VVRCHICH'A ISVDAC GNEGOVIH VICVLINA
 DESCHOVICIHA I LOVRINA CHATALINICHA
 MDLXVI

Ovo nadodanje templa bi najpri od bratje od blažene gospe stavljeno u vrijeme poštovanoga (sic!) župana Simun(a) Vurčića i sudac njegovih Viculina Deskovića i Lovrina Katalinića 1566.

Sa filološkog gledišta ovdje nam udara u oči oblik poštovanoga mjesto poštovoga, kako se danas govori a govorilo se i u ono doba, kako nam spomenici potvrđuju. S toga držim za stalno, da je onaj napis učinio pop glagolaš, koji je po crkvenom jeziku stavio ogo mjesto oga. No zanimiviji je naš napis sa historijske strane. Lučić (Memorie di Traù p. 497.) govoreći o crkvi sv. Petra od Klobuka dodaje ovu vrlo znatnu noticu: „Questa chiesa di S. Pietro fù poi insieme con la torre distrutta del 1420, come è stato accennato, e nei tempi posteriori rifabricata vicino al lido del mare, ed è quella stessa, che vicino al Castel Cippico Nouo à giorni nostri habbiamo veduto aggrandire, dalla quale (avanti, che fossero fabricati li recinti delle ville) veniva la riviera determinata. Eto tu nam je to nadodanje templa jasno, a napis nam je mio sa tri pogleda: 1. Što je napisan hrvatskim jezikom — ako i nije jako star, 2. što nas sjeća slavne i mile uspomene sv. Petra od Klobuka. 3. Što nam iznosi još jedan dokaz, kako se je u Kaštelima već u početku bila udomila slavenska služba božja sa našim glagolašima. *Dr. J. Aranza.*

Slavonsko arheološko društvo u Osijeku. U Osijeku se je konstituiralo 17. listopada 1897. slavonsko arheološko društvo. Mi s našega stanovišta protiv osnutka takova društva u Osijeku nemamo prigovora, ako se ono ograniči na grad Osijek i najbližu okolicu, promičući interese ta-mošnjega gradskoga muzeja. Ali tvorci toga dru-

štva žele u Osijeku stvoriti svoj društveni „slavonski arheološki muzej“ kao novo centralno mjesto, kamo bi imale doći sve starine, koje će se u Slavoniji naći, tako da bi Osijek imao dva arheološka muzeja. Kako se takovim postupanjem dira u zakonom zajamčena prava narodnoga muzeja kao jedinoga zemaljskoga zavoda, prosvjedovala je protiv potvrđenja odnosnih paragrafa statuta osječkoga društva uprava hrvatskog arheološkog društva, kojemu se je sa svoga stanovišta pridružilo ravnateljstvo kr. zemaljskoga arkiva, a još je prije to učinilo i ravnateljstvo arheološkoga odjela narodnoga muzeja.

Ustrojenje austrijskog arheološkog instituta.

Bečki „Wiener Zeitung“ od 4. travnja donosi ovu važnu vijest: Previšnjim riješenjem od 15. ožujka t. g. dozvolilo je Njegovo Veličanstvo kralj, da se smije osnovati austrijski arheološki institut u Beču, tako da će isti, čim carevinsko vijeće doznači potrebna sredstva, dakle od početka godine 1898., započeti svoje djelovanje. Arheološkomu je institutu svrha: da rukovodi i nadzire sva istraživanja i sve poslove na polju klasične arheologije, koje država poduzimlje ili unapređuje, da priredi arheološka putovanja, ekspedicije i iskapauja, da izdaje publikacije i rasprave, da vrši vrhovni nadzor nad svim samostalnim državnim sbirkama starina, da nadzire sva od države subvencionirana iskapanja i da se brine za arheološke studije austrijskih putnih stipendijata u inozemstvu. *Centralna komisija za čuvanje umjetničkih i historičkih spomenika* ne samo da ne dolazi u koliziju sa novo osnovanim zavodom, nego se dapače izrično naglašuje, da novi zavod u tuzemskim poslovima ima djelovati sporazumno sa centralnom komisijom. Na čelu zavoda biti će od Njegova Veličanstva imenovani direktor, kojemu će biti počinjena u svojstvu državnih činovnika četiri sekretara i drugo činovništvo zavoda. Sekretari će se moći upotrijebiti i u inozemstvu; za sada se misli na Atenu i Orijenat. Povrh toga direktor je vlastan, da pozove stručnjake za poslove tehničke naravi. Da uzmognu svi zastupnici i prijatelji arheološke znanosti u svim dijelovima Austrije po mogućnosti sudjelovati na poslovima arheološkoga instituta, biti će mu članovi osim sistemiziranih znanstvenih činovnika: profesori arheologičke znanosti na svim austrijskim sveučilištima, predstojnici samostalnih državnih zbirka starina i stanoviti broj osoba, koje će odrediti ministar za bogoštovlje i nastavu. Članovi instituta svake će se godine pod predsjedništvom ministra za bogoštovlje i nastavu sastajati na zajedničko vijećanje. C. i kr. oblasti, znanstveni

zavodi i društva, koje država uzdržaje ili podupire, imati će zadaću, da unapređuju arheološki institut u njegovu djelovanju, kao što će i on odnosne njihove poslove unapređivati.

† **Dr. Ivan Crnčić**, kanonik, predstojnik zavoda sv. Jerolima u Rimu i suradnik našega časopisa, umro je 5. siječnja 1897. u Rimu. Pokojnik, koji se rodio g. 1830. u Poljani na otoku Krku, bio je dobar poznavalac hrvatskih glagolskih spomenika, te je napisao mnogo članaka i rasprava u spisima jugoslavenske akademije, kojoj je bio članom dopisnikom, u našem „Vjesniku“ i po drugim hrvatskim časopisima.

† **Ilija Okrugić**, opat sv. Dimitrije srijemskoga i župnik u Petrovaradinu umro je 30. svibnja 1897. Pokojnik, koji se je rodio 12. svibnja 1827. u srijemskim Karlovcima, poznat je kao dobar dramski pisac, a rado se je bavio i arheologijom. Svoja je opažanja objelodanio u drugoj, trećoj i četvrtoj sveski „Arkiva za povjest i starine jugoslavenske.“

† **Giuseppe Fiorelli**, senator kraljevine Italije i glavni ravnatelj muzeja i iskapanja, jedan od najznatnijih suvremenih talijanskih arheologa, umro je 30. siječnja 1896. u 73. godini života. Najljepši si je glas stekao iskapanjima u Pompejima, kojima je on upravljao. O tim iskapanjima pisao je vrstne izvještaje u „Giornale degli scavi in Pompei“ i u kratkom vodiću „Descrizione di Pompei“. Napisao je i obširan katalog napuljskoga narodnoga muzeja u 5 svezaka i mnogo članaka numizmatičkoga i epigrafičkoga sadržaja. Otkako je postao glavnim ravnateljem iskapanja uspješno je upravljao iskapanjima u Rimu i po cijeloj Italiji i o njima izvješćivao u aktima Akademije dei Lincei.

† **Ernest Curtius**, jedan od najvažnijih njemačkih arheologa, umro je 11. srpnja 1896. u Berlinu. Pokojnik se je rodio 2. rujna 1814. u Lübecku. Kao učenik Welckera, Otfrieda Müllera i Böckha izučio je na sveučilištima arheološke discipline. U doba, kada kod filologa još nije bio običaj putovati u Grčku, dospio je kao odgojitelj u obitelji prof. Brandisa u Atenu, gdje je više godina proboravio, te imao prilike upoznati se sa grčkom zemljom i svijetom. Vrativši se u Berlin držao je jedno javno predavanje o atenskoj akropoli (1844). Tom zgodom ga je upoznala kasnija njemačka carica Augusta i izabrala za odgojitelja svoga sina kasnijega cara Fridrika. Doprivši odgoj kraljevićev, kojega je pratio i na sveučilište u Bonn, posveti se Curtius akademičkoj karijeri, te je djelovao na sveučilištu u Berlinu, zatim u Göttingenu, te od godine 1868. opet u Berlinu.

Glavne njegove znanstvene radnje jesu djelo o Peloponezu (u dvije sveske), grčka povjest (u 3 sveske), te u savezu sa Strantzom i Kaupertom izdane karte za topografiju Atene i atlas Atene. Mnogo više nego svojim akademijским i književnim djelovanjem, koristio je Curtius arheologiji tim, što je potaknuo mjerodavne faktore u Njemačkoj, da su doznali obilnih sredstava za osnivanje njemačkog arheološkog instituta u Ateni, za iskapanje u Pergamu, odakle su veoma važni spomenici donešeni u Berlin, te za iskapanje na mjestu nekadašnje Olympije. Mnogobrojni predmeti, koji su se ovdje našli, ispunjaju cijeli jedan muzej, koji se je u Olympiji osnovao.

† **Franjo pl. Pulszky**, rodio se 17. rujna 1814. u Eperiesu a umro 9. rujna 1897. u Budimpešti. Djelovanje pokojnoga Franje Pulszkoga je veoma raznolično ali on je u glavnom znamenit mađarski političar, publicista i učenjak. Iza svršenih nauka posvetio se je Pulszky posvema klasičnoj arheologiji, te je u to ime pohodio sve znamenite muzeje i zbirke u Italiji, Njemačkoj, Francuskoj, Belgiji, Nizozemskoj i Englezkoj. Uz mnoge arheologijske rasprave napisao je on za svoga putovanja po inozemstvu mnošinu novinarskih članaka političkoga i historijskoga sadržaja, da upozna strani svijet sa odnošajima u Ugarskoj i sa historijskim pravima Ugarske. Osobitu djelatnost razvio je Pulszky kao političar, kada je god. 1848. Ugarska raskinula svezu sa Austrijom. Kao poslanik Košutov putuje on po inozemstvu, da skloni strane dvorove na intervenciju u prilog Ugarske. Poslije katastrofe kod Vilagoša morao je Pulszky ostate u inozemstvu, jer je bio osuđen na smrt, a dobra mu konfiskovana. U tudem svijetu živio je od svoga književnoga rada; pisao je najviše u prvim englezkim listovima o povjesti i literaturi mađarskoj. Godine 1866. povratio se je pomilovan u domovinu, gdje se je priključio stranci Deakovoj. Radi svojih zasluga za arheologiju bude imenovan god. 1869. ravnateljem mađarskoga narodnoga muzeja, a god. 1872. nadzornikom svih mađarskih javnih muzeja i knjižnica. Sada se je Pulszky bavio više domaćom nego li klasičnom arheologijom, te si je na tom polju stekao velikih zasluga. Uz mnoge njegove arheologijske studije osobito je važno njegovo djelo o bakrenoj dobi u Ugarskoj. Osobito je zaslužan za osnutak umjetničko-obrtnog muzeja, arheologijskoga i antropologijskoga društva u Budimpešti. Poslije Rómera je Pulszky za mađarsku arheologiju najviše učinio, on joj je upravo u europskom svijetu pribavio odlično mjesto.

Josip Purčić.

KNJIŽEVNE VIJESTI.

Der Adel von Kroatien und Slavonien, bearbeitet von Dr. Ivan von Bojničić, kgl. kroat. Landesarchivar. Nürnberg. Verlag von Bauer & Raspe (Emil Küster). Heft 1—5.

Od polovice prošle godine izašla su pet sveščića toga djela, oko kojega se pisac trudi već punih 15 godina. Tu će biti sabrani grbovi preko 2000 plemićkih porodica, koje su nekoč živjele ili koje sada još žive u Hrvatskoj i Slavoniji. Prvih pet sveščića opsiže alfabetskim redom porodice od *Aba* (genus) do *Mrgniavcich* na 126 strana teksta, te 90 litografskih tablica sa 1080 grbova (od *Aba* do *Moszynski*). Pisac si stavio zadaću, da u jednoj cjelini prikaže hrvatsko plemstvo, o kojemu do sada nema monografije. Djelo je heraldično, ali uz to pisac kod pojedinih porodica pripućuje po koju historičku i genealošku bilješku. Imena porodica pisana su diplomatskom vjernošću, te doslovno tako, kako su u vrelima zabilježena. Svakomu imenu dodano je i ime ispisano današnjim pravopisom. Djelo je malo ne skroz izvorno, samo je pisac preuzeo iz djela „*Csergheö*“ Géza. *Der Adel von Ungarn* oko 400 porodica, ali je i to gotovo sve popunio i ispravio.

U koliko se iz samoga djela razabrali može, vrela su skroz kritično upotrijebljena. U prvom redu su to izvornici plemićkih listova, koji se nalaze po raznim arhivima i u privatnim rukama, nadalje t. zv. *Liber Regius*, koji se čuva u mađarskom državnom arhivu u Budimpešti, te isprave i pečati, grbovni rukopisi i razni ini spomenici. Od grbovnih rukopisa upotrijebljen je *Korjenić-Neorićev*, sastavljen u Dubrovniku god. 1595., koji se čuva u kr. sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu. Što će pisac sve grbove toga rukopisa preuzeti u djelo, opravdava sa svijem valjano tim: 1. što su sve obitelji, kojih se grbovi tamo nalaze živjele, pače ih ima koje i danas još žive, 2. što su na temelju tog rukopisa mnoge porodice rabile odnosno grbove, a mnogim ih je i kralj potvrdio, 3. što je taj rukopis jedini svoje vrsti na slavenskom jugu, te je uvijek uživao veliki ugled kao prevažno heraldičko vrela, 4. što je taj rukopis upravo uzor heraldičnog umjeća, te se može mjeriti sa najljepšim istovrsnim rukopisima inozemstva. Drugi važan heraldički rukopis, sto ga pisac hrvatskoga plemstva rabi, je onaj od *Ivana Vajkarda Valvasova* od g. 1688., što se čuva u kaptolskoj knjižnici u Zagrebu pod signaturom 39—5. pod naslovom „Opus insigni-

orum armorumque etc.“. I taj je rukopis od zamašne heraldičke vrijednosti. Kako je Valvasor pouzdan u svojim djelima, tako je i u ovom svom rukopisu. Grbovi su lijepo u bojama izrađeni, te mogu sa svim pouzdanom služiti. Valvasorov rukopis došao je u kaptolsku knjižnicu sa ostalom Valvasorovom ostavštinom još koncem XVII. vijeka, kada ju je biskup Mikulić kupio bio. Dalnje važno vrela Bojničićevog djela jesu grobni i slični spomenici, rasijani koje po našoj domovini, koje opet i izvan nje. Najstariji takav spomenik sa grbom je grobna ploča *Radoslava* de *Gara* u kapeli sv. *Martina* u Zagrebu, koji potiče iz XIII. vijeka. Najviše je takovih grbova na kamenu u zagrebačkoj stolnoj crkvi i u senjskoj crkvi sv. *Franje*. Pisac je upotrijebio i pečate na ispravama kr. zem. arkiva, bogatoga arkiva jugoslavenske akademije, mađarskoga državnoga arkiva u Pešti, dvorskog arkiva u Beču i mnogih inih. Ovi pečati nisu samo vrela za hrvatsku heraldiku, nego su često također i krasni spomenici sredovječne rezbarske umjetnosti. Među tim pečatima, što ih je pisac rabio, ima ih čak iz XIII. vijeka.

Svaki sveščić imade spreda 12 i više listova teksta, kojemu je dodano po 18 litografskih tablica sa 216 grbova. U tekstu i na tablicama redaju se obitelji odnosno grbovi alfabetskim redom. Jedna porodica ima često po više grbova. Sistem kojega se drži tekst kod pojedinih obitelji je slijedeći: Ponajprije dolazi heraldički opis grbova sa naznakom vrela, zatim slijede o porodici kratke povjesne notice i po koja genealoška bilješka. Te su notice veoma važne i zanimljive, te o pojedinim porodicama doznajemo mnogo toga što se dosele nije znalo.

Osobito su važni Bojničićevi rezultati glede grbova starih hrvatskih plemena, odnosno onih porodica, koje su pripadale starim hrvatskim plemenima. U ovo pet sveščića nalazimo slijedeće porodice starohrvatskih plemena: *Pleme Mogo-rovića*, kojemu pripadahu porodice *Babonosić*, *Goičić* de *Novaki*, *Hreljac* de *Barleta* et *Radinavas*, *Jurislavić*, *Kobasić*, *Mogorić*, *Mogoroević*, *Mrnjavić*. *Pleme Gusića* sa porodicama *Gušić-Krbavski*, *Gušić-Turanjski*, *Isačić* od *Dola*, *Horvat-Ostroharić*, *pleme lapačko* sa porodicama *Ovšić* de *Gorica*, *Mrmonić*, *Čegelj* de *Lapac*, *Miksić* de *Lapac*, *Bobojlić*, *Utješenić*, *pleme Šubića* sa porodicama *Melić*, *Mikolotić*. Svi pripadnici jednog plemena imadu u bitnosti isti grb, što je veoma značajna

karakteristika za ustanovljenje plemenskoga grba. Veoma su važne vijesti o starom hrvatskom plemstvu. Kod članka Kukuljević nalazimo slijedeću velevažnu noticu glede podjeljenje grba i plemstva porodice Sacci. God. 1490. 29. oktobra u Budimu izdanom grbovnicom podijelio je kralj Vladislav II. građanu i kanceliru senjskom Ivanu Sacciu i djeci mu Bernardinu i Basanu hrvatsko plemstvo. Tekst izvornika veli „in cetum verorum nobilium regni nostri Croatiae“. Ta se klausula po više puta opetuje u dotičnoj ispravi. Tako se i porodici Czelenk alias Czvetnić g. 1553. podjeljuje po kralju Ferdinandu I. plemstvo regni Slavoniae. U grbovnici porodice Hreljac aliter Petričević od god. 1599. spominje se, da su ovi „ex honestis et nobilibus regni nostri Croatiae de comitatu Lica“. Pa i u diplomi porodice Kollaković, koja je dobila viteštvo rimske države (g. 1758.), veli se, da je djedu sticaoca viteštva, bilo po kralju Ferdinandu II. podijeljeno plemstvo kraljevine Hrvatske. Na temelju ovih važnih podataka osnovano primjećuje pisac djela „Der Adel von Kroatien“ na str. 99. „Abgesehen von der unbestreitbaren Thatsache, dass der altkroatische Uradel von den Königen Ungarns immer anerkannt wurde, sind diese Adelsbriefe ein Beweis dafür, dass auch die späteren ungarischen Könige einen eigentlich kroatischen, vom ungarischen unterschiedenen Adel kannten. Hierdurch werden die Behauptungen der modernen ungarischen Staatsrechts-Lehrer vom ausschliesslich ungarischen Adel hinfällig“. Da je de facto u Hrvatskoj vrijedilo u prvom redu hrvatsko plemstvo, dokazuje nam i ta okolnost, što je hrvatski sabor nekim tuđim velikašima podjelivao hrvatski indigenat, koji se luči skroz od ugarskoga. Tako je grofovska porodica Herberstein dobila g. 1609. mađarski a g. 1669. (Ivan Josip grof Herberstein) hrvatski indigenat. Grofovska porodica (za tada barunska) Kulmer stekla je god. 1722. hrvatski, a god. 1785. mađarski indigenat. O tom važnom državopravnom pitanju kratko ali jezgrovito je pisao g. Dr. Bojničić u svom „Series nobilium“.

I ostale notice o pojedinim porodicama, te genealoški podaci, priopćeni su savjesno na temelju isprava iz raznih arkiva. Te su vijesti veoma zanimljive i od velike važnosti za historiju hrvatskih plemićkih porodica. Istina je, da su veoma kratke, ali u skroz heraldičnom djelu piscu je prostor bio veoma ograničen. Grbovi su stilistički i heraldički dobro izvedeni. Boje su kod većine označene po heraldičkim pravilima ali ima i bez

oznake boja, gdje su uzeti sa pečata i kamenih spomenika, gdje dakako boje nisu bile naznačene, tako da se ni kojim načinom ne mogu ustanoviti.

Grbovi XV. vijeka i oni iz Korjenić-Neoričeva rukopisa odaju lijep gotski slog. U slogu renesanse izraden je grb porodice de Buča (Budački-Špišić). Vrijedno je spomenuti one grbove, u kojima dolaze figure osoba. Takovi grbovi veoma su važno vrelo za proučavanje suvremenih nošnja.

Već iz ovo pet sveščića jasno se razabire velika važnost Bojničićeva, koje će djelo kad bude gotovo, biti upravo prelijep zbornik svoje vrsti. Pisac zaslužuje svako priznanje, a djelo samo zaslužuje što veći odziv u hrvatskom narodu. Cijena je pojedinim sveščićima 4 for. 50 novč., a dobiva se u svim zagrebačkim knjižarama.

Laszowski.

Dr. Ćiro Truhelka. Slavonski banovci. Prinos hrvatskoj numismatici. Sarajevo 1897. (Preštampano iz Glasnika zem. muzeja u Bosni i Hercegovini IX.). Veoma lijepa monografija, na koju je pisca potaknulo veće skupno našašće hrvatskih srebrnih novaca, koje se je otkrilo kod Brdara u sanskomostskom kotaru. Zadaća, koju si je gosp. Truhelka stavio, da naime hrvatske kovničarske prilike u doba zadnjih Arpadovaca i obojice anžuvinskih kraljeva razjasni, te da same novce — mi mislimo, da bi ispravniji bio naziv „banovica“ nego „banovac“ — po mogućnosti hronološki porreda, nije laka, ali joj je pisac zadovoljio, u koliko je to bilo moguće uz naše dosadanje poznavanje pismenih izvora i numizmatički materijal, što ga posjeduju u tom pogledu najglavnije javne zbirke (Beč, Budimpešta, Zagreb, Sarajevo) i privatna zbirka C. F. Nubera u Osijeku. G. Truhelki se može čestitati na tako lijepoj radnji, ako se i ne osvoje sve njegove teze. Kao opravdan prigovor ističem, što pisac nigdje nije spomenuo, da je o istom predmetu napisao i čitao u svečanoj akademijinoj sjednici jednu radnju i pokojni prof. Šime Ljubić. G. Truhelka, kada se je dao na specijalno proučavanje hrvatske numizmatike, sigurno je za to znao, jer je izvod iz Ljubićeve radnje bio štampan u akademijinom „Ljetopisu“. Slagao se ili ne slagao s njegovim nazorima, Ljubić je u jugoslavenskoj numizmatici ličnost, koja se ne smije mimoći.

M. M. Vasić. Novci kolonije Viminacija. (Glas srpske kraljevske akademije LII. p. 140—251). Opsežna studija o novcima, što ih je g. 240—256. kovala gornjomezijska kolonija Viminacium (sada Kostolac u Srbiji). Radnji je dodano 5 tabla sa zvrsono izvedenim slikama od skoro 60 vrsta opi-

sanih novaca. Pisac je krivo uradio, što se nije osvrnuo na Mionnetovo djelo, koje još i danas za grčke i kolonijalne novce ima mnogo veću znanstvenu vrijednost od poznatoga Cohenovog kataloga rimskih carskih novaca. Popis bi bio pregledniji, da su opisi sastavljeni po drugim principima, kao što su n. pr. provedeni u Corpus numorum berlinske akademije ili u katalogima britskoga, pariškoga, berlinskoga ili bečkoga dvorskoga muzeja. Razni nominali novaca dobro bi bili označeni, da se je naznačio promjer u milimetrima; od Cohena poprimaljeno označivanje G. B., M. B. i P. B. nikako nije dostatno. Pisac je to sam morao opaziti iz toga, što Cohen isti nominal, koji mu je kod starijih careva G. B., kod kasnijih mora da nazivlje M. B. Pisac griješi, kada ga u tomu ispravlja, te bi bio bolje učinio, da je u tomu Cohenov zastarjeli sistem posvema napustio. Razna tri nominala označuje pisac kao tripundije, dupondije i ase. Prvu oznaku mislim da se mora odbiti, te najveći nominal smatrati sestercom; za najmanji nominal smjelo bi se pomišljati i na jedan dio asa (možda na semis). Dosta dobro tumači pisac, zašto nema viminacijskih novaca sa AN · X · (249). Pisac ovih redaka istaknuo je u tom ponešto drugačiju hipotezu (Viestnik N. s. I. p. 12, op. 5), za koju i sada drži, da je vjerojatna.

W. Kubitschek. Zur Frage der Ausbreitung des Christentums in Pannonien. Aus einem Briefe. Separatni otisak iz »Blätter des Vereines für Landeskunde von Niederösterreich 1897. — Pisac na temelju spomenika izriče dvojbu, da li je kršćanstvo na srednjem Dunavu tako rano i toliko rašireno bilo, kako se dosad mislilo. Nadgrobni spomenici i drugi predmeti, koji su se ovuda našli, potiču skoro isključivo iz doba iza Dioklecijana. Pisac navodi sve te spomenike, koji potječu iz Sirmija (Mitrovice; 12), Siscije (Siska; 2), Poetovija (1), Savarije (7), Viruna (1), Teurnije (1), Celeje (1), Sopianá (1), Solve (1) i Ovilave (1), te dolazi do zaključka, da se je na Dunavu kršćanstvo tekar počelo razvijati od Konstantinovog doba. U tomu mu je među ostalim još mjerodavna činjenica, što iz dunavskih pokrajina prije Dioklecijanova progona nemamo legenda o mučenicima.

Dr. Const Jireček. Das christliche Element in der topographischen Nomenclatur der Balkanländer. Preštampano iz Sitzungsberichte filosofsko-historičkoga razreda carske akademije u Beču. Sv. CXXXVI. 1897. Pisac govori ponajprije o naselbinama, koji imaju imena po kršćanskim svecima, među koje spadaju i hrvatska imena dalmatinskih mjesta na Sut — i Su — (n. pr. Sut-

miholj, Sućurac, Supetar itd.), zatim kako su lokalni nazivi po svetačkim legendama preneseni u druge krajeve. U dodatku su tri ekskurza o bugarskim gradovima kod Manuela Philesa, o geografskim imenima u bugarskoj visio prophetae Isaiæ i o Sirmiju i civitas sancti Demetrii.

Evangelium s. Joannis secundum codices vetero-slavicos characteribus glagolicis et cyrillicis unacum textu graeco et latino exaratum. In benedictam ss. Cyrilli et Methodii memoriam offert J. M. Pragae Fr. Rivnác 1897. Izdavatelj upotrijebio je glagolske zbornike zografski, marijanski i Assemanov vatikanski, te cirilske Ostromirov, liber Sabbæ i nikoljski. Grčki tekst uzet je iz leydenskoga izdanja od godine 1624., a latinski iz vulgate.

Bullettino di Archeologia e storia Dalmata, pubblicato per cura di Fr. prof. Bulić. Anno XX. Spalato 1897. Nro. 1—9. — 1. Iscrizioni inedite. — Iscrizioni ripublicate e ricomposte. — Tessera lusoria di Lissa. — Dr. J. Aranza. O nadgrobnoj ploči Tome de Nigris. — G. Banko e P. Sticotti. Collezione di Antichità nel Seminario arcivescovile di Udine (nastavak). — G. Alačević. Un episodio di cavalleria dell'anno 1585 a Spalato. — 2. Iscrizioni inedite. — Descrizione delle lucerne fittili. — Nomi e marche di fabbrica su vasi. — Ritrovamenti antichi a Salona. — Banko e Sticotti. Collezione di Antichità (nastavak). — Una lettera del P. Andrea Dorotić. — D. F. Karaman. Castel Celio. — Commissione centrale etc. — R. D. Restauro di Quadri antichi. — 3. Iscrizioni inedite. — Iscrizione dell' epoca Veneta. — Descrizione delle lucerne fittili. — Banko e Sticotti. Collezione di Antichità (nastavak). — D. F. Karaman. Castel Vecchio. — Isprave i rodopisi bosanskih bana i kraljeva Kotromanovića. — 4. Iscrizioni inedite. — Le gemme dell' i. r. Museo in Spalato. — Banko e Sticotti. Collezione di Antichità (nastavak). — D. F. Karaman, Castel Rosani. — Documento riguardante il Castel Dragazzo. — G. Alačević. Sulle cattive relazioni tra la provincia di Poglizza e la giurisdizione di Almissa. — Commissione centrale etc. — Isprave i rodopisi (nastavak). — 5—6. L. Jelić. Scavi nell' antico cimitero cristiano di Marusinac. — Scavi nell' antico cimitero di Manastirine. — 7—8. Iscrizioni inedite. — Le gemme dell' i. r. museo in Spalato. — G. Alačević. Delminium. — Starinska iznašašća glede samostana sv. Stjepana de Pinis. — Č. Iveković. Putne arheološke bilješke. — G. Alačević. Sulle cattive relazioni etc. (nastavak). — D. F. Karaman. Castel Cambio. — Due ripostigli di denari o piccoli di Spalato. — Scavi negli

antichi cemeteri cristiani di Manastirine e Marusiac a Salona. — Ritrovamenti risguardanti la topografia urbana di Spalato. — Commissione centrale etc. — 9. Iscrizioni inedite. — Ritrovamenti di mura antiche greco-illiriche a Traù. — Starinarska rimska iznašašća u selu Ceranjim pokraj Benkovca. — G. Alačević. Sulle cattive relazioni etc. (konac). — D. F. Karaman. Privilegi e regalie dei nobili della Castella. — Poziv jugoslavenske akademije. — Commissione centrale etc. — G. Alačević. L'assedio di Corfu' dell' anno 1799.

Starohrvatska prosvjeta. Glasilo hrvatskoga starinarskoga društva u Kninu. Urednik Fr. Radić. Godina III. 1897. 1 i 2. — L. Marun. Dvije napisane uspomene o hrvatskom kralju Zvonimiru. — S. Zlatović. Topografske crtece o starohrvatskim županijama u Dalmaciji (nastavak u oba broja). — F. Radić. Razvaline crkve sv. Stjepana u Dubrovniku. — V. Vuletić Vukasović. Sredovječni napisi (u oba broja). — F. Radić. Mrtvački ostanci iz triju starohrvatskih grobova uz ruševine biskupske bazilike sv. Marije u Biskupiji kod Knina. — F. Radić. Izvještaj o radu hrvat. starinarskoga društva (nastavak u oba broja). — Razne vijesti (u oba broja). — Bibliografija (u oba broja). — Izvještaj upraviteljstva hrv. starinarskoga društva u Kninu o društvenom radu i napretku (u oba broja). — F. Radić. Ulomci s jedanaest tegurija otarskih ciborija i jednog vratnog okvira starohrvatske bazilike sv. Marije u Biskupiji kod Knina. — F. Radić. O benediktinskom samostanu i crkvi sv. Kuzme i Damjana u Tkonu na otoku Pašmanu. — L. Marun. Arheološki prilozi o religiji poganskih Hrvata.

Glasnik zemaljskog muzeja u Bosni i Hercegovini. Urednik Kosta Hörmann. Godina IX. 1897. 1—3. — Dr. Ćiro Truhelka. Slavonski banovci. — T. Dragičević. Nalazište iz neolitičkoga doba na Kraljevinama kod Novoga Šehera. — C. F. Nuber. Prinos kronologiji slavonskih novaca. — Književnost. — Dr. Lj. Thallóczy. Kako i kada je Hrvoje postao veliki vojvoda bosanski. — Ibrahim beg Defterdarović. Stare listine porodice Resulbegović. — Dr. K. Patsch. Novi spomenici iz Županjac-Delminiuma. — P. Kaer. Prvo(?) broncano nalazište u Dalmaciji. — A. Šulce-Detmold. Opis novih ceutorinha i bari-dija iz balkanskog područja. — F. Fiala. Nekropola ravnih grobova kod Sanskog mosta. — V. Vuletić Vukasović. Jedna plemićka povelja, nadena na Korčuli. — Dr. Đ. Protić. Prilozi k poznavanju kremenjašica Bosne i Hercegovine. — Različito. — Dr. Lj. Thallóczy. Historička istra-

živanja o plemenu goričkih i vodičkih knezova. — J. Fiucek. Korepnjaci plivskih jezera. — P. A. Hoffer. Zlato i druge rude u travničkom kotaru. — O. Reiser. Pjevice, što su doslije zatečene u Bosni i Hercegovini. — Šafvet beg R. Bašagić. Najstariji ferman begova Čengića. — V. Apfelbeck. Kritičke rasprave o evropskim vrstama otorinha. — E. Doležal. Razvođe između Ponta i Adrije u jednom dijelu Bosne. — Književnost. — Različito.

Zbornik za narodni život i običaje južnih Slavena. Na svijet izdaje jugoslav. akademija znanosti i umjetnosti. Svezak I. Uredio prof. Ivan Milčetić. Zagreb 1896. Ovim „Zbornikom“ doskočila je naša akademija prijeko narodnoj potrebi, da se valjano ispita i prouči narodni život, da se sabere sve, što bi nam dalo što potpuniju i što točniju sliku narodnoga života. Već u ovom I. svezku priopćeno je obilno gradiva iz svih hrvatskih krajeva, koje se odnosi na sve grane narodnoga života, pa želimo od srca Zborniku najbolji uspjeh, da se što više u narodu raširi i da se oko njega okupi što više radnika. Jedno bi samo ovom I. svezku prigovorili, a to je da u njemu imade premalo ilustracija; djelo, kojemu je zadatak, da nam prikaže narodni život i narodne običaje, mora biti što više ilustrovano, jerbo nas često dobra ilustracija bolje pouči, nego li najbolji opis. Ovaj nedostatak će se, kako smo se imali prilike uvjeriti u II. svesku Zbornika ispraviti, jer će II. sveska biti bogato ilustrovana. Preporučamo zbornik hrvatskoj publici najtoplije.

J. Purić.

Osnova za sabiranje i proučavanje građe o narodnom životu napisao dr. A. Radić. Zagreb 1897. Preštampano iz II. sveska „Zbornika za narodni život i običaje južnih Slavena“. Kako je kod nas folkloristička nauka još mlada, to je ova radnja dr. A. Radića vrlo dobro došla svakomu, tko se iole za narodni život zanima. Pisac je sam iz naroda potekao, sam poznaje narodni život i poziva u svojoj osnovi svakoga, da sabire podatke o narodnom životu, pa u svojoj osnovi, sastavljenog rijetkim marom, obsežnim stručnim znanjem i žarkom ljubavi prema narodu, kaže jasno i razgovjetno, što treba sabirati i kako treba sabirati. Ovu krasnu osnovu dr. Radića najtoplije preporučamo svakomu, a najpače onima sinovima hrv. naroda, koji su potekli iz naroda samoga.

J. Purić.

Starinska srpska jela i pića od Sime Trojanovića. U Beogradu 1896. U drugoj knjizi „srpskog etnografskog zbornika“, što ga izdaje srpska kraljevska akademija, opisao je S. Trojanović sta-

rinska srpska jela i pića. Radnja Trojanovičeva izrađena je velikom pomnjom; pisac je njom pokazao, da mu je narodni život Srba veoma dobro poznat, ali je uz to pokazao, da je dobro upućen i u prehistoriju i etnografiju, pa su vrlo dobre pripodobne istaknute iz života Srba i života prehistorijskoga čovjeka, samo bi rekli, da je mjestimice u tom Trojanović predaleko zašao. Trojanović nam u svojoj radnji predočuje, kako srpski

narod gradi sudove i pokućanstvo, kakova je srpska kuća i ognjište, sisanje žita, od čega i kako se kruh peče, kako se jela priređuju, kako peku i kuhaju, kako se meso čuva i spravlja, opisuju se začini i priprave pića i napokon kako se za stolom jede. Držimo samo, da bi poglavje o ljuđožderstvu moglo izostati, a da cjelini i valjanosti radnje nebi ništa škodilo.

J. Purić.

DRUŠTVA I UREDNIČTVA,

od kojih hrvatsko arheološko društvo dobiva časopise i spise u zamjenu za svoj „Vjesnik“.

- Aachen. Aachener Geschichtsverein.
Zeitschrift XIX. sv. 1897.
- Anvers. Académie royale d'archéologie de Belgique.
Annales T. X. 1—3. — Bulletin 2e partie: XXIX—XXX. 1897.
- Athena. Αρχαιολογική εταιρεία.
Πρακτικά τοῦ ἔτους 1894. 1895.
- Barcelona. Centre excursionista de Catalunya.
Butlletí. Any VII. núm. 26—32. 1897.
- Beograd. Proforsko društvo.
Nastavnik. Knjiga VIII. 1—8. 1897.
- Beograd. Srpska kraljevska akademija.
Glas. LIV. 1897.
Spomenik XXXII. 1897.
- Beograd. Srpsko arheološko društvo.
Starinar. God. X. 1—2. 1893.
Starinar. God. XI. 1—4. 1894.
- Berlin. Archaeologische Gesellschaft.
56. Programm zum Winckelmannsfeste 1896.
- Berlin. Kgl. preussische Akademie der Wissenschaften.
Sitzungsberichte 1897. I—XXXIX.
- Berlin. Numismatische Gesellschaft.
Sitzungsberichte 1893.
- Bern. Historischer Verein des Kantons Bern.
Archiv. XV. Bd. 1. H. 1897.
- Bologna. R. accademia delle scienze dell'istituto di Bologna.
Rendiconto delle sessioni. Anno 1893—94. 1894.
- Bordeaux. Société archéologique de Bordeaux
Tome XX. fasc. 3—4. 1895.
- Boston. American Academy of arts and sciences.
Proceedings. New. ser. vol. XXIII. 1896.
- Bregenz. Vorarlberger Museum-Verein.
XXXV. Jahresbericht 1896.
- Breslau. Verein für das Museum schlesischer Alterthümer.
Schlesiens Vorzeit in Bild und Schrift. Bd. VII.
H. 2. 1897.
- Breslau. Verein für Geschichte und Alterthum Schlesiens.
Zeitschrift. Autorenregister zu Band I—XXX.
— Bd. XXXI. 1897.
- Breslau. Uredništvo.
Numismatisches Literaturblatt. Nr. 96—98. 1897.
- Brisbane. Queensland branch of the royal geographical society of Australasia.
Proceedings and transactions. 11th session 1895—96. — 12th session 1896—1897. Vol. XII. 1897.
- Brünn. Historisch-statistische Section der k. k. mährisch-schlesischen Gesellschaft f. Ackerbau, Natur- und Landeskunde.
Al. Franz. Kunstarchäologische Aufnahmen aus Mähren. Br. 1894.
- Brünn. Mährischer Landes-Ausschuss.
Libri citationum et sententiarum. T. VI. Ed. V. Brandl. Br. 1895.
- Bрно. Musejni spolek.
Památky archaeologické a jejich stáří. B. 1896.
- Bucuresci. Academia romana.
Analele. Ser. II. T. XIX. 1896—97. 1897. Documente privitoare la istoria Românilor. Vol. II. p. 5. — Vol. IX. p. 1. 1897.
- Trei-deci de ani de domnie ai regelui Carol I. Vol. I. et II. 1897.
- Budapest. Orsz. régészeti s emb. társulat.
Archaeologiai értesítő. XVII. 1—4. 1897.
- Budapest. Magyar tud. akadémia. — Almanach 1897. — Athenaeum. VI. 1—3. 1897. — Akadémiai értesítő. 1897. 85—93. — Math. és természettudományi értesítő. XV. 1—4. 1897. — Math. és természettud. Közlemények. XXVII. 1. 1897. — Értekezések a történeti

- tud. köréből. XVII. 1. 1897. — Értekezések a társadalmi tud. köréből. XII. 1—2. 1897. — Nyelvtudományi Közlemények. XXVII. 1—3. 1897. — Irodalomtörténeti közlemények. VII. 1—4. 1897. — Emlékbeszédok IX. 1—2. 1897. — Vogul népköltési gyűjtemény. IV. 1897. — Monumenta comitialia regni Transylvaniae. XX. 1897. — A magyar törvény hatóságok jogszabályainak gyűjteménye. IV. 2. 1897. — Magyarország történelmi földrajza a hunyadiak korában.
- B u d a p e s t.** Magyar történelmi tarsulat. Századok. XXXI. 1—5, 7. 1897.
- B u d y š i n.** Mačica serbska. Časopis 1897. — Zapiski 1847—1897. — Za dušu a wutrobu.
- B u e n o s - A i r e s.** Sociedad científica argentina. Anales. XLIII. XLIV. 1—3. 1897.
- C a l c u t t a.** Asiatic society of Bengal. Journal ed. by the philological secretary. Vol. LXV. 3—4, LXVI. 1. 1897. Journal ed. by the anthropological secretary. Vol. LXV. III. spec. num. et. LXV. 1. 1897.
- C e t i n j e.** Uredništvo „Glasa Crnogorca“. 1897. Cetinje. Uredništvo „Prosvjete“, lista za crkvu i školu. VIII. 1—9.
- C h r i s t i a n i a.** Foreningen til Norske fortidsmindesmerkers bevaring. Aarsberetning for 1895. 1896. — Stavanger Domkirke.
- C h r i s t i a n i a.** Kong. Frederiks Universitet.
- C i n c i n n a t i.** Museum association. 16. annual report 1896.
- Č á s l a v a.** Uredništvo. Věstník československých museí a spolku archaeologick ch. II. 1—10.
- D o n a u e s c h i n g e n.** Verein für Geschichte und Naturgeschichte der Baar und der angrenzenden Landesteile. Schriften IX. Heft. Tübingen 1896.
- D o r p a t.** (Jurjew). Gelehrte estnische Gesellschaft. Sitzungsberichte 1895. — Verhandlungen XVII—XVIII. 1896.
- D r e s d e n.** Kgl. sächsischer Alterthums-Verein. Neues Archiv f. sächs. Gesch. und Alterthums-kunde. XVIII. Bd. — Jahresbericht 1897.
- F i r e n z e.** Società italiana di antropologia, etnologia e psicologia comparata. Archivio per l'antropologia e la etnologia. Vol. XXVII. 1—2. 1897.
- G e n è v e.** Société d'histoire et d'archéologie. Mémoires et documents. 2. série. T. VI—VII. — Bulletin T. I. livr. 5. 1897.
- G i e s s e n.** Oberhessischer Geschichtsverein. Mitteilungen. Neue Folge. Bd. VI. 1896.
- G ö r l i t z.** Oberlausitzische Gesellschaft der Wissenschaften. Neues lausitzisches Magazin. 73. Bd. 1. H. — Codex diplomaticus Lusatiae sup. II. 1897.
- G r a z.** Historischer Verein für Steiermark. Beiträge zur Kunde steierm. Geschichtsquellen. 27. Jhg. 1895. — Mitteilungen XLIV. Heft. 1896.
- G r a z.** Naturwissenschaftlicher Verein für Steiermark. Mittheilungen. Jhgg. 1896. 1897.
- H a l i f a x.** Nova Scotian institute of science. Proceedings and transactions. Session of 1893—94 1895.
- H e i d e l b e r g.** Historischer-philosophischer Verein Neue heidelberger Jahrbücher. Jhgg. VII. Heft 1. 1897.
- H e l s i n g f o r s.** Finska vetenskaps-societeten. Acta. Tom. XXI. — Öfversigt af förhandlingar XXXVIII. — Observations publiées par l'institut météorologique central 1895. 1896.
- H e r m a n n s t a d t.** Verein für siebenbürgische Landeskunde. Archiv. N. F. XXVII. 1—2. — Jahresbericht 1896—97.
- J e n a.** Verein für thüringische Geschichte und Alterthumskunde. Zeitschrift N. F. X. Bd. Heft 1—2. 1896.
- K a z a n.** Imperatorski universitet. Učenijska zapiski. God. LXIII. 1, 3. 1896. — Nekoliko znanstvenih rasprava 1897.
- K i e l.** Schleswig-Holsteinisches Museum vaterländischer Alterthümer bei der Universität. 41. Bericht. 1897.
- K i e l.** Gesellschaft für Schleswig-Holstein-Lauenburgische Geschichte. Zeitschrift. 26. Bd. 1897.
- K i e v.** Cerkovno-arheologičesko občestvo pri kievskoj duhovnoj akademiji. Otčet za 1896. 1897.
- K n i n.** Hrvatsko starinarsko društvo. Starohrvatska prosvjeta. God. III. 1—2. 1897.
- K o b e n h a v n.** Kongelige nordiske oldskrift-selskab. Aarboger for nordisk oldkyndighed historie. 1897. 12. B. 1—3. — Mémoires de la soc. royale des antiquaires du Nord. 1896. Nordiske fortidsminder 3. H.
- K o b e n h a v n.** Kongelige Danske videnskaberne selskabs. Oversigt over det forhandling. 1897. 1—3.
- K ö n i g s b e r g.** Altertumsgesellschaft Prussia. Sitzungsberichte. 20. Heft. 1896.

- K r a k o v.** Akademia umiejętności.
Bulletin international. 1897. Janvier — Juillet.
- L a n d s h u t.** Historischer Verein für Niederbayern.
Verhandlungen. 32. Bd. 1896.
- L e i p z i g.** Kgl. sächsische Gesellschaft der Wissenschaften.
Berichte über die Verhandlungen. Philolog.-histor. Classe. 1896. I—III. — Abhandlungen. XVII. Bd. No. VI; XVIII. Bd. No. I.
- L e i p z i g.** Lausitzer Prediger-Gesellschaft.
21. Mitteilung. 1896.
- L e i p z i g.** Verein für die Geschichte Leipzigs.
Schriften. 5. Band. 1896.
- L i n z.** Museum Francisco-Carolinum.
55. Jahres-Bericht. — Bibliotheks-Katalog. 1897.
- L j u b l j a n a.** Matica Slovenska.
Letopis za leto 1896. — Slovenske narodne pesmi II. — Knezova knjižnica III. — Zgodovina slovenskega slovstva III.
- L j u b l j a n a.** Muzejsko društvo za Kranjsko.
Izvestja VII. 1, 3—4. — Mittheilungen X. 1—5. 1897.
- L j u b l j a n a.** Uredništvo.
Argo. V. 1—4. 1897.
- L o n d o n.** Anthropological institute of Great Britain and Ireland.
Journal XXVI. 3—4. XXVII. 1. — List of the Fellows. 1897.
- L w o w.** Galicko-russka Matica.
Literaturnii sbornik g. 1897. Č. II.
- L w o w.** Zakład. n. im. Ossolińskich.
Lechici w swietle historycznej krytyki. 1897.
- M a d r i d.** Real academia de la historia.
Boletín. T. XXX. 1—6. T. XXXI. 1—4. 1897.
- M e i s s e n.** Verein für Geschichte der Stadt Meissen.
Mittheilungen. 4. Bd. 2. H. 1896.
- M i l w a u k e e.** Public Museum of the city.
14. Annual report. 1897.
- M o n t p e l l i e r.** Académie des sciences et lettres.
Mémoires de la section des lettres. 2. serie. T. I. 5—7. 1896.
- M o s k v a.** Société impériale des naturalistes.
Bulletin. Année 1896, 3—4; 1897, 1.
- M ü n c h e n.** Deutsche Gesellschaft für Anthropologie, Ethnologie und Urgeschichte.
Correspondenz-Blatt. XXVIII. Jhgg. No. 1—9. 1897.
- M ü n c h e n.** Historischer Verein von Oberbayern.
Monatsschrift VI. 1—10. 1897. — Oberbayerisches Archiv 49. Bd. 2. Heft. 1896.
- M ü n c h e n.** Kgl. bayrische Akademie der Wissenschaften.
Sitzungsberichte der philosoph. philolog. und histor. Classe. 1897. H. 1—3.
- M ü n s t e r.** Verein für Gesch. und Alterthumskunde Westfalens.
Zeitschrift für vaterländische Geschichte und Alterthumskunde. 54. Bd. 1896.
- N a p o l i.** Reale accademia di archeologia, lettere e belle arti.
Atti. Vol. XVIII. — Rendiconto. N. s. Anno XI. Gennaio a Marzo 1897.
- N e w Y o r k.** Academy of sciences.
Transactions. Vol. XIII. 1893—94.
- N o v i s a d.** Matica srpska.
Letopis. Knjiga 189—191. 1897.
- N ü r n b e r g.** Germanisches Nationalmuseum.
Anzeiger Jhgg. 1896. — Mittheilungen 1896.
- O d e s s a.** Imperatorski novorossijski universitet.
Zapiski. T. 70. 1897.
- O d e s s a.** Imperatorsko Odessko občestvo istorii i dnevnostej.
Otčet za 1894. 1895.
- O l o m u c.** Vlastenecki muzejní spolek.
Časopis. Č. 53. 1897.
- O r l é a n s.** Société archéologique et historique de l'Orléannais.
Bulletin. T. XI. No. 157—159. 1896—97.
- O t t a w a.** Commission. géologique du Canada.
Rapport annuel N. s. Vol. VII. 1894. 1897.
- P a r e n z o.** Società istriana di archeologia e storia patria.
Atti e memorie. V. XIII. 1—2. 1897.
- P a r i s.** Société nationale des antiquaires de France
Bulletin 1895. — Mémoires 1894.
- P a r i s.** Société française de numismatique.
Annuaire. T. XX. 1896. (Prestao izlaziti).
- P h i l a d e l p h i a.** Free Museum of science and art. Dep. of. Archaeology and Palaeontology, University of Pennsylvania.
Bulletin No. 1. May 1897.
- P o s e n.** Historische Gesellschaft für die Provinz Posen.
Zeitschrift. 12. Jhgg. 1. H. 1897.
- P r a g.** Kr. česká společnost náuk.
Věstník. Ročník 1896. — Výroční zpráva za rok 1896. 1897.
- P r a g.** Společnost Musea království českého.
Památky archaeologické a místopisné. XVII. 1—3. 1896. — Zprava jednatelská 1896.
- P r a g.** Společnost přátel starožitností českých.
Časopis. R. IV. 1—4. 1896—97.
- P r a g.** Uredništvo.
Český lid. Ročník VI. 1—6, VII. 1. 1896—97.

- Regensburg. Historischer Verein der Oberpfalz und Regensburg.
Verhandlungen. 49. Bd. 1897.
- Rīga. Gesellschaft f. Geschichte und Alterthumskunde der Ostseeprovinzen Russlands.
Sitzungsberichte a. d. J. 1896. — Mittheilungen a. d. livländischen Geschichte. XVII. 1. 1897.
- Rio de Janeiro. Instituto historico e geographico brazileiro.
Revista trimensal. T. LVII. p. 2. — Commission centrale de bibliographie brésilienne. 1. année, fasc. 1. 1895.
- Rochester. Academy of science.
Proceedings. Vol. III. 1. 1896.
- Rom. Kaiserlich deutsches archaeologisches Institut. Rom. Abth.
Mittheilungen. XII. 1—2. 1897.
- Roma. R. accademia dei Lincei.
Atti. Rendiconto dell' adunanza solenne. — Rendiconti. Ser. V. Vol. VI. 1—8. 1897.
- Salzburg. Städtisches Museum Carolino-Augustinum.
Jahres-Bericht für 1893.
- San José (Costa Rica). Museo nacional.
Documentos 6, 8. — Mamíferos de Costarica. — Insectos de Costa Rica. — Moluscos terrestres y fluviátiles. — Informe. 1897.
- Sarajevo. Zemaljski muzej u Bosni i Hercegovini.
Glasnik IX. 1—3. 1897.
- S. Peterburg. Imperatorska akademija nauk.
Izvjestija T. V. 3—5., VI. 2—5., VII. 1. 1897.
Sbornik otdjelenija ruskago jazika i slovesnosti. T. 58. 1895.
- S. Peterburg. Imperatorska archeologičeska kommissija.
Otčet za 1893—94. g. 1894—96. — Materiali po archeologii Rossii. No. 13—20. 1893—96.
- S. Peterburg. Imperatorsko ruskko arheologičesko obštество.
Zapiski T. VIII. 1—4. 1896. — Zapiski vostočnago otdjelenija T. IX. 1—4. 1896. — Latišev. Sbornik grečeskikh nadpisei. — Savvaitov. Opisanie starinnih ruskih utvarej, odežd, oružija, ratnih dospjehov i konskago pribora. — Iversen. Medalji v čest ruskikh gosudarstvenih djeiatelej i častnih lic. T. III. — Brandenburg. Staraja Ladoga. — Dorn. Atlas einer wissenschaftl. Reise in den Kaukasus etc. — Veselovskij. Rič čitannaja v toržestvenom sobranii.
- S. Peterburg. Imperatorsko ruskko geografičesko obštество.
Izvjestija. T. XXXII. 5—6, XXXIII. 1. 1897.
- S. Peterburg. Imperatorski universitet.
S. Peterburg. Ministerstvo narodnago prosvještenija.
Žurnal. 1897. Janvar-oktjabr.
- Schwerin. Verein für meklemburgische Geschichte und Alterthumskunde.
Jahrbücher und Jahresberichte. 60. Jhgg. 1895.
- Spjjet. Bihač. Hrvatsko družtvo za izraživanje domaće povjesti.
Drugo izvješće. 1896.
- Spjjet. Uredništvo.
Bullettino di archeologia e storia dalmata. XX. 1—9. 1897.
- Spjjet. Uredništvo.
Pučki list. 1897.
- Sredec. Blgarsko knižovno družestvo.
Periodičesko spisanie. Kn. 52—54. 1896.
- Stettin. Gesellschaft für Pommersche Geschichte und Alterthumskunde.
Baltische Studien. 45. Jhg. — Monatsblätter 1895.
- Stockholm. Kongl. vitterhets historie och antiquitets akademien.
Manadsblad. 1892. u. 1893. Stockholm 1893—97.
- Stockholm. Svenska fornminnesföreningen.
Tidskrift. 9. Bd. 1—3. 1896.
- Stuttgart. Württembergische Kommission für Landesgeschichte.
Württembergische Vierteljahrshefte für Landesgeschichte. Neue Folge. V. Jhg. 1—4. 1896—97.
- Sydney. Royal society of New South Wales.
Journal and Proceedings. XXX. 1896. 1897.
- Tiflis. Kavkazkaja archeologičeskaja kommissija.
- Tokyo. Imperial university of Japan.
The Calendar 2554—5 (1894—95). 1895.
- Torino. R. accademia delle scienze.
Atti. Vol. XXXII. 1—15. 1896—97. — Osservazioni meteorologiche 1896.
- Torino. Società di archeologia e belle arti per la provincia di Torino.
Atti. Vol. VII. 1. 1897.
- Toronto. Canadian Institute.
Archaeological report 1894—95. — Transactions. Vol. V. 1. 1896. — Proceedings. Vol. I. 1—2. 1897.
- Toulouse. Société archéologique du Midi de la France.
Mémoires. T. XV. 2. — Bulletin Nr. 17—18. 1896.
- Troickosavsk. Troickosavsko-kjahtinsko otdjelenije priamurskago otdjela imperatorskago ruskago geografičeskago obštества.
Protokoli obštih sobranij.
- Trieste. Società adriatica die scienze naturali.
Bollettino. Vol. XV. 1893.

- Trieste. Società del gabinetto di Minerva.
Archeografo Triestino. Vol. XXI. 1896—97.
- Trst. Uredništvo.
Naša sloga 1897.
- Turčiansky sv. Martin. Musealna slovenska
spoločnosť.
Sborník. Ročník II. sv. 1. 1897.
- Ulm. Verein für Kunst und Alterthum in Ulm
und Oberschwaben.
Mittheilungen. Heft. 4. 1893.
- Venezia. R. deputazione veneta di storia patria.
Nuovo archivio veneto. T. XIII. 1—2. 1897.
- Venezia. Uredništvo.
L' Ateneo Veneto. Rivista mensile di scienze,
lettere ed arti. Serie XIX. Vol. I. fasc.
1—3. 1895.
- Washington. Smithsonian Institution.
Annual report of the board of regents. July
1893. 1894. — 13. annual report of the bu-
reau of ethnology 1891—92. 1896.
- Washington. Bureau of American ethnology.
Contributions to North american ethnology.
Vol. IX. 1893.
- Washington. U. S. Department of Agriculture.
North American fauna No. 12. 1896.
- Wien. Akademischer Verein deutscher Historiker.
Bericht über das V. Vereinsjahr (1893—1894).
- Wien. Alterthums-Verein.
Berichte und Mittheilungen. Bd. XXXII. 1896.
Monatsblatt XIV. 1—4. 1897.
- Wien. Anthropologische Gesellschaft.
Mittheilungen. Bd. XXVII. 1—5. 1895.
- Wien. Archaeologisch-epigraphisches Seminar der
k. k. Universität.
Archaeologisch-epigraphische Mittheilungen aus
Oesterreich-Ungarn. Jhgg. XIX. 1896.
- Wien. Kaiserl. Akademie der Wissenschaften
Philos. histor. Classe: Denkschriften. 45. Bd.
— Sitzungsberichte 135—136. Bd. — Archiv
f. oesterr. Geschichte. 84. Bd. 1. Hälfte. —
Register zu den Bänden LI—LXXX. 1897.
Mathemat.-naturw. Classe: 106. Bd. 1—3. H.
Abth. II. b.
- Wien. K. k. Central-Commission für Erforschung
und Erhaltung der Kunst- und historischen
Denkmale.
Mittheilungen. 23. Bd. 1—4. 1897.
- Wien. K. k. geographische Gesellschaft.
Mittheilungen. Bd. XI. 1—8. 1897.
- Wien. K. k. geologische Reichsanstalt.
Verhandlungen. 1897. 1—10.
- Wien. K. k. heraldische Gesellschaft „Adler“.
Jahrbuch. N. F. 7. Bd. — Monatsblatt. No. 193 bis
201. 1897.
- Wien. Numismatische Gesellschaft.
Numismatische Zeitschrift. 28. Bd. — Monats-
blatt. 1897. Nr. 162—165, 167—171.
- Zagreb. Društvo inžinira i arhitekta.
Viesti. God. XVIII. 1—8. 1897.
- Zagreb. Hrvatsko naravoslovno društvo.
Glasnik. God. VIII. 1—6. 1895—1896.
- Zagreb. Hrvatsko-slavonsko šumarsko društvo.
Šumarski list. 1897.
- Zagreb. Jugoslavenska akademija znanosti i
umjetnosti.
Rad. 130—131. — Ljetopis XI. — Grada za
povjest kniževnosti hrvatske I. 1897.
- Zagreb. Pedagogijsko-književni zbor.
- Zagreb. Sveučilišna biblioteka.
- Zürich. Allgemeine geschichtsforschende Ge-
sellschaft der Schweiz.
Jahrbuch für schweizerische Geschichte 16. Bd.
1891.

